

ÚTON HAZAFELÉ

A „NÉVTELEN” SZELLEM TANÍTÁSA

ESZTER MÉDIUM

ÚTJÁN

III. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA

**Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

AZ ARANYSZÁL	3
GONDOLATOK VIRÁG VASÁRNAPJÁN	7
AZ EMBERI ÉLET SZENT ÁLDOZATA	16
ÍTÉLET A SÁTÁN FELETT	30
A LÉLEK ISTENI SEGÍTSÉGRE TÁMASZKODÓ NEVELÉSE	33
A LÉLEK HÚSVÉTJA.....	37
KRISZTUS ÁLDOZATOS SZERETETE ÉS AZ EMBERI ÖNÉRTÉKELEÉS	47
AZ ÚRI SZENT VACSORA	60
ÍRÓÓRAI GONDOLATOK.....	77
AZ IGAZSÁG MEGKÖZELÍTÉSÉRŐL	78
A MEGFERTŐZÖTT KÉPZELET	81
A LÉLEK AZ, AKI MEGELEVENÍT, A TEST NEM HASZNÁL SEMMIT!.....	84
MEGPRÓBÁLTATÁSUL VAGY TOK A FÖLDRE KÜLDVE!.....	91
ÚJ EGET ÉS ÚJ VILÁGOT TEREMTSETEK!.....	94
A TÖKÉLETESEDÉS ÚTJÁN	97
1848-TÓL 1998-IG.....	119
FÜGGELÉK	122

AZ ARANYSZÁL(*)

Felgyorsult az idő: a Természettörvény a következményeket - mint a cselekedetekre adott választ - egyre kézzelfoghatóbb közelségbe hozza, ezt jelzik a mind gyakoribbá váló természeti- és tömegkatasztrófák is. A gyorsult időről tanúbizonyságot tesznek a tudomány eddig ismeretlen, vagy korábban még megközelíthetetlen, területein a szinte hihetetlen távlakokat mutató eredmények is. Globalizált világunkban az emberi élet ugyanis tartalmilag és formailag jelentős átalakulás küszöbén áll. (Jusson eszünkbe Madách Imre: *Az ember tragédiájának* tizenkettedik színe - A falanszter-jelenet is) A hétköznapok társadalmának szemlélete és a tudomány kifejezési eszközei, értékrendje - külön utakon járnak, mint arról a ma embere a napi sajtó elgondolkodtató cikkeiben olvashat. Mindezeket eszünkbe véve helyesnek tűnik - legalább jelzésszerűen felidézni és emlékezetbe hozni az emberiségért aggódó isteni Szeretetnek gondoskodását, mely a magyar spiritiszta irodalom folyamatában - mint szolgálatban - több, mint százötven év óta napjainkig is tart. Megjegyezzük: nagyon nagy veszteség, hogy a kéziratok nyilvánosságra hozatalára és más nyelvekre történő fordításnak kiadására 1945 és 1990 között gondolni sem lehetett. - Fontos tehát elgondolkodnunk a magyar kezekbe adott kinyilatkoztatások időszerűségén azért is, mert hiszen sokasodnak a jelek, miszerint: „*nemzet támad nemzet ellen... és sok hamis próféta támad, akik sokakat elhíttetnek, és mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül...*”- mint azt a Máté Evangélium 24. rész., főképpen 11. és 12. verseiben olvashatjuk.

S mivel napjainkban a szeretet immár valóban meghidegül tapasztalataink szerint, ezért nagyon is jogos a Lukács Evangélium 18. rész 8. versének zárómondata: „*...amikor az Emberfia eljön, vajon talál-e hitet a földön?!*” A társadalomnak a XXI. század előestéjén szinte kizárólagos mozgatója az anyag, közelebbről: a pénz - és minden, amit ezen keresztül magához ragadhat az ember. Ezért az ú.n. „makro-világban” nem beszélhetünk valódi - önzetlen - szeretetről, s ennek következtében igaz hitről sem. Így a reménység a jövőre nézve egyre haloványabb és élettelenebb.

Az is megállapítható, hogy bár a keresők magyar földön a XIX. század közepétől kezdve napjainkig is tanúi lehetnének az Úr Jézus által megígért Szentlélek közöttünk való munkálkodásának, azonban a kétezredik év küszöbén élő - szeretetben szegény - világra sajnos nagyon is vonatkoztatható a Márk Evangéliumának 4. részéből a magvetőről adott példázat 18. és 19. versek szerinti magyarázata: *„A tövisek közé vetettek pedig azok, akik az igét hallják, De a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az igét és gyümölcstelen lesz.”* A földi életben nagyon fontos az, hogy az embernek *„a nem látható dolgok valósága”* (II. Korinth. 4:18.) váljék meggyőződésévé, és egész életét eszerint az elv szerint rendezze be, egyaránt ennek a hitnek rendelve alá beszédeit és cselekedeteit, érzelmi és értelmi világát, mert ez az az aranyból való szál, ami a bizonyosság világába vezeti el az erre vágyódó lelkeket.

Ezt az értékes aranyfonalat adta kezébe az Úr ennek a jelentéktelennek látszó kis népnek - a magyar nemzetnek - azokban a szellemi megnyilatkozásokban, amelyekből az alábbiakban idéz e könyv. A következőkben a szövegek arra is rá kívánnak mutatni, hogy az isteni Szeretet az embert mindenkor a lelkének fejlettsége szerint szólította meg: Mózes által még a Természettörvényben, Krisztus áldozata már a Kegyelem Törvényvilágának ajándékát nyújtja *„a megfáradtaknak és megterheletteknek”* (Máté 11:28.) - *A Szentlélek pedig kitöltetett ama kettős tüzes nyelvek alakjában és kezdének szólani... amint a Lélek adta nékik szólaniok...* (Ap. Csel.: 2 :1-4.) Az Úr kitöltött az Ő Lelkéből és azok mind igazak és ámenek, mivel bizonyosságot tesznek a Krisztusról: Aki a szegeletkő... Az Igének eme „Hármassága” olyan, mint a virágba boruló rózsató. Először megjelenik a bimbó: az ígéret, majd megnyílik a királyi mennyegző pompája: a virág széttárja szirmait: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan!...”*, hogy aki közeledik Hozzá az az örök boldogság fenséges világának keresőjévé és követőjévé válhassék. - Majd közel kétezer esztendő távolán át, üdén hívogatja mindnyájunkat az Ige - jó illattétele áthatol az anyag határain - mert a Szentlélek, a Vigasztaló, az Igazság Lelke: Aki tűzzel keresztel: eljött hozzánk! Közöttünk van, Akiről így szól az Úr a János Evangéliuma 16. rész 12-től a 15.

verseiben: *„Még sok mondanivalóm van hozzátok de most el nem hordozhatjátok.”* - *„De amikor eljön amaz, az Igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és bekövetkezendőket megjelenti néktek. - Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjelenti néktek. - Mindaz ami az Atyáé; az enyém; azért mondom; hogy az enyémből vesz és megjelenti néktek.”*

Ez tehát a Harmadik Kijelentés és a Krisztusról tesz bizonyosságot, mert íme eljött annak az ideje, hogy megjelentessék mindaz, amit az emberiség ezernyolcszáz-ötven esztendővel előbb még el nem hordozhatott... S mindezeket a szerető Mennyei Atya a Tőle messze eltávolodott, lehullott gyermekei Hozzá való visszatérésére ajándékozta ezekben az utolsó időkben, az Utolsó Óra Munkásain keresztül, mivel *„...nem az igazakat hívogatni”* jött Krisztus, hanem a bűnösöket a megtérésre. (Máté 9:13.) Az alább megidézendő tanításokra a figyelmet felhívni, azokat mintegy újból kézbe adni, azért is rendeltetése e könyvnek, mivel azok hitelessége az eltelt emberöltők alatt megerősödött, s a gondolkodó lélek - most, a kétezredik év előestéjén - fokozottan érezheti szíve rettegésében - mintegy a bőrén - az idők sürgetését. - Ezért említjük a világi sajtót is, hiszen a különböző médiák naponta ontják tudósításait, közülük a világ vélekedését az emberiség dolgairól. (Génmanipulációról, Környezetkárosítás következményeiről.) Mindezek egyre közelebről láttatják, hogy a Föld utolsó napjainak kezdete immár ellépett a küszöbről... Azonban van még egy reményünk: amaz aranyszál, amely megtartja a „maradékot” - Pál Apostol a Rómabeliekhez írott levelének 11. részében így szól a vigasz:

3. vers: Uram, a Te prófétáidat megölték és a Te oltáraidat lerombolták és csak én egyedül maradtam és engem is halálra keresnek.

4. vers: De mit mond néki (t.i.: Illésnek) az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak.

5. vers: Eképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.”

Egykor régen azt álmodtam: Agárdon vagyok. Kis házacs-kánk, egy útkereszteződésnél a sarkon áll. Én alkonyatkor a szem-közi oldalon ujjammal számításokat rajzolok a késő őszi föld nedves úti porába. Két művelet már készen van, de mindegyikből maradt vissza elszámolatlanul egy-egy kétszámjegyű kisebb ösz-szeg. Egy harmadik számításon dolgozom, amit úgy kell kombi-nálnom, hogy az előző kettő elintézetlenül maradt tétele is bele-foglaltassék emez utolsóba, aminek nullára kell kifutnia. Ez az utolsó lehetséges művelet, mert az időjárás és az előrehaladott év-szak nem enged többet. Közben apró, jégtűszerű hódara hullik - zavarva engem sietős és mégis alaposan, gondosan elvégzendő munkámban. - A nyugati látóhatár egyre vészjóslóbb sárgás-szür-kesége, az alkony dermesztő lehelete, és az, hogy egyedül vagyok - egy semmihez sem hasonlítható érzéskomplexumot kavarr fel a lelkemben. S hogy megismételhetetlenül sürgős munkámhoz erőt nyerjek, feltekintek a sarki kicsi házra és észreveszem rajta a Je-let, amely egyszerű, mint a régi céhjelvények, számomra mégis a megingathatatlan Hatalmat, az egyetlen Menedéket jelenti: az evangéliumi spiritizmust, a Harmadik Kijelentést, a Névtelen Szellem Családjához való tartozást. Napjainkban ez az álom gyakran eszembe jut, most is itt írok, Agárdon, drága Pali-bátyám ősrégi írógépén. A pici telek és kicsi ház tanúja mindannak az ér-zésnek, gondolatnak, cselekedetnek, imádságnak, amelyek felé Isten kegyelméből eszmélésemtől fogva igyekezhettek, és sietve igyekezhetünk mindannyian, akik ehhez az eszmei Családhoz - mint „maradékhoz” tartozunk, mert a nyugati horizontra egyre fe-nyezetőbb borulat húzódik, a lenyugvó nap már eltűnt a szemha-tárról...

Agárd, 1998, október 12.

Vay Valéria

GONDOLATOK VIRÁG VASÁRNAPJÁN(*)

Dicsőség legyen Istennek mennyben és földön mindörökké! Az idő lejár. Az idő, mint a szakadékba hulló folyó vize, úgy hullik a perc, az óra, a nap, az év, az évszázadok és az évezredek egyformán, lehullanak és eltűnnek az örökkévalóság mély tengerébe. Rövid kis idő és immár a kétezredik éve hullik alá annak a nagy napnak az emléke, amelyen az Úr, a Megváltó, az Ő nagy munkájának utolsó, legnehezebb részéhez érkezett. A földi világ múlandóságában egy rövid kis pillanatot akarok szánni nektek, ennek az emlékére, amikor az ehhez vezető útnak minden lépésén új behatásokkal, új megpróbáltatásokkal kellett megküzdenie Neki. A sors, ez a rettenetes hatalom - amelyre azt is mondhatjuk, hogy a törvény mozgása - ennek forgása tölti be a napokat, órákat, perceket, amelyekben mindannyiszor, minden pillanatban történik valami. Mert hiszen az emberi lélek él, mozog, dolgozik, gondolkodik, cselekszik jót vagy rosszat egyformán, - az Örökkévalóság Ura pedig küldetésének utolsó nagy megpróbáltatásához, az utolsó befejezéséhez készülődik. Az emberek világában így adja vissza az a bizonyos rögzítő folyamat annak képét, ami akkor lejátszódott, leképeződött örök emlékül azoknak, akik még ettől az úttól távol vannak, hogy megértsék annak nagy jelentőségét, ami akkor történt. Az emberi lélek minden életében, minden egyes életének minden szakaszában ezt az utat járja: a történések útját. És a történések visszahatásának képét a saját lelkében látja visszaverődni, mint ahogyan a ti mostani életetekben meg tudjátok rögzíteni mindazt a mozdulatot, amit az emberi testben megcselekszik az a lélek, akit egy pillanatra felvetett az élet tengerének hullámszája, hogy egy pillanatra a tenger cseppje a nap fényével és melegével találkozzék. Tán sejtitek, hogy mi ez a tenger cseppje számára: amikor a nap sugarával érintkezhetik.

Ez annyit jelent, hogy a földi életben az emberi léleknek a megismerés felé emelkedő útja találkozik a napsugár melegével, fényével. Ha ez a napsugár és tenger cseppje találkozik, akkor az a csepp vagy felemelkedik, vagy a következő pillanatban alásüllyed. Ha figyelemmel követitek az én gondolataimat, úgy bizo-

nyosan rá fogtok ismerni a múltra, a múltból a jelenre - és következtetésekkel - a jövőben való életre. Az elkövetkezendők sorsa éppen olyan kis hullámon múlik majd, mint amit akkor - a mi Urunk Földön való megjelenésekor - az a pillanat, az az óra, az a nap, vagy az a pár hónap jelentett, ameddig az Úr kilépett az emberek világába, hogy megismerjék azt az igazságot, amit Ő lehozott a mennyei Atyától. Akinek követe volt, mert hiszen Elsőszültött Gyermeke volt a teremtésben, és át volt hatva teljesen attól a fénytől és világosságtól, amely fényt teremtő Atyjától örökségképpen kapott. Ez az örökség minden élő, emberi testbe zárt szellem részére hozzáférhető, mert íme az Úr belépett a múlandó világ sok tévedéssel, bűnnel és visszafelé eséssel teljes életébe. Belépett, hogy az Ő szellemének fényével megvilágítsa az utat visszafelé azok részére, akik elfáradtak a szenvedések hordozásában, és kíváncsiak megszabadulni mindattól, amit a tévedések világa nyújt nekik. Mert a tévedések világa egyformán visszatükrözi a nap fényét a maga csillogásával, és a következő pillanatban pedig már megmutatja a mélység sötétségét és veszedelmeit. Amikor fönt van az a lélek, az a szellem, aki elbukott - úgy értem én ezt a fönt levést, hogy amikor testben megjelenhet - megnyílik a menny világos ajtaja, fényt, ragyogást, melegséget, boldogságot, életet hint szét a világban az Ő ígéretével, kegyelmével és hívogatásával.

Mindazok, akik ezzel a napsugárral: az Istentől leküldött kegyelem fényével és világosságával találkoznak, azok felemeltetnek, és akik nem találkoznak, azok ismét visszasüllyednek a mélybe. Hullámozó tenger a földi élet. Hol haragos hullámokat vet fölfele, és nincsen senki, aki megállhasson a maga igazával és tudományával, a maga úgynevezett világosságával, tudásával, műveltségével, mindenféle találmányával, mert ismét lesüllyed a nemtudás, a nemismerés sötét mélységeibe. Csak amikor a tenger megmozdul, és ismét fölveti a létbe azt, ami alul volt, hogy a nap sugaraival találkozhasson, csak akkor nyílik meg neki az életnek az a része, akár az örök életben, az örök élet mélységeiben, akár fent - amikor már felemelkedett - amire azt mondhatja: csak az volt az élet, amikor a napsugárral találkozott. Mert a napsugár a

tenger cseppjét felemelte, és a tenger cseppje elfogadta a világosságot, és igyekezett visszatükrözni a menny fényét, világosságát az ő lelkében, a lelkéből kiinduló szeretetével, a jóra, igazra való törekvésével, amit érzéseiben elfogadott. Ez boldogítja őt, ezt az értelmével feldolgozza, így helyesnek és jónak ítéli az ő egyéni énje, az ő egyéni világossága - már amennyit ő addig megszerezhetett, - és amikor elfogadta és felemelkedett, mintegy párává változott, ami ismét felhővé változva emelkedik felfelé. A ragyogó napsugárban ismét más megvilágításban, más átformálásban tovább emelkedhetik, hogy hová, azt ő sem tudja, de senki se tudja. De tudja a napsugárba belehelyezkedett Szeretet, Aki tovább emeli a fejlődés magasabb szintjéről a még magasabbra, addig amíg a tenger cseppje a folytonos átváltozással szintén napsugárrá válik.

Ez a fejlődés útja, de ez semmi esetre sem az, ami visszahullik a lét alsó fokú tengerébe. Az Isten egyszülött Fia lemerült, de a sötétséggel nem fogott kezét. A csábítással nem egyezkedett, mert azt mondja a csábítónak: *„Távozz tőlem sátán!”* Aki tehát megindul az Ő útján, az az egyszerűség, a szerénység, a megalázkodás és a szenvedések útján indul előre, amely út szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal van kirakva. Csak nagyon nagy vigyázattal, hittel, reménységgel és ragaszkodással - mert itt úgy nevezem a szeretetet, hogy ragaszkodás - az Isten igazságához való ragaszkodással léphet előbbre, mert a léleknek meg kell ismernie, hogy ez az az egyedüli út, amelyen kiemelkedhet egy földi élet tartama alatt az újra visszahulló tengeresepek sorsából. Kiemelkedhet és felemeltetik. Akik pedig nem hisznek, akik pedig nem adják át magukat a napsugár fényének, melegének, hanem élvezik a hullámverés gyönyörűségét, ami vagy a magasba, vagy a mélységbe viszi őket, önmagából sohase emelkedhetnek ki. Mert aki a magasba felemelkedett, annak meg kell kóstolnia a mélységet is, ez a folyton zúgó tengernek sorsa. Ez a magasság sohasem maradhat meg, mert ismét visszahull a tévedés és tévelygés mélységeibe. Egyedül az a felemelkedés, amit önmagából adott át a napsugárnak, az vezeti az emberi lelket az igaz boldogságnak, örömeinek elnyeréséhez. A nap sugarai: az isteni Igazság, amit Ő hozott

le, a mi Urunk, és széthintette a folyton hullámzó élet-tenger felsőbb rétegében, hogy akik hisznek és bíznak - akik megismerték a nap áldásos melegét, fényét, világosságát - azokat felszívja, fel-emeli. Többet nem kell nekik a mélységben annak minden fájdalmát, nyomorúságát, újra próbálkozását, újra elbukását, és a szenvedésnek milliányi változatait ismét megköstölteniük, azért hogy megjelenhessenek majd egyszer és találkozhassanak a nap sugaraival: az Isten kegyelmével.

Az Isten kegyelme az a napsugár, ami mindnyájatokat - akik a Földön éltek – hív az igazságnak ismeretére. Amit ez a világosság nyújt nektek ebben a földi életben, az az, hogy igen: meg lehet szabadulni a tenger kiszámíthatatlan mélységeiből, a kárhozat szenvedéseiből, a reménytelenség örök éjszakájából, de: **„Hinni, bízni, várni-tudni kell erre a kegyelemre”**. Ti benne vagytok ebben a kegyelemben. Elöttetek jár Az, Akit leküldött a teremtő Isten, hogy mindazokat magához vonzza és szívja az Ő szeretetével, akik megérttek arra, hogy fönt maradhassanak, hogy ne kelljen nekik ismét lemerülni a szenvedések mélységeibe. - Lehet, hogy talán sötét képet festettem elétek, de ez az igazság. És Ő előttetek jár az Ő egyszerűségében, minden hatalmat, minden emberileg nagyra tartott dicsőséget távol tart magától, mert hiszen Ő - aki magában véve a világosság - tudja azt, hogy minden, ami dicsőségnek látszik: szenvedés, nehéz gyötrő csalódás, ami mindazokra vár, akik ebbe helyezték bizalmukat. Testvéreim! Nézzétek meg az utat, amelyet az Úr a fejlődésnek, az anyagi világok fejlődésének újaként jelöl meg: hogyan kell a bölcsnek, az isteni igazságnak itt járnia, ahol minden csak látszat, ahol minden csak mutatja azt, amit az emberi lélek szeretne elérni, de el nem érheti, mert minden dicsőségnek megaláztatás és meggyalázás az útja. Minden dicsőség vissza lemerül a tenger - a szenvedések tengerének - mélységeibe. - Ő megmarad tehát az Ő egyszerűségében, míg a dicsőséges római hadsereg vezetői, parancsnokai élnek a maguk életét a fényben, a pompában, mert azt hiszik, hogy ez megmarad részükre mindvégig. Az isteni bölcsességgel felruházott lélek tudja azt, hogy ez nem marad meg, hogy minden múlandó. Ezt a rövid kis dicsőségsugarat, amit rávetett az emlékezésben

megírt és fennmaradt írás - ami, ha nem is teljességgel, de valamelyes elképzelési lehetőséggel, visszavezetheti a földi ember képzeletét a múltba, - hogy hányan igyekeztek volna ezt a dicsőséget kihasználni, és az emberek hitéből önmaguknak óriási kiemelkedést, parancsolást, diktálást megszerezni, mert hiszen ezt megtehetette volna Az, Aki mindezek felett rendelkezett. De nem!

Ő példát mutatott, Ő azért jött, hogy példát mutasson az embernek, hogy mindez múlandó, és jó ezt a múlandóságot nem kihasználni. Az úton jó megmaradni kicsinek, szegénynek, megvetettnek - sőt még a szenvedésteljes életnek befejezéséig is megmaradni kicsinynek, lent, hogy a hatalmasok a maguk tévedéseit kiélhessék e felett az igazság felett, amit Ő képviselt az Ő megjelenésével. Jó az embernek kicsinynek lenni, jó az embernek tűrni, jó az embernek megalázkodni, és egy pillanatig sem képzelni magát valami magasán lévőnek, mert aki magasra felhágott, az nagyobb esik és mélyebbre hull, mint az, aki megmarad azon az úton, amit neki a sorsa nyitva hagyott. Mert hiszen az Úrnak csak ezt hagyta nyitva, csak ezt hagyta nyitva a felemeltetésből, abból ami úgy hangzik, hogy: királlyá akarja a nép tenni, és királynak szóló magasztalásig való felemeltetésben részesíti. - De ott van a sátán uralma alatt élő lelkek csoportja, akik nem ismerik el ezt az utat céltudatos, egyenes útnak, mert hiszen ez semmi egyéni kiváltságot, semmi egyéni kívánatos dolgot nem nyújt azoknak, akik ezen az úton haladnak. Az örökkévaló Isten Szentlelkével megvilágította az Úrnak útját. Ő tudta, hogy mire készül, és tudta azt a sorsot, amit el kellett fogadnia, mert másképpen nem lehet a legmélyebbre hullott emberi lelkeket kiemelni. Ezeknek a lelkét is meg kell értenie, ezeknek a keserveit is át kell szenvednie, hogy ezeknek is megvilágítsa azt az utat, amelyen ismét felkerülhetnek majd, hogy a napsugárral, az Isten kegyelmével találkozassanak. Amikor az ég és föld szülötte találkozik a nagy leszámolásnál az Isten parancsolatai a Törvényben megrögzített igazságok mintegy kiábrázolásainak földi formájának: a Templomnak, az Isten Házának, a Szent Sátornak az előcsarnokában, és látja az Úr mindazokat, amik ott történnek: felháborodik lelkében. Mert látja azt

az adás-vevést, az Isten nevének és az Isten Igazságának a lealáztatását a földi emberek előtt azoknak a lelkében, ott az áldozati állatokkal megtöltött előcsarnokokban.

És látja az embereknek a nagy sietését, mérlegelését: mit vásároljon, mit vigyen a szent oltárhoz, hogy kedvesebb legyen az Isten előtt az ő áldozata. Mi ez az alvilági színjáték?! Mi ez?! Hogyan alakult ez ki az emberek lelkében?! Az a szent Törvény amit az Isten az emberek lelkének följebb emelésére adott, mivé lett?! A tülekedés, az egymás eltaposása, lökdösődés, ráígérés az áldozati állatokra, hogy ki minél nagyobb, minél értékesebben akarja az örökkévaló Isten kegyelmét, vagyis „kegyeit” megnyerni. Minél szebbet, minél nagyobbat akar bevinni az áldozati oltárhoz. „Ezt meg kell venni pénzen.” „Ezt ezért kell megvenni!”. Az az alkudozás, az az ide-oda kiabálás, az egymás lenézése, egymás lökdösése, ez a tülekedés, ami végbement, és ami most is végbemegy, mert az ember nem változott, csak a színtér, - de az emberi lélek ugyanaz maradt. S akkor meg van írva, hogy az Isten Fia kötélből ostort csinált, és kikergette az árusokat, mert ezeknek semmi közük sem volt ahhoz a nagy gondolathoz, amit elfelejtett az emberi lélek - maga körül lökdösődve, taszigálódva, letiporva a másikat, hogy ő legyen kedvesebb az Isten előtt, mert ő viszi a nagyobb, a drágább áldozatot. Elfelejtették Izrael fiai, hogy a próféta azt mondja: **„...Iszom-é én a bakok vérét, eszem-é én a bárányok kövérét? Mindezek nem kellenek nekem.”** De mi az ami kell? Mi az, amit az Isten szívesen fogad? Erről nem volt még fogalmuk sem. Mert az Istent ők önmagukhoz hasonlónak tették képzeletükben. Az isteni bölcsességről, az Isten hatalmáról halvány fogalmuk sem volt, mert nem tudtak felemelkedni oda, hogy ők ezt megérthették volna. Tehát az Isten Fiának kellett ezt elvégezni, hogy ezeket az árusokat alkudozókat, vásárlókat kikeresse a templom előcsarnokából, és megmagyarázza nekik, azt hogy: **„Az én atyám házát ne tegyétek vásárrá!”**

Mert az Istennek erre nincs szüksége. Az Istennek az emberi lélek aláztatosságára, hitére, szeretetére, Őhöz való vágyódására van szüksége. Hogy ezt hogyan teheti meg? Csak ha magát megalázza, kicsinynek tartja és szót fogad a Törvénynek. Igyekszik megérteni a sorok között, hogy mit akar, hogy hogyan akarja az

Isten, és hogyan tudja megnyerni az Isten kegyelmét. Nem a bárányok és a bakok vérével, hanem az ő tulajdon lelkében, az Őt kereső vágy alakjában megnyilatkozó érzésében. Hogy Ő hozzá tudjon szólni, hogy fel tudja emelni, hogy az a lélek megerősödjék, megvilágosodjék, és azon az úton haladjon, amely út az Isten előtt kedves. Ez az út a Krisztus útja, az önmegtagadás útja, az önmagát kicsinnyé tevés útja, a szenvedés útja. Mert hiszen a megvadult állatok között mindenki számíthat arra, hogy eltiporja, megsebesíti, megalázza, meggyalázza, és minden rosszat véghezvisz rajta a megvadult, állati ösztönnel kibélelt emberi lelkek sokasága, és ennek a sokaságnak együttessé válása. És aki ezek között mégis valahogyan az Isten oltárához akar jutni annak meg kell magát aláznia, annak végig kell szenvednie ezt a nehéz utat, ahol minden lépésnél újabb és újabb megpróbáltatás várja. Újabb és újabb lemondásra kényszeríti az életnek az a kegyetlensége, ami a lelkekből egyik a másik felé odanyomakodik, zúzza, marja, lökdösi, kivégzi, hogy önmagát végre is a hatalomra juttassa, hogy hatalmaskodhasson egyik a másik felett. Ez az út nem az Isten útja. Jegyezzétek meg mindezeket. Legyenek azok bár a legszentebb formában kiállítva, az emberek előtt tetszetős formában: a „szent” formákban, a hatalomnak a formájában, és mint ahogyan az akkor is volt, ha az Isten előtt kedves formában nagyot cselekszik, áldozatot mutat is be, hogy az Isten előtt kedves lehessen, ha a „Jó” formájában mutatkozik is meg, de ha az a valóságban nem jó, akkor az ilyen lelkeknek mégis csak az a sorsa, amit a jeruzsálemi templom előcsarnokában az Úr juttatott nekik: kikergette őket az Istennek szánt épületből, amely aranyakból és drágakövekből csiszolt márványokból volt összeállítva.

Ez a nagy templom az Istennek volt szánva, és az Úr kikergette őket: **„MenjeteK, az én atyám házáat, ne tegyéteK a gonoszok előcsarnokává!”** Mert senki nem juthat be a Templomba, mert az Úr nem akarja sem a bakok vérért inni, sem a bárányok kövérét enni. Az áldozatos szíveket keresi, és az Istenhez vágyó lelkeket emeli fel. Az Istenhez vágyó lelkek útja pedig a Krisztus útja. Elvetni minden földi dicsőséget, minden földi kívánságot úgyannyira, hogy az nem is létezik. Mert hiszen a rendet a Földön is meg kell alapozni, de olyat, amely az Isten kijelentésére van építve, tehát

nem emberek előtt való kedvesség, vagy hatalom, hanem Isten előtt való kedvesség elérése a célja az emberi léleknek addig, amíg süt rá a mennyei napsugár. És akkor felemeli, és akkor feljebb jut, és sohasem kell neki a tenger mélységeibe visszaesnie, reménytelenül élni és várni megint azt a pillanatot, amikor ismét felkerülhet a felszínre, hogy az Isten kegyelmének napjával érintkezhessék. **Mert aki magát felemeli, az megaláztatik,** és aki pedig már előre meghajtja magát az Isten akarata előtt, az ha megpróbáltatásokban, ha megvettetésekben van is része, akkor is kitart hűen az ő Istenének ígérete mellett, mert hiszen Aki ezt az ígéretet tette, az Ő maga járta végig a nehéz utat, az Ő maga mutatta meg hogyan lehet a bűn káoszából kiemelkedni az örök életre. Mert bár legyen az a templom a legfényesebb, a legdicsőségesebb, a legművésziesebben megépítve, és abban az istentisztelet a legszebb, a legkívánatosabb, és az ember ízlésének az elképzelt nagyról, jóról, dicsőségről való formájában megrendezve, az istentisztelet legyen bár a legművészibb, az éneklésben és a felépített beszédben előadva: az Isten azt mondja erre: „...**Alázatos szíveket elfogadó lelkeket keresek, akik megértik az én beszédeimet és követnek engem azon az úton, amelyet én mutattam meg nekik.**”

Tehát embertestvéreim, ne keseregjete, ne zúgolódjatok, ha szenvedés útján kell is járnotok, minden elmúlik. De higgyetek, bízzatok, reménykedjete, mert nem ez az örök élet, amiben éltek. Ez csak a megpróbáltatások útja. Legyetek bár fenn a magasban, vagy járjatek lenn az árnyékban, az Isten kegyelmét mindenkor megtaláljatek. De nektek kell kinyújtani a kezeteke utána, nektek kell meghajolni, elfogadni mindazt, amit Isten jónak lát és helyesnek ítélta a ti sorsotokban. Mert az Isten nagy, hatalmas és gőgös uralkodókat, nagy nevű embereke, tudósokate ismét csak otthagyo, hogy a hullám a mélybe sodorjon, de az alázatosokate felemelte. A kicsinyek, a megvetettek közül az Isten akaratának engedelmesekete felemelte, és azok nem jönnek és nem jöttek vissza, hogy a földi élet keserűségét újra megköstöljék. **Örüljete és örvendezzete, hogy ha a sors nem emelt fel magasra. Örüljete, hogy ha megpróbáltatásban van részete, inkább, minthogy felemelve a dicsőségben és talán igaztalan jólétben**

és nagyszerű testi életben lenne részetek. Ne örüljetez annak! Mert ha ez így volna, akkor megpróbál titeket a ti sorsotokban, a ti magatok lelkének, a ti magatok eltusolt, letakart vágyainak elérése. Figyeljetez, és féljetez attól, nehogy leszédüljetez a keskeny útról, és a mélyre essetez, mert egy az Igazság útja. Az Úrnak egyszerűsége, Aki nem csak ezen a kis világon uralkodhat, hanem világokon uralkodhatna, de Ő mindezt megvetette, mert az Ő dicsősége nagyobb, magasabb és örökkévaló, Neki minderre nem volt szüksége. És ha a szívetekben el tudjátok képzelni valamiképpen azt a dicsőséget, ahová Ő hívogat titeket, ahová az Ő kegyelme felemel titeket az Ő országába, hogy az Ő alattvalói legyetek, ahol boldogság, béke, öröm, nyugalom és szent felemelkedés az ajándéka minden pillanatnak, akkor ha mindezt el tudjátok fogadni, akkor azt mondjátok: érdemes volt a megpróbáltatásokat végigszenvetni.

Érdemes volt, hogy meg tudtuk tagadni mindazt, amit a tévelygés szelleme a sátáni igazság mutatott nekünk: a dicsőség, a gazdagság, a földi szépség formájába, azt hogy mindent odaigért, és mi az Úr nyomdokain lépkedve mindazt elutasítottunk, és inkább az alázatosság útját választottuk. Mert bár az alázatosság útja nehéz, terhes és fájdalmas a földi életben, de az utána következő felemelő élet az a dicsőség élete, mert az Ő dicsőségét megosztja mindazokkal, akiket magával emelt. És ez a magához emelés folyton tart, egészen addig, amíg lejárodik az a lehetőség - ami nem az idő múlásához kötött, hanem ha betelik azoknak a száma, akiket kiválasztott Magának, akkor bezárodik a menny ajtaja, és nincs többé kegyelem napsugara a Földnek, és azok a megszámlálhatatlan tengercseppek hiába várnak, hiába remélnek, csalódás, szenvedés és reménytelenség az ő sorsuk, mert ki tudja mikor emelkedhetnek ismét fel a mélyről, hogy találkozzanak az Isten kegyelmével. **A mát ragadjátok meg! A jelen életet, a jelen élet kegyelmét!** A jelen élet az Isten kegyelmének felétek sugárzása, mert hiszen tudjátok, hogy ez az élet csak olyan, mint egy múltó felhőnek a felettetek való elsuhanása, és azután nincs semmi, csak a többi cseppekkel együtt ismét a mélybe való visszahullás. Talán sötét képet festettem nektek. Tán megrontottam a ti reménysége-

teket. Nem az volt a szándékom, hanem, hogy erős kézzel kiemeljek benneteket - most különösen - a változások világából. Mert bár a változások folyton tartanak, de vele együtt a bűn is tart. Vele együtt nem javul, nem világosodik az ég, sőt sötétedik, mert mindennek nagy árnyéka van és így a bűn óriási árnyékokat vet az útra, amelyen haladni kell azoknak a lelkeknek, akik elejétől fogva ki vannak választva az üdvösségre. Hogy kik vannak kiválasztva, azt nem tudja senki. Annyi bizonyos, hogy aki előtt feltűnik az égen a csillag, akik látják az igazságnak megjelenését a Krisztusban, akik látják a szeretetnek boldogító melegét és az ígéretnek azt nagyszerűségét, azt a - nem evilágra, hanem világokra szóló - mintegy Istentől aláírott nagy ígéretet: az több, mint amit a földi élet adhat, akár tudományban, akármilyen világban, akármilyen testi jólétben, akármilyen dicsőségben. Hiábavaló az az áljótékonyosság, az az áljóság, amivel az Istennek akar áldozni - mint ahogyan Krisztus földi életében is ezzel az áldozattal találkozott - akik azt hiszik, hogy az Istennek valami csodálatos szépre, nagyra van szüksége, amit a Föld adhat az Ő dicsőségére. Nem! Az Istennek alázatos szívekre, és az Ő akaratát cselekvő lelkekre van szüksége és akkor lesznek az Ő gyermekeivé, akkor lesznek örökösei annak az ígéretvilágnak, amit eleitől fogva megígért a hívőknek és az Ő igazságának követői részére. Isten veletek!

AZ EMBERI ÉLET SZENT ÁLDOZATA(*)

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében köszöntelek benneteket, testvéreim! Tékozló fiak szegényes lakomáján a legalacsonyabb rendű étel mellett lakmározik a világ. Táplálkozik a bűn, a tévelygés, a gonosz elgondolás, a rosszhiszemű gyanúsítás és minden, amit a lélek önmagából ki tud vetni, amit eredményképpen fel tud mutatni, azt szürcsöli, azt csámcsogja, azt fogyasztja ki-ki a maga életével. Azt fogyasztja a világ, amit hosszú idők alatt felgyűjtött szorgalmas hangyaként. Emellett a lakoma mellett, melyet rongyos ruhákban ülnek végig, ott ül a sátán, és az emberlekekben tovább és tovább gyújtogatja a tüzet, hogy a fáradt lelkekben, akik már megelégték a moslékot, a tévelygés eredményeivel elteltek,

azoknak lelkében, akik már mindezeket megutálták: újra csak újra, tovább és tovább szítsa a gyűlölet lángját, az Isten elleni pártütést, hogy tovább szítsa azt a pokoli tüzet, amely megemésztí az emberi életek virágját, szent áldozatát, amelyet be kellene mutatnia az Isten oltáránál. Mert a ti életeknek be kell mutatni azt az eredményt, amelyet, mint gyümölcsöt - mint érett gyümölcsöt - a mennyek asztalán az angyalok szolgálnak fel. Ezekben a gyümölcsökben benne kell lennie mindannak, amire a mennynek szüksége van, hogy azokat a gyümölcsstermő fákat, akik ezt eredményképpen magukból kitermelték: az életre érdemesítsék. Nem arra a megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel megrakott életre, hanem mindezeketől mentes olyan életre, amelyet a teremtés pillanatában az isteni szeretet az Ő teremtményeinek, mint osztályos részt nyújtott. Mindegyiknek külön-külön és az egésznek együttvéve. Igen. - Ezeket a gyümölcsöket kellene a földi életben kitermelnie minden egyes léleknek, amelyet oda kellene adnia a szeretet oltárára, az engedelmesség, a hűség oltárára, amellyel az ő Teremtőjének mintegy kötelezettségképpen kell, hogy szolgáljon. Mert ezekből a gyümölcsökből a teremtő Isten gazdag áldást hint szét a teremtettségben.

De minden esetre kell, hogy ezek a termések az isteni törvényen, mint egy szűrőn keresztüljutva az Isten szent törvényében, mint az igaznak, a jónak, az Isten elgondolásának megfelelőek legyenek. És ehelyett mit cselekszik az ember? Ahelyett, hogy az Isten boldogító törvényében képezné ki magát, és folyton folyvást önmagából magasabb rendű törvényt igyekezne formálni, ehelyett hallgat a csábító sátáni hangra, mely alacsony rendű, rossz természetében újra és újra megszólal. Hogyha pedig a csábításnak a lélek nem enged, követelőző erőszakosságával igyekszik betörni a rabszolgát jármába, hogy az ne az isteni jót és igazat, hanem a sátáni gonoszt szolgálja, azért, hogy a Földön a megpróbáltatás világában az Isten uralmát megdöntse, s helyébe a maga uralmát állítsa fel, s hogy ebben az uralomban ő dacolhasson az Istennel, mindenek Teremtőjével. Nem látja az emberiség, nem veszi észre, hogy bármennyit halad előre a gonoszbán, bármennyire ellenszegül az Isten szent törvényének, nemhogy boldogabb, nemhogy megelégedettebb, nemhogy jobb lenne az élete,

hanem folyton-folyvást nagyobb szenvedéseket, nagyobb gyötrelmeket kell átéreznie, és a sátán nem szűnik Isten ellen izgatni ezeket a szenvedő és gyötrődő lelkeket. A sátán nem szűnik meg a jót és igazat ócsárolni, és helyébe a maga alacsonyrendű, kárhözatra kitaszított elveit magasztalni az emberek előtt. Ez ellen a rabszolgaságba süllyedt emberi lélek nem tehet semmit, mert amikor ott van a kezében, és a szeme előtt eleibe adva a szeretet és a gyűlölet: a gyűlöletet választja, és a szeretet elveti. S amikor eléjük van adva az igazság: helyette a hazugságot választják, és azt cselekszik. És miután ezt cselekszik, a hazugság uralkodik felettük, és kénytelenek a hazugságnak hinni még akkor is, amikor már meggyőződhetnek róla, hogy a hazugság nem vehet diadalt az igazságon, mégis azt kell mutatni, amit nem éreznek, és azt kell beszélni, amit nem gondolnak, amit nem kívánnak.

Jóllehet eléjük van adva, hogy íme van segítség, van egy lehetőség az Isten Fiában adva, hogy mindezekről a szenvedésektől megmenekülhessenek, ha elvetik maguktól a gonoszt, és egyszer s mindenkorra elszakadnak annak cselekvésétől, a hazugságnak beszédjétől, az önzésnek gonosz akaratától, a gyűlöletnek egymást hajszóoló kényszerétől. S ha mindezekről elszakadnak, az isteni kegyelem segítségül siet, de fogadják el ezt a kegyelmet. Nyújtsák ki utána a kezüket, és ragaszkodjanak ahhoz hittel és reménységgel, akarják, várják az isteni kegyelmet az isteni törvénynek engedékenységét, hogy megbocsássa az ő vétkeiket, és erősítse őket abban a kicsiny, megismert jóban és szilárdítsa meg őket abban a kicsiny igazban, amit felismertek. Akkor az ember az ő gögjében, az ő kevélységében elfordul ezektől a lehetőségektől, és újra csak a sátán hatalmába kerülve a rabszolgaság jármát magára véve megint visszaesik, amikor pedig már-már közel volt hozzá, hogy elérhesse a segítő kezet. Amikor már-már elérkezett ahhoz, hogy lábát a felfelé vivő lépcső első fokán megvethesse, s önmagában egy biztonságot, egy kedvező lehetőséget ragadhasson meg, hogy az ellentét vihara többé le ne sodorja a felfelé vezető útról. Testvéreim! Sokkal, sokkal komolyabb az emberi élet, mint ahogyan ti azt elképzelitek. Sokkal komolyabb a Földre jövetel, amelyre az emberi lélek elhivatott a születése pillanatában! Nem tudom nektek kellőképpen megvilágítani, hogy mennyire

szükség van arra, hogy a szülőknek, akik gyermekeknek adtak életet, mennyire fontos az, hogy a gyermekek lelkébe az Isten iránti engedelmességet és a hitet beleplántálják, és amikor az már növekedésnek indul, folyton-folyvást ápolják, nyesege-sék és növeljék.

Nem tudom nektek eléggé szemeitek elé állítani, hogy mennyire fontos az, miszerint az ember, aki már felébredt mindezeknek a tudatára, miképpen viselkedjék a világban, hogy embertársai őbenne, őrajta, az ő életében meglássák az isteni szellemnek ragyogását, sugárzását azokban a beszédekben, eljárásokban, cselekedetekben. Nem győzöm eléggé hangsúlyozni, mennyire fontos az, hogy az isteni törvény rajtatok keresztül sugározzék, hogy az emberiség lássa azt, ha akár az egész világ a gonoszságban, a hazugságban, a tettetésben van is elmerülve. Ti álljatok meg, amennyire lehetséges, és amennyire az igazság megengedi álljatok meg a magatok helyén úgy, hogy ne ütközzetek meg sem az isteni, sem az emberi törvényekben. Hogy higgyen a világ, lássa a világ, miszerint mindazok, amik ezer és ezer év óta meg vannak alapozva, azok élő valóságok, nem pedig csak beszédek, nem pedig csak elméletek, hanem az emberi életben azokat meg is kell valósítani. Lássák az emberek: aki valamivel meg van bízva, akár földi, anyagi munkával, akár szellemivel, akár irányítással, akár az alkotó munkának kivitelezésével, vagy magával az alkotó munkával, mindegyiket Isten mértéke szerint úgy végezze a földi ember, hogy az isteni törvénnyel ellenkezésbe ne kerüljön. Tehát a világ lássa, miszerint az igazság erős hatalom, és bárhogyan erőlködjék is a hazugság, hogy az igazság erejét megtörje, az igazság megdönthetetlen, megtörhetetlen, és az is marad. És ha az ember ebben él, ebben fáradozik, és az egész életét ezeknek a feladatoknak szenteli, az isteni törvény megrögzítheti itt a földi életben is, és ennek a törvénynek áldását érzi nemcsak ő, hanem mindazok, akik vele érintkezésbe kerülnek.

Ez az a feladat, amit az embernek el kell végeznie, ez az a megbízatás, amelyet minden megtért lélek magára vállal, amelyet diadalra kell vinnie neki az életében. Ezért kapják a megtért emberi lelkek az időt és lehetőséget, hogy amire elszánta magát, amit

maga elé vett, mivel szeretné, óhajtáná a jót, az igazat megszilárdítani itt ezen a Földön, önmagában és önmaga körül, ezt csakugyan véghez is vihesse. Mert mi volna tulajdonképpen az egész földi élet célja? Az-e, mint a fűszálnak és a pompázó virágnak amelyik egyik nap virágzik szívet-lelket gyönyörködtető színekben és illatokban szolgál az élet asztalának díszül, másik napra elhervad, és csak hervadt fű lesz belőle. Ez volna az emberi életnek célja is? Annak az életnek, amely felfelé tör, amely magasabb rendűségről álmodik, amely az eget keresi, és eget akar teremteni magának a vágyvilágában, hogy ott ki teljesebbé váljon?! Testvéreim! Az életnek minden napja ezeknek a feladatoknak a betöltésére van adva. De mivel ezeket a feladatokat nem olyan könnyű teljesíteni, mint ahogyan azt az ember egy pillanat alatt elgondolja, mert hiszen az ellentét világán élve az ellentétes áramlattal küzdenie kell. Tulajdonképpen ez az ellentét az ellentétbe szegődött emberi léleknek kiáramlása, melyet szavakban és tettekben, cselekedetekben érvényesíteni akar, és érvényesít is, már amennyire ez módjában áll. Ezekkel az áramlatokkal szembekeverülve, megtorpan a lélek, ha még olyan erős és nagy elhatározással lépett is a cselekvés szent terére. Megtorpan és megijed azoktól a rémségektől, amelyek óriási árnyként állnak előtte, és az ellentétes világból, az ellentétes elvekből feléje törnek. És mint egy áthatolhatatlan vastag falat építenek meg, hogy az igazság, a jóra való törekvés valamiképpen ebbe az ellentétes világba be ne hatolhasson, hogy ott forradalmat ne okozzon, és valamiképpen meg ne zavarja a sátán uralmát.

Oh, erre a sátáni elgondolás nagyon figyelmes, és körül építette magát hazugsággal, kétszínűséggel, gonosszággal, sötétséggel, fekete árnyakkal, hogy megrettentse azokat, akik ehhez a falhoz közelednek. Mindamellet ez a fal nem egy élet nélküli sötétséget rejteget, hanem ez a sötét fal étellel, erővel telített hatalmaság, amelybe minden egyes cselekedetével, minden egyes mozdulatával beleütközik az, aki nem ugyanezzel az elvvel, ugyanezzel az elgondolással indul útjára - mint ami ennek a sötét falnak elve és törvénye. Tehát a világ fiai minden egyes megmozdulásukkal ebbe ütköznek bele, és minden ütközésük külön fájdalmat,

csalódást, terhet, fáradságot jelent annak a számára, **aki munkálkodni akar - először önmagán - azután pedig az önmagán való munkálkodás által a világon.** Tehát jól tudja azt a ti mennyei Atyátok, hogy az tinektek fáradságot, szenvedést, gyötrelmet és kínlódást jelent, azért Ő a földi emberrel vele van, ha Hozzá kiált és Őt kéri, az Ő segítségéhez folyamodik minden egyes lépésénél, minden egyes megmozdulásánál. Tehát imádkozzatok! Imádkozzatok, akarjátok, keressétek mindazokat a lehetőségeket, amelyek elétekbe vannak adva, hogy ezeken a lehetőségeken keresztül segítsen titeket az a mennyei gondviselő kéz, amely veletek van, ha erősen megfogjátok ezt a kezet, ez nem ereszt el titeket. Nem lesz hűtlen hozzátok, hanem mindig szorosabban magához ölel titeket és mindig erősebben védelmez, mindig több erőt sugároz a ti lelketekbe, egészen addig, ameddig a ti lelketeket át meg át nem világítja. Ez az átvilágítás pedig megsemmisíti azokat az ellentétes erőket és áramlatokat, amelyet ti magatok is elítélendőnek és megvetendőnek tartotok. Mert a lélek kész a jóra, de a test erőtlen. A testi én, a testi törvény, az ellentét törvényéből van felépítve, mert a léleknek, az átvilágított léleknek, ebben az ellentétes erőkből összeállított hüvelyben kell megharcolnia legelőször is a saját maga harcát, hogy ebben a hüvelyben elébe álló vágyak, törekvések átformálódjanak, átvilágosodjanak, áttisztuljanak, mert ezeket az erőket az embernek ki kell emelnie az ellentét világából. Ezekre az erőkre szükség van a szellemi hazában is.

Ezek az erők a tiétek lesznek, ha ezeket átmentettétek az örökkévalóságba. Ellenben, ha nem tudjátok átmenteni, ezek az erők itt maradnak, a megpróbáltatás világában, és ezek újra és újra visszavonzanak titeket, mert ezekhez kötöttek van, mert ezek az erők a tiétek, ti kaptátok, és ezekről az erőkről nektek kell elszámolnotok. Ameddig tehát ezeket az erőket fel nem emelitek, addig azok vonzanak titeket, vagyis a ti örökkévalóságra előhívott szellemeteket. Amikor ezeket felemeltétek, nincs mit keresnetek többé az ellentét világában, és megnyílnak előttetek a boldogság világai, ahol nincs többé szenvedés, gyötrelmelem, csalódás és kétségbeesés. Nektek, akik itt vagytok a földi világban, és azoknak, akik már elmentek a földi világból, de testük még ehhez a törvényhez tartozik, együttvéve munkálkodnotok kell azért, hogy

ezeket az erőket felszabadítsátok, és ezekkel az erőkkel új világ megalapozásához hozzájárulhassatok, mert ez az új világ a ti új hazátok lesz, amelyet betölt a teremtő és fenntartó Isten igazságának napja, az világítja be és melegíti át a szeretet Istenének életet lehelő és életet ébresztő melegével. Életet fakaszt és életet termel új teremtetéseket, új teremtményeket hoz létre, amely teremtmények felett ti rendelkeztek, mert azok a titek. Mindezeket Isten ajándékképpen adja az Őt követőknek, az Őt szeretőknek. Mindezeket nem csak az ígéret szerint, hanem a megvalósult reménység szerint is már nektek adta a titeket megváltó Jézus Krisztusban. Mert Ő az egyszülött Fiát odaajándékozta a ti bűneitekért áldozatul, Aki idejött az ellentét világába és feláldozta Önmagát tiérettetek, hogy áldozatának értékében, az Ő áldozatának felmérhetetlen nagyságában ti mindnyájan megtisztulhassatok, megerősödhettek, és győzedelmesen harcoljatok az ellentéttel. Mert Ő megharcolta a maga harcát tiérettetek, és Őbenne a ti győzelmetek, a ti diadalotok egészen bizonyos.

Ő mindezeket az ígéretek, amelyeket elejétől fogva tett, megvalósította. És akik hisznek benne, elfogadják a megváltó Jézus Krisztust Üdvözítőjüknek - az ő megváltásukért és megigazulásukért adott szent áldozatnak -, magukat ebbe az áldozatba behelyezik, és nem akarják megtartani magukat az ítélet napjára, amelyen szétválasztódnak az igazak a hamisaktól, hanem még mielőtt az ítélet bevégeződne, mielőtt még az Isten szava elhangzana a világ felett, már megtérnek bűneikből, ezek bűnbocsánatot nyernek. Ezek elfogadják Isten nagy ajándékát, bűneiket, tévelygéseiket beismerve, odaadják magukat ennek az Istentől kapott nagy ajándéknak, az isteni kegyelem és szeretet megtestesítőjének: Krisztusnak. Ezek kegyelmet nyernek, ezek felett az ítéletnek nincs szava, mert ezek nem is jutnak az ítéletre, ők a múlandó életükben áttérnek az örökkévalóságba, mert az örökkévalóságnak nagy, szent és titokzatos törvényében helyezkednek bele. Ezek - mint mondom - nem kerülnek az ítéletek betűjébe, hanem az ítélet előtt kegyelembe foglaltaknak, és ez a kegyelem kibeszélhetetlen nagy és értékes ajándékot nyújt nekik át: az örök életet, az ő egyéni életüknek az örökkévalóságát minden javaival, minden ajándékaival. De hogy ebben az emberi lélek részesüljön,

le kell mondania mindazokról a kívánságokról, melyeket a testen keresztül az ellentét törvénye kelt életre. Le kell mondania a bűnről, meg kell tisztulnia mindazoktól a tisztátalan kívánságoktól, amelyek az ellentét törvényében vannak. Fel kell vennie a harcot, fel kell vennie a keresztet, mint ahogyan felvette az Úr, s fel kell vennie a szenvedést, a lemondást. És mindazt örömmel kell fogadnia, amit ezzel - mint sebet az ütközetben - kap, abban az ütközetben, melyet a világ fejedelmével vív a halandó emberi lélek. Titeket, testvéreim ilyen ér, ha méltatlan szenvedés, méltatlan gyalázkodás, megvetés, vagy bármiben van részetek, amelyet nem a ti bűneitek folytán szereztetek.

Mert ha valaki úgy szenved, mint lopó, úgy szenved, mint csaló: méltán szenved. És ha valaki méltán szenved, s ezt a méltán való szenvedést is türelemmel és az igazságra tekintve szenved el - mint akinek az jár és törvényes, tehát nem lázong ellene - már az is egy előrelépés, hogy a kegyelmet elérje. Mert a kegyelem ezekért is lenyúl. Ezekért, akik vétkeznek, a kegyelem ezeket is meg akarja szabadítani, hisz azért adja rájuk a szenvedést, hogy megismerjék a bűnt, annak következményeiről, és amikor megismerték, megtérjenek belőle, mert hiszen a megtérés által juthatnak el ahhoz a megismeréshez, amely megvilágítja előttük azt az utat, amelyen haladniuk kell. Aki azonban már megtért, de bizonyos dolgok az ő lelke mellett mégis elcsúsznak, mert nem tartja meg ezeket a feltételeket, és nem ragaszkodik azokhoz a lehetőségekhez, és amikor bűnt cselekedhet, akkor mégis kihasználja az alkalmat, mert körülnéz, nem látja-e valaki, nem tudja senki: tehát nyugodtan cselekedhet, az elbukik. Az ilyen elfelejti azt, hogy ha az ő embertársai közül senki sem látja is, de látja az igazság törvénye, amely mindeneket betölt, és az igazság törvényében benne van az igazság ítélete. És az ítéletben benne van a mennyei Atya, Aki ezt a törvényt megalkotta. És ha senki nem kárhoztatja is, kárhoztatja maga a cselekedet, amely ott ül a lelkében. Belevésődik, beleíródik kitörölhetetlen betűkkel, amelyet az igazság tükre visszatükröz, és mehet bárhová, minél magasabbra, minél világosabbra törekszik, annál kirívóbbak az ő hibái, tévelygésai.

De ha valaki már mindezekből meggyógyult, és esetleg azok a régi bevésések, amelyet a bűn vésett be a lélekbe, mondom hogy

amikor már ezeket elhomályosította az élet, amikor már eltörölte a szenvedés, és kitöltötte azoknak a véséseknek a nyomait a jóra való hajlandóság, és mindazok a lemondások, melyeket szívesen, önkéntesen vállalt a lélek, és mégis-mégis érik ilyenféle szenvedések a bűnös világban, akkor vegyétek úgy, hogy ezek olyan sérülések, amelyeket a harcban kaptatok. Amely sérülések tinektek kiváltságokat jelentenek ott, abban a világban, ahová megtértek, és amelyben most is éltek, de most még nem tudjátok, hogy ebben benne vagytok. Olyan sérülések ezek a szenvedések, mint a katonának a mellén azok a győzelmi jelvények, amelyeket osztogatnak hűségükért. Ha titeket érdem nélkül - igaztalanul - bántanak, ha tifeleletek rosszakat mondanak, ha titeket megkárosítanak, mindezek nem azért vannak, mert ti ezt cselekedtétek, vagy kívántátok volna, hogy megcselekednétek, amire nem is gondoltok és mégis ezt a szennyet, ezt a piszkot dobja felétek a világ, mindannyiszor vegyétek úgy ezeket az igazság világába, mint külön hűség jelvényeket, amit hordoztok a melleteken. Tehát ne búslakodjatok, ne szomorkodjatok, hogy a világ elkapkod mindent előletek, ami titeket megillet, ami jogos, amit az Isten tinektek adott, amit fáradtsággal, és tán keserves könnyhullatással szereztek össze. Amit magatoknak az igazság fáradtságával összeszedtetek és a világ elkapkodja, a gonoszok elszedik előletek, az az ő részükre veszedelmet, a ti részetekre pedig felemelkedést jelent. Sebnek seb ugyan amit a gonosztól kaptatok, mert fáj és vérzik, de annak a sebnek helyén máris ott csillog, ott ragyog a hűség jelvénye, amelyet a küzdelemben szereztek.

A mindenható Isten mindent lát, mindent feljegyez az igazság törvénye, és mindezekről mindennek számot kell adnia, és jaj annak a számadásnak napján, aki olyan dolgok felett rendelkezik, amelyet neki nem az Isten adott. Aki olyan dolgokat elvesz valakitől - és nemcsak hitvány, értéktelen, múlandó földi dolgokra gondolok, hanem lelki szellemi értékekre is: hatalmat, dicsőséget, rendelkezési jogokat is - és minden olyant, amit nem az Isten adott valakinek, nem az ő saját fáradtságos munkájával szerzett meg, hanem gonoszsággal, hazugsággal: jaj annak, aki ilyenfélével rendelkezik, mert amikor eljön a nagy nap, le kell számolnia. Szívesen tépnék le önmagukról ezeket, mindent odaadnának, de

ezek a dolgok vádolják őket és nem tudnak megszabadulni tőlük és amikor ezeknek a dolgoknak egyszer örültek, ezekért a lelkük üdvösségét is odaadták, azok pedig ott állnak, vádlóként, akkor is, ha senki sem vádolja őket. Jaj az emberiségnek, akik a sátán szavára hallgatva az Isten igazsága ellen cselekszenek! Jaj azoknak, akik olyan dolgok felett rendelkeznek, amelyeket nem Isten adott nekik, mert mindennek eljön a maga leszámolási napja. És akkor sokan sírnak, sokan várják és kérik és erőszakolják, hogy szabadulást nyerjenek azoktól, amelyektől nem tudja őket senki, és semmi sem megszabadítani, mert nem szabadíthatja meg. És az ő maguk bűneivel és az ő maguk bűneinek jelvényeivel kell végig járniuk az örökkévaló életet, mindaddig ameddig az a szenvedésekben és gyötrelmekben nagy nehezen le nem kopik róluk. De mindezeket az emberi léleknek el kell hinnie, mindezekről bizonyosságot kell nyernie, hogy ezek így vannak. Azért kérjétek testvéreim az igazságnak szellemét, hogy bocsássa ki munkásait, hogy munkálkodjanak az igazság kiteljesedésén, hogy az emberi lélek meggyőződjék mindazokról az igazságokról, amelyeket az Isten kijelentett a Megváltón keresztül. És mindazokon keresztül, akik a Megváltóhoz kapcsolódtak, hogy mindezek az igazságok megbizonyíttassanak az emberi lélek előtt. Megbizonyítsák azt, hogy van az Istenben hívőknek olyan törvényük, olyan igazságuk, amely vezeti őket, és amely az ő ügyüket felkarolja a Földön is, nemcsak a láthatatlan világban.

Mert van: és ez az igazság munkálkodik, dolgozik, ennek is vannak katonái és vannak szolgálatot teljesítő közegei. Ezek a szolgálatot teljesítő közegek pedig mind többen és többen lesznek, mind többen szegődnek hozzájuk. Ne higgyétek azt, hogy azok csupa mennyei angyalok. Nem! Az Isten szent lelke mindenkit felhasználhat, ha csak egy kicsiny pontot kell is neki teljesítenie, ha csak egyetlen kicsiny küldetésben vesz is részt, de mindenki szolgálatot vállal, és mindenki dolgozik az igazság megvilágításában és teljesítésében. Így ti emberek is, ha felkínáljátok és felajánljátok a ti lelketeket erre a szolgálatra, az isteni Lélek a ti lelketeknek is minden kicsiny pontját az ő szolgálatába állítja, és amikor nem is akartok és nem is tudjátok magatokat behelyezni, még akkor is felhasznál titeket az ő módja szerint. Azt beszélitek

akkor, amikor arra szükség van, amit az igazság lelke akar. Azt mondjátok, azt cselekszitek, amit cselekednetek kell, amikor éppen az igazság Lelke szolgálatba állít titeket, a ti lábaitok oda mennek, ahová kell, mert az igazság Lelke cselekszik, hogy olyan irányba forduljatok, ami éppen annak a célnak felel meg. Ezért imádkoztatok, hogy a Szentlélek felhasználhasson titeket a ti magatok érdekében és egymás fejlődésére, hogy jobb, szebb és nemcsak elviselhetőbb, hanem valamennyire boldogabb is legyen az élet. Ezért a szolgálatért érdemes harcolni, és még akkor is érdemes volna, ha az elkövetkezendő életben nem volna semmi hatása, semmi eredménye sem, mert a jelent is megszínesítik, a jelent is ragyogóbbá teszik, és betöltik olyan érzésekkel, amelyeket az ellentét nem tud adni, mert az ellentét gonosszal fizet a leghívebb szolgájának is, mivelhogy jót nem adhat, mert jóval nem rendelkezik.

Azért testvéreim, akik egybegyűltetek ezen a napon is, vessétek lelketekbe, hogy harcolni kell, mert harcolnotok kell az isteni eszme mellett! Felettébb sokat ne beszéljétek, inkább cselekedjétek! És ez a cselekvés is csendben, észrevétlenül legyen, de az Isten által kijelentett jó és igaznak az érvényesülésére szolgáljon. S amikor eljön az idő, hogy be kell számolnotok, emlékezzetek meg arról a küzdelemről, emlékezzetek meg mindazokról, amelyet végigszenvedtetek, és amikor visszatekintve látjátok, hogy azok jók voltak, helyesek voltak a ti magatok lelkében, hálát adtok mindazokért, hogy részt vehettetek abban a nagy harcban, amely a ti korotokban, a ti életetekben játszódott le, és ti annak harcossal lehettetek. Mert ilyenkor, amikor a tenger hullámozik és a habok zúgnak, ilyenkor minden léleknek meg kell mutatnia, igaz-e az az érték, amit magában hordoz, vagy pedig csak magára szedett hazug csillogás. - Mindennek az elgondolásával, mindennek a megértésével újra és újra el kell szánnotok magatokat arra, hogy mely úton akartok haladni, mely utat tartjátok a magatok lelkében helyesnek, hogy azon haladjatok, s amikor elhatározótok magatokat, amellet tartsatok ki, álljatok amellet hűségesen és rendületlenül, mert olyan katonák, akik hol az egyik, hol a másik táborba futkosnak, azok elveszítik a bizalmat, és nem

bíznak rájuk többé semmit. Az Isten az Ő céljait rajtatok, embe-
reken keresztül adja tudtára azoknak, akiknek Ő tudtára akarja
adni. Mindnyájan szolgálatot tévő szellemek vagyunk, és vagytok
Isten kezében, és ezt a szolgálatot minden egyes léleknek vállal-
nia kell. Ez előtt a szolgálat előtt mindegyiknek meg kell hajolnia,
hogy az isteni Lélek felhasználhassa.

És ha ti ebben munkálkodtok, ebben az engedelmségben ma-
gatókat gyakoroljátok, nem tudjátok, mert a ti emberi értelmetek-
kel nem is követhetitek azt az utat, amelyen keresztül a ti lelketek
messze elhagyja azokat a lehetőségeket és eshetőségeket, ame-
lyekben ti nagy és nehéz próbákra lennétek kitéve a lelketekben
mehúzódó hajlamok szerint - de mint mondom: a lélek elvezérel
titeket messze, magasabb rendű munkába, és ezáltal ti ezektől a
lehetőségektől eltávoztok. Így egyenlítődik ki sok homályos folt
és töltődik fel sok mélység, amelyeket régi bűnök vájtak a lelke-
tekben, és az Isten szent Lelke mindezt lassan, észrevétlenül el-
munkálja tirajtatok. De térjete meg! Térjete meg Istenhez nem-
csak szóban, felületesen, hanem térjete meg a ti egész lelketek-
kel és a ti egész életetekkel. Helyeztétok minden reményeteket,
minden bizalmatokat, minden hiteteket az Isten gondviselő ke-
gyelmébe, és mindegyik csak a maga munkáját végezze el, és
mindegyik hajoljon meg engedelmesen Isten akarata előtt. És az
Úr új fegyvereket ad a ti kezetekbe, amellyel küzdve diadalmasan
harcolhatjátok meg a ti magatok harcát, a magatok életében azzal
a hatalommal, amely talán most sötét és riasztó formákban ala-
kítja előttetek a jövőt. De ne féljete! A ti részetekre az nem lesz
sötét, mert a kegyelem átvilágítja a sötét falat, és megvilágítja
azokat a sötét vermeket, amelyek az ellentétől előre el vannak
készítve, hogy abba ti bele ne essete. És ti meglátjátok az ellen-
tétnek mindazokat az eszközeit, amelyekkel ki akarja a győzelmet
erőszakolni, és lehetetlenné akarja tenni a ti fegyvereitek győzel-
mét. De ti meglátjátok és elkerülhetete mindazokat, amelyeket
az önmagában bízó lélek nem képes felismerni, és így elkerülni
sem képes, tehát kénytelen felvenni a harcot, és az ellentét legyőzi
őt. Legyőzi, mert nem látta előre, és nem tudott kitérni abban a
harcban, amelyet minden egyes léleknek végig kell küzdenie.
Ajánljátok lelketeket Istennek! Ajánljátok fel a ti életeteket!

Ajánljátok fel a ti testeteket, hogy az isteni Lélek felhasználhassa azt az Ő céljaira.

Mert hiába akarnátok a ti magatok testi életét megtartani, és azt cselekedni, amit akartok, nem rendelkezhetek életetek egyetlen órájával, vagy percével sem. Mert ha Istennek fel nem ajánljátok, akkor sem a tiétek az, mert hiszen az ellentéttel való viaskodásban eleshettek, és máris a sátán rabszolgaságába estetek bele. Mint a múltkori beszédemben mondtam, az embernek szolgálnia kell azokat a vezető eszméket, amelyek az ő előrehaladására vannak adva. Szolgálni kell, harcolni kell, hogy diadalra vihesse azokat a gondolatokat, amelyek az egyeseket és az egész világot előre viszik a fejlődés útján. Tehát harcolni az isteni eszmével az isteni eszméért, vagy harcolni a sátán eszméjéért: ez két különböző dolog. Szolgálni és harcolni kell. Egyiknek a diadala múló még akkor is, ha a látszat úgy mutatja, mintha örökké tartó volna. Harcolni és sebesülést kapni olyan eszméért, amelyet a jelen bolondságnak állít, megszegényít, kigúnyol de végeredményben az igazság mellette áll, - ez az igazság tesz majd bizonyosságot amellet, hogy csakis az isteni eszme az, ami a világot fenttartja és egyáltalában az életet lehetővé teszi. Csakis az isteni eszme az, ami az emberi lelket még itt a harc közben is boldoggá és megelégedetté teheti. Csakis az isteni eszme adhat erőt és reménységet, hogy az emberi lélek az ő maga harcát diadallal megharcolhassa. Még akkor is, ha gyengének érzitek is magatokat, akkor is ragaszkodjatok ahhoz a csoporthoz, ahhoz az oszlophoz, ahhoz az egyesüléshez, ahol a ti hitetek megvilágosodott, és megerősödött, hogy együtt maradjatok, nehogy a vihar elsodorjon benneteket egymástól. Mert ha az együttesbe fogódzkodtok, az erős megtartja a gyengét, de hogyha egymástól szétszóródtok, akkor a vihar egyenként szakít el benneteket egymástól, és elveszi az értéket tőletek. Mert mindegyik az ő maga külön személyes énjének a kapkodásában elereszti azt, amibe belefogódzott, és ő maga is megszegényül. És minden szertefoszlik, amit addig megszerzett az együttesben. Azért testvéreim tartsatok össze, ne széledjete szét, hanem maradjatok együtt, álljátok a vihart együtt, s az Úr segítsége együttesen lesz veletek, s együttesen megáld mindegyikötöket külön-külön, és az együttest gazdag áldásával.

Ragaszkodjatok egymáshoz, mert egymás lelkéből a hit megerősítésére való világosságot nyertétek egyik a másik előtt, mint egy új szövétneket gyűjtva megmutathatjátok egymásnak az utat. Ha az egyik elesik felemeli a másik, és ha az egyik éhezik, de amannak van még egy kis útravalója, megosztja azzal, aki éhes. Azért testvéreim tartsatok össze, és az Úr segítségével veletek lesz. Ha ti úgy határozotok volna magatokban, hogy az úrvacsorát annyi idő után most együttesen felveszitek, akkor készítsétek el magatokat, és amennyiben a földi lehetőségek megadatnak, akkor gyülekezzetek össze, és az az Úr segítségével megtörténhet magatok között. Most Isten nevében elbúcsúozom tőletek. Az Úr szent lelke világosítson meg titeket, hassa át szíveteket, lelketeket azzal az érzéssel, ami megvilágít mindent előttetek, a ti saját lelketekben mindazokat a tévedéseket, eleséseket, hibákat, amelyeken ennyi idő óta keresztülmentetek. Tartsatok mindannyian magatokban bizonyos önvizsgáló napokat és órákat. Imádkozzatok, hogy mindent áttekintve a ti lelketekben kialakuljon az a beismerés, ami szükséges ahhoz, hogy bűneiteket felismerve és megismerve, megbánva, magatokat az eddig még el nem ért, de vágyódott jobb, tisztább, szentebb és igazabb életre elhatározva érdemessé tegyétek az Úrral való szent szövetség megújítására. Jöjjetek össze! Imádkozzatok ezekért! Beszélgetsetek. A beszélgetés ne legyen a földi dolgoknak megvitatása, hanem legyetek gazdagok szellemi dolgoknak a megvilágításában, megértésében, hogy illő lélekkel járulhassatok hozzá ahhoz az ünnepséghez, amelyet mi a mi Urunknak, Megváltónknak feltámadása ünnepén bemutatunk mennyei Atyánknak. Most pedig a mi Urunk, Üdvözítőnk legyen veletek és vezéreljen titeket az Ő útján, hogy egymás lelkét megtelítve új szeretetben összeforrva, új szellemi megvilágításban részesülve ez az együttes forrjon össze az új feladat elvégzéséhez készülve. Isten veletek!

ÍTÉLET A SÁTÁN FELETT(*)

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem, hogy veled ünnepelek, és a lelkünk emlékei közé avassuk az estének nagy jelentőségű és örök időkre szóló történéseit. Mert a történések világában csak egyszer jöhet ilyen nagy, világokat megrengető esemény létre. Csak egyszer történhet meg ez a nagy mérkőzés a teremtet világokon, mert ebben a nagy mérkőzésben dönt el az isteni és a sátáni eszme sorsa. - Ami ezen az estén történt, az többé meg nem történhet. Minden megisméltódnak a világ éltében, de ez a harc soha többé. Ezen az estén írta alá a sátán a tulajdon ítéletét, bár ő azt hitte, hogy győzött. Mint ahogyan minden lélek azt hiszi önhittségében, amikor a jót, az igazat, a becsületeset eltiporja, megalázza, szenvedtetni, amikor a gyengét erejével, hazugságával, hatalmával a földre kényszeríti, és nem engedi felemelkedni onnan, akkor azt hiszi, hogy most ő győzött. Azt hiszi, mert ő nem felülről, hanem alulról szemléli az eseményeket. Az emberi felfuvalkodottság szemüvegén nézve egy pillanatra valóban úgy látszik, mintha az igazság az erő hatalma alá kerülne, és ebben a téves szemléletben megnyugszik az ember a tulajdon erejébe, okosságába és hamisságába vetett hitében, és elnyújtózik párnáin, hogy kipihenje a küzdelem fáradalmait. Ámde a Föld forog, és ami ma fenn volt, az holnap alá kerül. A dicsfények megfakulnak, elhalványulnak. A szerencsecsillagok lehullnak, és az élet viharai elmoszák a díszes hazugság-köntösök színét, és lemállanak azok a mindent ígérő cifraságok, amelyek elkápráztatták a jelenben élők szemét, és gyötrő vágyakat ébresztettek, hogy hasonlót elérhessenek. Az élet halad előre a maga kimért pályáján és viszi magával a királyi koronákat és a koldus tarisznyákat. Mindegy, hogy ki viselte az egyiket, ki a másikat, mert aki a koronát viselte éppen úgy alussza örök álmát a sírboltok dohos levegőjében, mint aki valamely árok szélén esett el az élet terhe alatt összeroskadva.

Az élet rövid csillogása és nyomorúsága elmúlik a halál éjszakájában, és a feledés pora lepi be mind az egyiket, mind a másikat, mert az új, az ismeretlen jelenben minden megváltozik. Mi az, amit meg lehet menteni a halál romboló hatalma elől? Miért érdemes élni, cselekedni jót, vagy rosszat, hogy az megmaradjon

időtálló értéknek? **Az eszmével a jónak, az igaznak érvényt szerezni a hamissal és a gonosszal szemben, mert minden elmúlik, ami ezen kívül van, minden megváltozik, kicserélődik az élet nagy változásaiban, de az egyéni lélek jó és igaz szerzeménye örökké megmarad.** Akkor is, ha nem is abban a formában, ahogyan az egy élet elmúltával abbamaradt, de tökéletesedő lehetőségekben hat tovább annak a léleknek a birtokában, aki azt a maga életének vezérlő elvévé választotta. Ezeknek a jó és igaz után sóvárgó lelkeknek a vezető és kegyelmet nyújtó, segítségre siető mennyei szeretet mutatta meg az utat felfelé, hogy megszabaduljanak a bizonytalanság, a kételkedés nehéz vajúdasától, és a bizonyosság nagy és szent törekvésével legyőzhessék a lélek gyengeségét, a múlandó földi élet csábításaival és a halál mindent megsemmisítő hatalmával szemben. Nem azoknak mutatja az utat, akik még nem tudnak az igaz jó és a látszatos jó között különbséget tenni, és hol az egyik, hol a másik felé hajolnak, és megalkusznak. Az élet ajándékaival sietnek betölteni a maguk múlandó életét, és örömmel fogadják a kegyelem nyújtotta ígéretet, a bűnbocsátó kegyelmet, hogy az elkövetkezendő halál utánra is biztosítsák a maguk részére azokat a javakat, melyeket már annyira jogosnak hisznek, hogy le sem maradhatnak róla. Nem ezeknek a téves hitét akarja az Úr megerősíteni, sem azokét az okoskodókat, akik belátják ugyan, hogy a földi világ téves úton haladva keresi a békés megoldás nagy eszméit, de nem találhatja meg amíg önmagába tekintve fel nem ismeri azokat az akadályokat, amelyek mintegy megvívhatatlan páncélfal, úgy merednek a közeledők elé. **A jóakarát hiánya, a szeretet csekély kifejlődése mutatja a világ ábrázatát.**

Az emberi lélek pedig szeretet nélkül egy félben maradt fejlődési lehetőséget mutató tükörképe a világnak. Ezt a félben maradt fejlődést szükséges újra elindítani, kiépíteni, az egész világ emberiségének közkincsévé tenni. A szenvedések, gyötrelmek helyett boldog megelégedettségben élve tárják ki az emberek lelküket Isten felé, és azt az igazság világosságában fürdessék meg. Adjanak hálát annak a minden áldásokat nyújtó Hatalomnak, Istennek, Aki mindezekkel az emberiséget megajándékozza.

Az emberi lelkek fejlődjenek felfelé, a még nagyobb és boldogabb lehetőségek hazája felé, ahol csak öröm és boldog szabadság van, fény árnyék nélkül; szeretet gyűlölet nélkül. Ez a nagy szeretet áldozatot hozott: felvette a kárhozottak, a mennyekből kizártak rabruháját, a földi testet. Velük volt, tanította a mennyei igazságra őket, csodálatos cselekedeteket mutatott, hogy a bűnöktől megszabadult „ember” milyen csodákat tehet, milyen hatalmas ereje lehet az elemek felett, és ennek az égi Jelenésnek búcsúznia kellett a világtól, mert a földi világ nem fogadta el a felkínált mennyei ajándékot, sem a földi fejlődés egyenes útját, sem az ezzel járó boldogságot, a szenvedésektől való szabadulást. Mindez nem kellett, mert inkább hitte valóságnak a lélekben úrrá lett ellentét-eszmét, mint az isteni üzenetet. **A pillanatig tartó földi hatalom nagyobb érték volt - és ma is az - mint az örök élet boldogsága.** Nem tudták, és ma sem tudják, mit dobnak el az emberek maguktól, amikor az isteni eszmékben élők felett ítéletet mondanak. Akik a jó és becsületes törekvéseket kigúnyolják, vagy megvetik, ma még a rövid perc alatt harcolhatnak a szívükben lakozó sátáni eszmék érdekében, ami őket is a sátán szolgálatába számítottá teszi, de a holnap, a jövő hátra van! Ma még tombol a harc, és a bűn diadalmámborban terjeszkedik tovább, a hazugság még kedvező széllel hajtja előre a hajót, mert a heródesek hatalma elég rabszolgát ad, hogy azok vigyék előre az ellentét-eszmét, de amikor véghez megy az ítélet a bűn felett, hiába sietnek a sátáni eszme oltalma alá, az már lerombolva maga alá temette építőit, és a hatalom nincs többé kezükben, mert elmerültek a mélység szörnyeivel együtt.

Az emberi lélekben is véghez kell mennie mindezeknek, mielőtt ez a vég bekövetkezik. Az igazságnak harcot kell indítani a bűnök, a tévedések ellen. A rosszat ki kell irtani, hogy a jó, az isteni igaz megnövekedhessen az emberi lélekben, mert ha nem tud megnövekedni, a tévedések és az igazságnak a félreértelmezése - mint a gaz - elburjánzik, és kipusztul az igazságnak csenevész kis hajtása is a lélekből, azután már meg sem hallja az igazság szavát, hanem annak könnyen áruelőjává lesz. Azért akinek a lelkét az Úr megkereste és megszólította, - mint a samáriai asz-

szonyt, és valami módon az az igazság meggyökeresedett a lélekben, az ne engedje, hogy ez kipusztuljon. Ha pedig engedelmes az ilyen lélek, akkor mindig terebélyesebb lesz benne, és nagygyá fejlődik a hit, és a hitben az igazság-keresés, amíg csak azt meg nem találja, ami teljességgel betölti egész valóját. Az isteni igazság nem tűrheti meg az ellentéttel egy fedél alatti szállást. Boldog az a lélek, aki idejében felszámlálja élete nagy eredményét: a gonosztól való megszabadulást. Mert egy fedél alatt nem lakozhat az Isten ígéje és a gonoszság. Tehát jobb, ha az emberi lélek leszámol a bűnre való csábítás lehetőségeivel, és átadja magát az isteni igaz szolgálatára, és követi az előttünk haladó Krisztust a belső és külső harcok megharcolásában. Mert Isten velünk van minden harcunkban, és segítségükre siet Az, Aki azt mondja: „**Én meggyőztem a világot, ne féljete**”. Ne féljete ti sem, az Úr ígérete nem hiába hangzott el, és én az Úrnak bár méltatlan tanítványa, de igaz bűnbánó szenvedő lelkű követője voltam, de *a félelem nem kivezető út, és nem könnyíti, csak nehezíti a lélek válságos idejét és állapotát*. Akit az Úr mire hív el, azt az emberi lélek tartsa szem előtt, és abban igyekezzék magát megerősíteni az Úr segítségével. Isten veletek!

A LÉLEK ISTENI SEGÍTSÉGRE TÁMASZKODÓ NEVELÉSE(*)

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, hogy együtt érezzek veled, és együtt imádkozva emelkedjünk az Úr trónusa elé. Nem kicsiny dolgot cselekszik az Úr az Ő választottaival, akik lelküket, szívüket átadva az Ő lábai elé borulva adják át lelkük legnagyobb, legszentebb érzéseit, akik nem a földi törekvéseikre kérik az Ő áldását, hanem a megigazulás útján, a lelkük megszentelődéséért könyörögnek. Imádságod arra a nagy, talán még ismeretlen magaslatra tekintett fel lelked vágyakozásával, ami a földi tudatban nem nyert még bizonyos kifejezhető formát, de tartalmát és lényegét már megsejtette a maga egyéni keresésével, mert megérezte, hogy az van. Ezeket a lelki érzéseket szeretném én minden egyes törekvő lélekben elhinteni. Nem a tudomá-

nyoskodó sarkokkal, amelyek kemények és élesek, nem az igazságoskodó, vádló és elítélő ismeretekkel akarom én a lelkeket megtölteni, melyeknek mindig a mérlegelő és különbségtévő eredményei maradnak meg, hanem **elsősorban az alázatosságra és az isteni segítségre támaszkodó lelkekké való nevelésre fektetem a fősúlyt**. Mert ha a még tökéletlen lélek tud valamit, azt elsősorban a maga dicsőségére, és ennek megszerzésére igyekszik hasznosítani. Ez pedig nem kedves az Isten előtt még akkor sem, ha azt csakugyan sok eredmény kíséri is a földi élet útján. Ha ezzel embertömegeket tudna is megnyerni az Istenben való hit számára, az ilyen eredmény akkor is csak a kicsépeelt gabona visszamaradt szalmájához hasonlít, s az értéke is annyi, mert az első fellobogása világosságot gyűjt ugyan, de nem melegít és hamar kihűl. De **„aki magát megalázza, az felmagasztaltatik”**.

Nem az emberek előtt való felmagasztalásra gondolt az Úr eme kijelentésével, hanem magára a tényekre vonatkoztatja. Mert az isteni igazság, mint törvény örökké uralmon maradó hatalom, mert **„ha az ég és a föld megszűnik is”, az isteni igazság új eget és földeket teremt, mert az soha el nem múlik, meg nem szűnik**. Azért aki ebben a valóságban hisz, és ebben a hitben igyekszik lelkét a tökéletességre eljuttatni, az megérti az Isten akaratát mindig, mindenben. Nincsenek csalódásai, nincsenek veszteségei melyek felett vigasztalhatatlan lenne, mert **az alázatosságban bölcsesség van**. Az alázatos lélek messzebb lát, és mélyebben érez, így könnyen áttekinti azokat a gátló okokat, amelyek feltartóztatják, és sokszor megakadályozzák a helyes és jóra való igyekezetet, vagy annak valóra váltását, és minden igaznak a kiteljesedését. Nem erőszakos, nem követelődző, mert tudja azt, hogy minden gyümölcsnek meg kell érnie a maga idejére, mert éretlen állapotában úgysem használható semmire. **Az emberi lélek pedig a leglassabban érő gyümölcse a Földnek**. Az alázatos lélek számol azzal, hogy mit és mennyit várhat az éretlen emberek csoportjaitól, tehát ritkábban csalódik, mint azok, akik az éretlen gyümölcs tetszetős külső megjelenése után ítélik meg annak értékét. Az alázatos lélek azért sem követelődző, mert ismeri az emberi lelkek képességeit, és tudja honnan mit és mennyit várhat. Így ezen a téren sem csalódik, mert nem vár olyant, amire a

gyenge, éretlen lélek még nem képes. Tehát inkább elnéző és kíméletes. Ezért embertársaival szemben előbb a békesség lehetőség útját választja, amíg csak ezt fenn tudja tartani, és ha az tovább nem lehetséges, akkor inkább kitér az útjából, mintsem bosszút álljon. Ez az alázatosság útja.

Azonban ennek ellenére nem bizonyos, hogy életét békességesen élheti végig, mert minden adódó lehetőséget kihasználva mégis támadják, háborgatják csak azért is, hogy diadalt arathassanak a gyengébben. Az alázatos lélek azonban az Úr elé viszi minden ügyét, és segítségét kéri az igazság kiteljesedéséhez. Az Úr meghallgatja az ilyen könyörgést, és mellé áll az igazságnak „Lelke” az igaz ügyben. Az Úr az igazakkal van, és megsegíti, megszabadítja a gonoszok hatalma alól. Az alázatos lélek nem dicsekszik a maga sikereivel, mert minden jót és igazat az isteni kegyelem munkájának tart, és minden dicsőséget az isteni Gondviselés felé hárít el magától. Ez pedig igazsággá lesz az emberi lélek számára, és ez az „Igazság” teszi nagygyá és legyőzhetetlenné a gonosszal szemben. Ez emeli fel és teszi sebezhetetlenné, mert minden érzésével a gondviselő Isten kegyelméhez tapad, és ez a kegyelem megtartja őt. Nem könnyű az élete a Földön, minden jóakarata és igaz törekvése mellett sem. De bizalommal teszi sorsát Isten kezébe, és ez a bizalom erős várat képez körülötte, melyet hiába ostromolnak a gonosz erők. A vár áll, és sértetlenül marad az idők végtelenségéig, mert ez az összekötő kapocs az Isten és az emberi lélek között. Tulajdonképpen ez az a gyengének látszó szálacska, amit nem lehet sem megérteni, sem meglátni emberi szemekkel, de meg lehet érteni azzal a hittel, amit a csodálkozó ember sokszor kételkedve lát valóságnak lenni, mert ez már túlesik az emberi értelem határain. Túl van azokon az emberi okoskodó bölcsességeken, amelyekkel meg akarják mérni az isteni kegyelem határait. Nem, ezt senki meg nem mérheti, ki nem számíthatja, csak ha az alázatosság ruháját ölti magára, és átadja lelkét és életét Isten kezébe: akkor megtapasztalhatja. Az élet az Övé, az Istené, Ő teremtette a lelkünket, Ő adta az élet gyönyörűségét, a szeretet boldogító napsugarát, mert Ő az élet, a boldogság maga.

Az Övéi mind várományosai ennek a boldogságnak, mert Ő önmagát adta a mi életünkbe, és folyton adja, árasztja kegyelmét mireánk, ámde a bűn eltávolított bennünket Istentől. A tévedés nehéz árnyékot vont lelki szemünk elé, amíg az egyszülött, a tiszta Isten-gyermek fel nem kereste az eltévedt bűnös pártütőket. A világ szenvedve, gyötrődve, a mélységben a lehetetlennel küzdve várta a csodát, annak az ígéretnek beteljesedést, ami az idők kezdetén elhangzott, a Paradicsomból való kiűzetés idején, hogy eljön a Szabadító értünk, és visszavisz bennünket a boldogság hazájába. A Szabadító eljött, de a szívek ajtajait zárva találta, mert a lelkek hatalomról, örök birodalomról álmodoztak, ahol ők uralkodhatnak - ők a száműzöttek - és kirekeszthetik onnan mindazokat, akik felettük uralkodtak és uralkodnak. Az Örökkévalóság Atyja pedig szomorúan látta, hogy még azok is, akik pedig várták az értük küldött hűségesen szerető Gyermekeit, nem akarják megismerni az Ő hangját, nem akarják elhinni azt az igazságot, ami az Ő száján keresztül hangzik el, mert azt már a gőg régen kitörölte emlékezetükből. Kitörölte az uralkodni vágyás, mert az ígéretet úgy értelmezték. A büntől megrészegeedett tömeg ugyan hogyan ismerhette volna fel az ígéret már az egyszerű, „alázatos” emberfiában? - Nem könnyű a Földön felismerni, hiszen más a világ felfogása, más az életről való fogalma. Nem ismerték fel, csak azok, akik a szabad, egyszerű életet élték, akik még hittek az igaz, gőgtől mentes életben. Nagy igazságok, nagy ígéret, nagy csodatételek között az egyszerű kicsiny életet élők lelke fogadta el az Igazságok Igazságát. De híre ment a hatalmasokhoz is, akik várták az Isten Országának az eljövetelét. A nagy hírnevű próféta nem a zsidó nép diadalmas uralkodásának érkezését, nem ellenségei leigázását hirdette, hanem az alázatosoknak Isten Országába való bevonulását és dicsőségét. Nem értették meg az igazság ilyen osztódását, nem kívánták, és halálra ítélték a nép ellenségének nevezték... és Ő meghalt Isten Országának igazságaért...

Amikor meghalt, a csőcselék dicsőségnek vette a győzelmet, a hatalmasok megnyugodva vették tudomásul a „tévelygésre vezetőnek” útjából való elpusztulását. Akik hittek az Isten ígéréte-

ben, és úgy érezték, hogy eljött az Isten Országá, azok sírtak, jajgattak, mert boldog hitükben csalódva érezték magukat. A szomorúságok napjai után azonban új világ, új igazság napja virradt fel. A hihetetlen valósággá lett, és új élet napja virradt fel a világra, az igazi Isten bizonyosságának napja, aki feltámadott a halálból, és megmutatta a hívő kicsiny lelkeknek, hogy új ország hatalmának részeseivé lesznek mindazok, akik Őt követik és az Ő igazságát hirdetik, mert Ő ez az új élet, a feltámadás élete, az igazság élete. Mert az Isten ilyeneket keres, és kiválasztja azokat a világból. Új népet választ magának ezekből, akik uralkodnak a szellem uralmával. Az örökélet pozitív valósága a mi Urunk, a Jézus Krisztus, az Ő népe mi vagyunk, akik nagyra vagyunk hivatva, mert mi megítéljük Izrael nemzetségét, de amíg ez eljön, addig munkálkodni kell. És még azok is megkapják a megígért bért, a jutalmat, akik bár csak az utolsó órákban is, de belépnek a munkába. Kétezer esztendő utasai tolonganak az elsőségért, viaskodnak egymással. Az Úr fájó szívvel szemléli azt, hogy milyen kevesen lesznek azok, akiken rajta lesz az Ő választottjainak pecsétje... **Mert csak az „alázatosoké” a Mennyek Országá.** Azért gyermekeim mindnyájan vegyétek szívetekbe és eszetekbe, hogy nem az erőszakosoké a győzelem, hanem akik alázatosan felajánlják szívüket, lelküket, életüket és meghajtják magukat az Úr igazsága szerinti szent Törvény előtt, már itt a Földön élve azoké az Isten Országá! Azoké a feltámadás, mert azok meg sem halnak, csak elaluszna, s a boldog ébredés reggelén már frissen, üdén hálát adnak a Feltámadás Urának, Aki várta őket lépésről lépésre és vezette őket, hogy el ne tévedjenek a bűn világának rengetegében! Istennek átadott lélekkel készüljete tehát az Úrtól rendelt megemlékezés ünnepére. Az Úr vezéreljen mindnyájatokat az Ő országának derűs, boldog világába. Isten veletek!

A LÉLEK HÚSVÉTJA(*)

Az Úr Jézus nevében üdvözöllek benneteket, testvéreim! Áldott legyen a ti lelkete Isten felé való törekvése ezen a napon, amelyet a mi Urunk szenvedésének és halálának emlékére szenteltek. Áldott legyen minden jóra törekvésetek, minden szép és jó

iránt való érdeklődések és törekvések, mert ezekben a szent törekvésekben éltek ti tovább. Nem a test mindennapi szükséglete, nem a múlandósághoz kötött vágyainak kielégülése és továbbfejlődésének lehetősége adja meg a ti boldogságotokat, megelégedettségeteket, hanem az amit a ti lelketekben igaznak, jónak és szépnek láttok, és - ezt megvalósítani, igazzá tenni, érvényesíteni a Földön - ezt tekintitek legszentebb hivatásotoknak. Ez adja meg a ti értéketeket odaát, abban a világban, amelyben fel fogtok ébredni, mert álom csak az, amit a testben éltek. Ez az álom lehet szép, káprázatos színekkel, ragyogással elárasztott, de lehet szenvedésekben, gyötrődésekben eltöltött álom is, mindegy, fel kell belőle ébredni és boldog az, akinek van valósággá tett igaz érzése, mert hiszen minden más elmúlik, porrá lesz megsemmisül, de az, amit az örökkévalóba belehelyezett, azt amit valóságnak hittetek el az igazból, a jóból: az megmarad. Mert csakis ez az egyetlen kelendő érték abban a világban, ahonnan jöttetek, és ahová vissza kell térnetek. Innen, ebből a világból indult útnak a megváltás munkájára a mi Urunk. Innen, ebből a világból gyűjtötte össze azokat az erőket, amelyeket magára vett, és amelyekben felszabadított a bűn átka alól. Innen, ebből a világból szedte össze azokat a szellemi erőket, azokat a lelki érzéseket, amelyeket mind-mind lehozott magával a Földre, hogy azokat átdolgozza, és átdolgozva adja oda a világnak. Hogy valakik hisznek Istenben, az isteni jóságban, azok ezzel a hittel, ezeket az átdolgozott, mennyeivé tett erőket és érzéseket magukhoz vonhassák, azzal megerősödve haladhassanak azon az úton tovább, amelyet Ő járt meg, amelyen Ő haladott előttünk. Mert csakis ezen az egyetlen úton van meg a lehetőség, hogy a lélek eltávozzon ebből a siralom-völgyből, a bűnnek, a szenvedésnek és a halálnak birodalmából.

Ő az élet birodalmából, az Isten országából jött, ahol nincsen árny és sötétség, az Istennek fénylő világossága ragyogja be a teremtettségnek minden zugát. Mert aki maga világosságban jár, ő maga is világossággá lesz, a világosságnak hordozójává válik. Aki egyszer ott járt, s aki maga a világosság, az világosságot sugároz szerte, és előtte felbomlik a sötétség homályossága. Ezt a világosságot, ezt a ragyogást hagyta itt a Földön élők részére,

hogy próbaéletük álmvilágában élve higgyék el, van egy másik világ, van egy másik ország, van egy örökké tartó valóság, amely valóságba vissza kell térni, számot kell adni mindenkinek cselekedeteiről, elgondolásairól, megmozdulásairól. És nem embernek kell számot adjon, hanem ennek a törvénynek kell, hogy beszámoljon, amely benne él az emberben, amely törvény hordozza őt a múlandó világban és tovább viszi a múlandóból az örökkévaló törvénybe. Ezek azok a törvények, amelyek szigorúan számon tartják az embernek minden cselekedetét, gondolatát, és mintegy tükörben, mindazokat a képeket megrögzítik, amelyeket valaha a lélek magából kivetített. Tehát ez a tükör számon tartja az ember életének minden percét, pillanatát, nemcsak azokat, amelyeket a külső világ szerint megrögzített, hanem azokat is, amelyek az ő belső lelki világában elgondolt vágyak. Mert annál hatalmasabb és szigorúbb ítélőbírája nem lehet az embernek - sem semmiféle teremtett lénynek - mint az, amelyet önmagában hordoz, mert minden érthetően és félremagyarázhatatlanul rá van vésve, rá van rögzítve képekben, érzésekben, gondolatokban és cselekedetekben. Tehát ezért semmi sem fontosabb az emberi életben, mint az, hogy ezt a tiszta tükröt olyan érzésekkel, törekvésekkel, vágyakkal és cselekedetekkel töltsse meg az ember, amelyek nem ütköznek bele az igazság ama törvényébe, amely törvény mindent megmutat a következményekben, és eleibe tárja újra és újra annak a léleknek, aki ezt magából kivetítette.

Semmi sem fontosabb, semmi sem előbbre való, mint az embernek ezt megismerni, elhinni, és az ő útján megfordulni, hogy ha addig nem úgy cselekedett, ahogyan az a saját részére is kívánatos lett volna, most módja legyen erre. Ez az a nagy ajándék, amelyet Isten minden testbe öltözött szellemnek adhat, aki az ő sok könnyhullatásokkal megsiratott múltján keseregve, reményesség nélkül áll az örökkévalóságban sokszor bizony magára hagyatva. Isten végtelenül irgalmas és kegyelmes a megtérőkkel és bűneiket megbánó lelkekkel szemben, és megmutatja nekik az utat, hogy mely úton vetkőzhetik le, homályosíthatják el azokat a tévedéseket, bűnöket és sajnálatos megtörténeteket, amelyek mintegy örök életre látszanak bevésődni az igazság törvényébe, amely mint emlékeztető folyton-folyvást, ott áll előtte, és kétségbe ejtő

bizonyossággal mutatja minden legkisebb lelki megmozdulás következményeit. Ezekkel a következményekkel pedig a léleknek számolnia kell, és ez az elszámolás óriási gyötrelmeket, nyugtalanságokat okoz minden léleknek, akár hitte, akár tagadta: mind egy. Mindaddig, ameddig csak olyan cselekedeteket, olyan érzéseket nem tud a lélek magából kivetíteni, amelyek az igazság törvényével megegyeznek, addig újra és újra le kell merülnie azokba a lehetőségekbe, amelyeknek a végig küzdésében elhomályosodnak a képek, és helyébe más képek alakulnak. Tán szelídebbek, tán jobbak, talán becsületesebbek, hogy amikor ezekkel a képekkel kell számolnia, ezekben már találjon az igazság törvénye felhasználni valót, amelyeket az örökkévalóság törvényében, mint használható dolgokat elraktározhasson, és ezzel bizonyos pihenést, erögyűjtést és előrehaladást nyerhessen az, aki ezt magából kivetítette. Talán felesleges is mondanom, hogy akik egyszer a bűn rabszolgaságába estek, azoknak nem olyan könnyű rabszolgatartóiktól megszabadulni, mert nagy és erős hatalom a sátán hatalma azokon, akik odaadták magukat a sátáni elvek szolgálatába.

Nem olyan könnyű megszabadulni attól, hiszen a bűn minden idők szellemébe bele van kapcsolódva, lerázhatatlanul és elhagyhatatlanul, vele jár, mert hiszen az ő lelki természetéből élőszködik az ő lelki erejéből tartja fenn magát, tehát érdekében van az, hogy az életnek minden pillanatában érvényesítse hatalmát afelett, akit egyszer már szolgálatába hajtott. **És az ember soha, de soha nem tudna megszabadulni, soha nem tudna megtisztulni, hogyha a mennyei kegyelem le nem hajolt volna hozzája, és időről időre nem nyújtott volna lehetőséget arra nézve, hogy az ember lelkében a felfelé való vágyakozást újra és újra felébreszse. És egy bizonyos reménysugárral táplálhassa, arra nézve, hogy egyszer mégis csak vége szakad a szenvedéseknek, a próbáknak,** és megnyugodhat, megpihenhet azoknak az érzéseknek lágy és puha otthonában, amely érzések őt visszavonzzák valahová, ahol ő már volt, ahol élt és boldog és megelégedett volt. Ezek az érzések újra és újra felébresztik, szenvedéseik között újra és újra ösztökélik az emberi lelkeket, hogy keressék meg azokat a lehetőségeket, hogy ezek az érzések, vágyak egyszer kielégül-

hessenek. Az ember aki el van merülve a bűn szolgátságában, mindig mellékajtókat nyitogat, mindig a bűn más alakjához nyúl, hogy a reá rótt következményektől megszabadulhasson. Így aki elpazarolta az ő mennyei vagyonát, és lelki szegénységben él, a testi szegénységet még jobban fájlalja. De mivelhogy nem szabadulhat meg, és nem érheti el azon az úton, amelyen ő akarja - mert hiszen nincs amiből teremtsen magának gazdagságot, mert nem rendelkezik azzal, ami részére kamatozhat - megkívánja a földi gazdagságot. És ha az nem megy az Isten áldásával - mert hiszen nem érti és nem érzi, hogy az Isten kegyelme vele van - nem akarja túrni a földi szegénységet, megpróbálja a sátán nyújtotta lehetőségeket.

Megpróbálja a csalással, a hazudozással, lopással, mindazokat megszerezni, amire olyan mohón vágyik, amit olyan mohón kívánna magának, hogy azzal élhessen. És amikor azt hiszi, hogy valamit elért - mert szorongatja a markában azt, amit ő magáénak gondol - egyszer csak minden kicsúszik a kezéből, mert fel kell ébrednie. És látja, hogy szegényebb lett, mint valaha volt, mert hiszen előre ellopta, előre elcsalta önmaga elől azokat a lehetőségeket, amelyeket - hogyha türelmes szegénységben szenved végig - az isteni kegyelem a lehetőségekben közel hozta volna: a gazdagságot, a megelégedettséget. És csak ki kellett volna nyújtani a kezét - és már ott lett volna részére az időleges pihenés, az időleges megelégedés, és ezzel járó boldogságnak egy bizonyos részecskéje, amely erővel látja el a lelkét, és reménységgel, hogy mindazt, amit a kegyelem által kapott, magának tarthatja meg. Mit nyert vele, hogy elvette a másért? Hiszen a magáét lopta el. Elvette azt, amit neki becsületes és igaz úton szánt a kegyelem Istene, azonban most már nem az övé, most már eljátszotta, mert nem várta be azt, ameddig az Isten adja neki, tehát engedetlen volt az Isten törvényével szemben, és elvesztette azt a jövőre nézve is. És így, amit nem az Isten ad az embernek, hanem az ember maga akarja azt önmagának megszerezni, amikor hazudik, amikor a szeretet ellen cselekszik, amikor az igazság ellen cselekszik, akár szóban, akár csak mozdulatban is, mindegy, amire az ember nem mondhatja, hogy azt az Isten adta neki igaz úton, becsületes úton: az nem jár neki és az nem az övé. Hányan vannak az emberek

világában, akik lopott és becsstelen úton szerzett akár anyagi, akár lelki javakkal rendelkeznek, kevélykednek, hivalkodnak benne, és büszkén hirdetik, hogy az ő okosságukkal az ő eszükből szerezték meg azt ami tulajdonképpen nem jár nekik.

Hányan vannak, akik az érzéseiknek kielégülését is ilyen módon keresik és szerzik meg, de a valóságban mind csak távolabb és távolabb esnek azoktól, amelyeket időnek előtte tettek magukévá, amelyet az Isten még nem adott nekik, amelyet Isten a közeli eshetőségben is csak mint ajándékot tartogatott a részükre. Ezeket az emberlelkeket akarja az Isten kegyelme az Ő szent Fia által megmenteni a sátán hálójából. Ezeket az emberlelkeket, akik próbára vannak küldve, akik már-már elerőtlenedve nem képesek - még a legnagyobb tudással, a legnagyobb igazsággal rendelkezők sem - arra, hogy megálljanak azon az úton, amelyen az ő lelki fejlődésüket és haladásukat elérhessék, hogy mindazok, amelyeket ők jónak és igaznak látnak, azok a sajátjukká válhassanak. Ezeket az emberlelkeket, akik bár tévelyegnek, akik bár tévedeznek, bűnt cselekszenek, de a lelkükben benne van a vágy a jobb, az igazabb a szentebb élet megvalósítása után: ezeket gyűjti össze a hit által. Hogy ezzel a hittel az ő lelkük megerősödjék, és megerősödve felvehessék a harcot azzal a másik törvénnyel, amely ellen nem tudnak cselekedni, hacsak az isteni kegyelem le nem nyúl értük, és le nem olvasztja lelkükről azt a terhet, azt a vádló törvényt, amelyet magukkal hordoznak. Siessetek! - gyűljetek össze mindnyájan akik ilyeneknek érzitek magatokat. Sorakozzatok fel a Golgotára, és tekintsetek fel a kereszten szenvedő Megváltóra, Aki az utolsó és nagy szenvedés és gyötrelmekkel teljes munkáját végzi be ezen a nagy napon. Mindent, amit hozott: az igazságot, szétszórta az emberek szívében, az emberek értelmében, és most, most az Ő nagy próbáján, most az Ő nagy küzdelmében, viaskodásában nyer befejezést az az igazság, és nyer tulajdonképpen megalapozást a Földön az az összekötő lánc, amely minden szemével közelebb hozza a mennyet, a küzdő, a szenvedő emberekhez. Mert ennek a láncnak minden szemét be kell tölteni, ennek a láncnak minden egyes pontján meg kell tanulnia valamit az embernek, olyasmit, amivel még nem bír. Mert ez a tudomány, a mennyek tudománya, melyet nem adhat a világ, mert ez a világ

elhajolt az Istentől és az Ő törvényétől. Ez a világ a sátáni törvény uralkodását ismerte el és azt valósítja meg egészen addig, amíg a testnek él.

Tehát a testnek minden vágyát, törekvését láncszemről láncszemre le kell vetkőzni, és el kell hagyni, minden egyes láncszemmel valamit oda kell áldozni és be kell váltani a múlandóból az örökkévalóba. Azonban az ember erre nem képes. Az ember gyenge és fogyatékos értelmével nem képes befogadni azt a bölcsességet, amely bölcsességgel a kegyelemnek Istene ezt megmagyarázhatná az emberi értelemnek. Krisztus megmagyarázza, és minden egyes eltúrt ütésben, minden egyes gyalázkodó mondatban minden egyes hamis vádban, amellyel vádolják, minden egyes roskadozó lépésben, amellyel a keresztet hordozta, szívének minden dobbanásában, amely telve van csordultig keserűséggel, Ő mindezzel betölti ezeket a láncszemeket. Hogy valakik az Ő útján haladnak, megtalálják az Ő nyomait, ne essenek kétségbe, hanem minden egyes lépéssel, mind nagyobb reménységet ébresszen a szenvedő emberek szívében. Mert kell, hogy a szenvedő ember lássa azt, hogy minden egyes lépés közelebb hozza őt a megoldáshoz, a kiengesztelődéshez, a megtisztuláshoz és megigazuláshoz. És mindezekkel, amikor számot vetett, mindezeket amikor betöltötte, készen van az ő szabadulása, és elmehet erről a Földről, elszakadhat attól a törvényről, amely őt minduntalan visszahívta, minduntalan megoldatlan problémák elé állította, amelyeket az ember önmagától képtelen lenne megoldani. Ő megoldotta. Mindent elvégzett, mindent megoldott abban a nagy munkájában, abban a nagy szenvedésében, mert azt a nagy munkát és nagy szenvedést a végtelen szeretet cselekedtette vele, az Isten végtelen szeretete, amely felemeli mind magasabbra és magasabbra azokat a szegény elesett lelkeket, akik vergődve nem tudnak magukon segíteni, mert elszakadt a szál, amely őket az ő teremő Atyjukkal összekötötte.

Ezzel a vergődéssel, ezzel a szenvedéssel, amelyet Ő átértett, egészítette ki a hézagot az Isten és ember között. Ő a közvetítő, Ő végigjárta az utat, Ő egészítette ki a törvényt, Ő tette simává az utat és az összeköttetést, mert Ő vállalta magára a megváltást.

Embertestvéreim! **Mindannyiszor gondoljatok arra ezen a napon, és az életetek minden napjában, minden megpróbáltatásában, és szenvedésében, hogy nincs az a szenvedés, amelyet Ő nem érzett volna, nincs az a fájdalom - legyen az akár testi akár lelki fájdalom, amelyet Ő át nem érzett volna térted, tiértetek és mindnyájunkért. És a szeretet egy pillanatig sem szűnt meg más lenni, egy pillanatig sem volt neheztelés, sem gyűlölet sem bosszú, sem az igazságnak az a követelése, amelyet a törvény ír elő. Ez mindvégig szeretet maradt, és az marad mindvégig, hogy valakik hisznek Benne, megtalálhassák lelkük gyógyulását abban a szeretetben, hogy megérthessék azt, hogy: kicsoda az Isten!** Megérthessék, hogy bármilyen megpróbáltatás, csalódás, testi, vagy lelki szenvedés legyen az, abban mind benne van az Isten szeretete, mert a lelket a szeretettel akarja felemelni azokból a gyötrelmekből, amelyeket ő teremtett saját magának. Élünk pedig tovább, nem mi, hanem él bennünk Ő, a Krisztus ezzel a jelszóval, ezzel az igazsággal. Közeledjete testvéreim ahhoz a nagy kegyelemhez, amellyel Ő az Ő áldozatával felkereste a földi emberek csoportját. Ezzel az áldozattal itt hagyta az Ő szeretetének minden segítőkészségét, hogy valakik hisznek és elfogadják Őt Megváltójuknak, azok kegyelmet nyerhessenek, és minden egyes jóra való törekvésükkel, minden egyes küzdelmükkel közelebb juthassanak Őhöz. Hogy Ő megoldassa minden egyes léleknek a törvényét, és kegyelemmé változtassa mindazt a büntetést, mindazt a bűnhődést, amelyre az ember magát méltóvá tette az Isten szent törvényének megszegésével. Tehát illő alázattal, illő magába szállással, magába tekintéssel közeledjék minden lélek ahhoz a felajánlott kiegyezéshez, amelyre a szeretet Istene hívja az Ő egyszülött Fiában az összemberiséget.

Mert az összemberiségért adta Ő oda életét, testét, az összemberiség megmentéséért adta oda kiontott véré. Ezt a testet és ezt a vért, amelyet Ő szeretetből itt hagyott a világ megmentéséért és felemeléséért, itt hagyott az Ő emlékezetében, abban az utolsó vacsorában, amelyet Ő adott megemlékezésül azoknak, akik Őbenne hisznek, hogy abban kapcsolódjanak Őhöz, az Ő általa nyújtott kegyelemhez. És tisztítsák meg ebben lelküket minden

ellentétes vágytól, nézettől, törekvéstől, amelyekkel még e világ szelleme, a megtévesztés szelleme egyre csalogatja azokat, akiket hálójába és szolgálatába be akar vonni. Forduljatok el a világtól, és ne tekintsétek a világnak minden dicsőségét ragyogását, káprázatteljes csillogását, hanem tekintsétek a kereszten vérző Megváltónak szenvedését. És ha az igazságnak az a sorsa, hogy a kereszten függjön, akkor ti inkább a kereszthez forduljatok, mert onnan az örök élet világossága, ereje és dicsősége sugárzik reátok. Inkább áldozzatok fel a ti múlandó testeteket, a ti múlandó életeteket, mintsem, hogy a sátán rabszolgaságában a múlandó testnek, a múlandó életnek egy rövid ideig tartó boldogsága, ragyogása: lopott boldogság legyen, azután pedig a sötétség boruljon reátok, és a sötétség vigasztalansága üljön felettetek. **Mindezt, mindent odaadni, ami e világé, amit e világ adhat, mindent visszautasítani, csak éppen annyival bírni, amennyire a múlandó testnek szüksége van, hogy a lélek munkáját elvégezhesse, a többit hagyjátok azoknak, akiknek a rabszolgaság még kívánatos és kedves.** Akik még nem teltek be a nyomorúsággal, a szenvedésekkel, akik még elhiszik azt a sátánnak, hogy az az igazság, amelyet ő mond, az a világosság, amelyet az diktál, s az a boldogság, amelyet ő adhat a testen keresztül. Nagy kérdés a Földön élő ember előtt, hogy kinek higgyen, merre forduljon, honnan várjon valamit, ami az ő részére maradandó és el nem múló meglepedést szerez. A Földön semmi olyan nincsen, amit a Föld adhat, mert amit ad, azt vissza is veszi. Amit azonban Isten ad az Ő egyszülött Fián keresztül, azt mindörökké neked adja.

Az a tiéd lehet, azzal felövezheted magadat, abba felöltözködhetsz, mert az nem múlandó, hanem folyton folyvást tisztuló és világosodó ragyogása az igazságnak, a szeretetnek. Abba felöltözködni kívánatos és értékes, mert ezt már itt e Földön is érzitek, hogy el nem veheti senki. Ti szolgálatot vállaltatok ebben az eszmében! Ti szolgálatot vállaltatok, nektek ahhoz a szolgálathoz hűeknek kell maradnotok! A szolgálat reátok kötelezettséget ró, amelynek meg kell felelni. Minden egyes lépésnél kérdés elé állít benneteket a világ és az Isten gondolata. Minden egyes lépésnél választanotok kell a jó és a rossz között; az igaz és igaztalan között. Ti magatoktól nem tudjátok dönteni ezekről a kérdésekről,

hacsak nem adatik meg felülről nektek, hogy mikor mit cselekedjete helyesen és jól. Tehát, ha ti békét akartok, a ti szívetek megnyugvást, lelketek, szellemetek előrehaladást kíván akkor tinatek meg kell állnotok a helyeteken. S aki hű marad mindvégig ezekhez az igazságokhoz, a dicsőség nem marad el, a segítség vele van. És lépésről-lépésre gazdagabbá válik azokkal a mennyei igazságokkal és azokkal a mennyei erővel, amelyek őt mind nagyobb és nagyobb képességekkel ruházzák fel, hogy mind könnyebben harcolhassa meg a nagy harcot. És végül is diadalt vehessen az ellentétes erőkon és hatalmakon, és letiporva ezeket, elszabadulhasson a Földről. Ne fájjon az tinatek, hogy titeket méltatlan szenvedés, méltatlan gyalázkodás ér a magatok becsületes igazságaiért. Nem ti vagytok egyedül, sokan vannak, akikkel ez történik, mert hiszen mindnyájatoknak végig kell ezeken menni, akik az Isten útját választottátok. Elöttetek megy a Megváltó ezen az úton, Ő szenved el azokat a méltatlan szenvedéseket, és gyalázkodásokat, Ő szenved el azokat a méltatlan gyanúsításokat, és ha ti beléje helyezitek hitetek bizalmát, s tőle várjátok a segítséget, ez nem marad el részetekre.

Azért testvéreim, ne féljete! Bármilyen sötét és borzalmas legyen is a Nagypéntek felettetek, bármilyen szilárdnak látszik is a sátán diadala felettetek, nem messze van a ragyogó vasárnap reggel, amelyre fel fogtok ébredni, és ezen a reggelen találkoztok a feltámadással. Találkoztok mindazokkal a megoldott problémákkal, amelyeket ti semmiképpen nem tudátok megoldani. Találkoztok azzal a dicsőséggel, azzal a győzelemmel, amelyet Ő nyert meg előttetek. Ne féljete a sötét árnyaktól és ne legyete féltősek, bármi történjék körülöttetek és veletek e múlandó földi életben. Ti csak az Úr útján haladjatok! Ti a lelketeket ajánljátok fel! Az Úr előttetek jár, és megvilágít mindent az Ő igazságának és feltámadásának ragyogásával. Készüljete akkor arra a szövetségre, amelyet immár több év óta nem cselekedhettete meg. És miért nem cselekedhettete meg? Mert az Istennek kiszámított ideje, kegyelmi ideje még tartott azokért, akik tőletek elszakadtak. Ez az idő a befejezéshez közeledik, és mindnyájan, akik ezen az úton-módon az Úrhoz kapcsolódtatok, erősítsete meg ezt a kapcsolatot, ezt a szövetséget Ővele, és járuljátok az Úr által készített

kegyelem asztalához, és kapcsolódjatok bele az Átala felkínált üdvösségbe azzal a nagy és szent elhatározással, hogy ti mindenkor, mindenben az Ő akaratát fogjátok cselekedni. Remélem, megértettetek. Most pedig forgassátok mindezeket a ti elmétekben és értelmetekben, és fohászokdjatok a Mindenhatóhoz, hogy a ti lelketeket készítse el az Ő Szentlelke által, hogy illendőképpen vehesetek részt, felöltözve lelketeknek ünnepi ruhájába, mindazokba az érzésekbe, melyek Isten előtt oly kedvesek. Az Isten szent Lelke legyen veletek! Vezéreljen titeket és az Ő áldása maradjon meg rajtatok most és mindörökké! Isten veletek!

KRISZTUS ÁLDOZATOS SZERETETE ÉS AZ EMBERI ÖNÉRTÉKELÉS(*)

Örök Isten, mi Atyánk, áldassék és dicsőítessék a Te szent neved, aki nem hagyta szent Fiadnak testét a koporsóban a halál martalékául, hanem feltámasztottad Őt mindeneknek megdicsőítésére, a bűn, a tévelygés, a sötétség legyőzetésére. Hogy mindeneknek, akik hisznek Őbenne, és mindeneknek, akik követik Őt, akik elfogadják azt az igazságot, azt a kegyelmi törvényt, azt a Te általad nyújtott engesztelődést: azok megtérhessenek Tehozzád. Hogy azokat felemeld, azokat megtartsad hitük által, amely hittel Tehozzád kapcsolódnak, amely hittel egyedül Tőled várják egész életüknek, lelküknek, testüknek megváltását, boldogságukat, békéjüket, előrehaladásukat. Mindazok számára, akik hisznek és Téged keresnek újra és újra megújítod ígéreted szerint, a velük való szövetséget. Nem kergeted el a bűnbe esett embert magad elől, hanem kegyelmedbe fogadod, fiaddá fogadod, hogy mindörökké a Tiéd legyen és maradjon az által a nagy és szent áldozat által, amelyet a Te szent Fiad mutatott be a szeretet oltárán. Amellyel megtörte a bűn hatalmát, mellyel feloldozta a halálnak és kárhazatnak zárait, és kiszabadította fogságából azokat a lelkeket, akiket időtlen idők óta a sátán tartott fogva, és akart fogva tartani mindörökké. Áldott legyen a Te szent neved és dicsőség minden mennyben és Földön lévőktől, akik ezen a napon alleluját zengenek Neked! Dicsérik és dicsőítik a Te szent Fiadat, benne Téged, szent Atyám, a Te végtelen és örök szerelmedet, mellyel Te, a Te

teremtett gyermekeid iránt vagy és voltál, akikért lehajoltál, hogy felemelve őket magadévá tegyed, hogy soha senki és semmi ki ne vehesse többé a Te kezedből, hanem azok mindörökké a Tied legyenek. Dicséret és dicsőség áldassék mindenektől a Te szent neved ebben az órában és mindörökké szent Atyám, a mi Urunk a Jézus Krisztus által. Ámen!

*

Hála, dicséret és dicsőség legyen a mi Atyánk Istenünknek és az Ő szent Fiának, a mi Urunknak, Megváltónknak, Aki felettünk trónol, Aki felettünk tartja az Ő óvó, védő kezét és nem engedi ki az Ő juhait a tévelygés útvesztőjébe, hanem egybegyűjti azokat, akiket eleitől fogva kiválasztott, és eleitől fogva vezet a jó legelőre, a hús forrásvízre, amelyre nekik szükségük van, hogy megerősödjenek és fokról-fokra megismerjék az ő pásztorukat, a mi Urunkat. Fokról-fokra kell megismerni mindazokban a kegyelmi cselekedetekben, amellyel Ő azokhoz szól, akiket kiválasztott, akiket kezébe vett, akiket magához hívott, akiknek kinyitotta füleit és szemeit, hogy meghallják az Ő hangját, meglássák az utat, amelyen nekik haladniuk kell, hogy megláthassák Őt, Aki előttük megy, Aki nem hajtja őket, mint a világ pásztorai, hanem előttük megy. Előttük megy az ő juhainak, és a juhok, akik megértik az Ő szavát, követik Őt, mert lelkükben visszhangzik és cseng az Ő szava elfeledhetetlenül és kitorölhetetlenül. Akik, ha elmaradnak is, ha őket a tövis megtépi is, ha mélységbe esnek is, ha elbotlanak, ha megtorpannak és megijednek és félrevonulnak is: mindegy, az Ő szavára ismét újra és újra egybesereglenek, feltekintenek az ő pásztorukra, és szeretettel, engedelmisséggel, alázatossággal csüggnek tekintetükkel Őrajta. Mert Ő ismeri az Ő juhait, mert hiszen a juhok szíve, lelke érzései nyilvánvalók előtte, és ezek az érzések azok, amelyeket Ő a kezében lévő - mintegy láthatatlan - szálon igazgat. És ezen a láthatatlan szálon mutatja meg magát mindegyiknek, egyiknek is másiknak is, amikor eltévedt, amikor besötétedik körülötte, amikor már-már a kétségbeesés vonja őket sötét karmaiba, hogy széttiporja szívüket, lelküket. Akkor - ha addig nem is figyelt annyira rá, mert a világ bajai, a világgal való harcolás elvonja egyszer-egyszer a figyelmét, - de akkor ismét felfigyelnek és érzik és tudják, hogy az ő

pásztoruk gyűjti őket egybe, tehát újra és újra összesereglenek és dicsőítve és dicsérve Öt. Elhatározzák és fogadalmat tesznek, hogy sohasem térnek le arról az útról, amelyet előttük Ő jelölt ki számukra életével, halálával és feltámadásával.

Testvéreim! Az örökkévalóságban meg van írva, hogy az Isten előtt egy nap, vagy egy éjszaka annyi, mint ezer esztendő. És ezer esztendő annyi, mint egy éjszaka. Egymás után peregnek le a napok, a hónapok az évek az emberek életében, és ez nem jelent semmit az örökkévalóságban, mert hiszen örök jelenben élünk - éltek ti is. Hiába van körülöttetek a napok és órák jelzése, az évek forgása - az örökkévalóság mint egy kicsiny sajkát, hordozza az időt magában, és ti ebben a kicsiny sajkában csak tájékoztatást nyertek a magatok életében. Ahogyan a partot látjátok, az őszre a tél következik, és a tél után tavasz, és a nyár megújulását, a virágok, a bimbók pattanását majd levelek hullását: ettől számíjtátok az éveket. Innen számíjtátok a magatok lelkében, hogy van múlt és van jövő. Van egy múlt, melyet ismertek és sokszor bánjátok. És van egy jövő, amelyet még nem ismertek, amelyben még ezután léptek bele. - Mert hiszen a sajka halad, tovább ring az örökkévalóság tengerén: az örök jelen élteti. Születik, megújul és elhervad a test, lehullik, mint ahogyan lehullik a falevél, a virág, lehull az élet formája, de a ti lelketek tovább ring az örökkévalóság tengerén, új formát, új alakot öltve és új alakba öltöztet titeket a természet törvénye. Nem az idő a fontos. Bár számíjtátok magatokban, hogy már hányszor szökkentek azóta a fák bimbóba, hányszor jött a nyár, hányszor jött és sárgult az ősz, hányszor esett a hó azóta, amióta ti nem részesültetek abban a megújított szövetségben, amelyet most ebben az órában elhatároztatok és elhatároztunk mi veletek együtt, hogy az Úrral való szövetséget megújítva és megerősítve, azt jelenné tegyünk és tegyék. Az idő nem határoz semmit, hiszen a mi Urunk, Üdvözítőnk nem kötötte időhöz, hogy mikor legyen az és hányszor legyen az.

Csak az a fontos, hogy a lélekben hogyan és miképpen alakulnak ki azok a vágyak, azok a szent törekvések, amelyek az emberi lelket mind nagyobb és hatalmasabb erővel Isten felé viszik, emelik. Hogy minél nagyobb elhatározással legyen képes az ember a maga életébe és lelkébe bele vájni azt a mélységet, amelyben

mind jobban el tudja rejteni azt a nagy és drága kincset, amelyet a mi Urunk adott az összemberiségnek, akik a Földön élnek, hogy ezáltal a drága kincs által mind jobban és jobban értékesítse az örökkévalóság számára a tulajdon földi életét. Mert valóban az örökkévalóság számára cselekszitek ezt, nem a földi élet számára, amely múlandó. Mert minden múlandó, minden szenvedésével, gyötrelmével és minden bajával, kicsiny és szegényes boldogságával, ez mind elröppen. Hanem az örök élet számára cselekszitek, amely megmarad, amely értéket jelent, amelyet még a jövő vált be a ti részetekre, aszerint, amely értéket ti magatokban a Földön kialakítottatok abban az érzésben, és abban a szent elhatározásban, amellyel ti fokról-fokra a magatok lényét az Isten törvényéhez kapcsoljátok. Amely fokban ti Istent és az Ő szent törvényét magatokhoz vonzzátok, magatokban feldolgozzátok, hogy fokról-fokra meg kell haljon a külső, a múlandó világ embere, és feltámadjon az örök életre előhívott gyermek, az örök életre feltámasztott Isten Fia. Mert valóban: Isten nem erre a Földre, nem erre a nyomorúsággal teljes múlandó, földi boldogságra és örömmre teremtette az embert.

Nem erre hívta elő az ő szellemét, hogy kapkodva nagy gyorsan lejáró kicsiny földi élet keretében élje le rövid, játszó gyermekéveit, előkészítő férfiúi idejét és a gyümölcserlelő kort, amikor értékesíti a gyermek és a férfiú mindazokat a megtanultakat, amelyeket értékesíteni kell. És azután jön a gyengeségekkel, betegségekkel megrakott, hosszúnak tetsző öregkor, az ősz a maga lombhullatásával, hogy betakarítson mindent ami volt, és jöjjön utána a tél, egy elalvás, hogy egy új tavasz ébredésén új életben kezdje az emberi szellem azt a fejlődést, amit abbahagyott. Minden nappal meghaltok azzal az idővel, amelyet számoltok, hiszen testetek mind jobban és jobban összeroskad, lelketek kifárad, és a rohanó, gyorsan múló földi életnek abban a sok zajjal, sok bajjal, keserúséggel, munkával és fáradsággal töltött napjaiban az emberi lélek alig ér rá arra, hogy az örök élettel, az örök életben érvényes értékekkel törődjék. Pedig ez az, amivel új formát, új alakot, új eredményt vásárolhat magának az ember. Krisztus az Ő rövid - időben rövid - életével az örök élet kérdését oldotta meg az ember számára. Az Ő kicsiny időbe beleszorított földi életével

az egész Földnek szabadságot, megújulást, átalakulást hagyott itt, mert az embereknek - akik ideszületnek ennek a földi világnak törvényébe, - kell egy világító oszlop, Aki előttük járjon. Mert sötét, sivár és táplálékban szegény a földi élet, még akkor is, ha dúsan terített asztalok mellett töltik idejüket a földi emberek. Mert hiába a leölt tulkoknak garmadája, hiába a leölt madaraknak egész nagy, hatalmas terítéke, az emberi lélek éhezik és szomjúhozik akkor is, ha az olaj mellette patakokban folyjon is, és ha az üdítő források kiapadhatatlanul fakadnak is körülötte. - Mert az elmúlás törvénye mindezekről megfosztja, mindezeket élvezhetlenné teszi a részére: ha a lélekben egyszer felébred az éhség és szomjúság az örökkévaló után.

Éspedig mindenkiben felébred. Felébred, mert ezért van a földi élet adva. Ezért van a földi élet sokoldalú nyomorúsága, és szenvedése, mintegy engedélyezve, törvényként, Istentől megengedve, hogy a földi ember lelkében felébredjen az éhség és szomjúság, és az odafennvalókat keresse: - az Istent keresse. Hogy az Isten akarata, az Isten szeretete - amely szeretet visszavárja az Őtöle elpártolt embergyermekait - visszavezethesse az atyai otthonba, ahonnan kiestek az ő tékozlásuk, az ő engedetlenségük folytán. Testvéreim! Egészen közel, a mostani jelenben élitek mindazoknak az engedetlenségeknek, az Istentől való elpártolásoknak az idejét, és azoknak gyümölcsét, amelyeket e világ, mint gyümölcsöt kitermelt magából. Látjátok ezt és érzitek a keserűséget lelketekben, amelyet ezek a nyomorúságok okoztak, amelyekbe beleakadtatok, amelyek megakasztották a ti szívetek érzését, megvérezték a ti szíveteket. Mert szívetek sok szenvedéstől vérzik, sok panaszra nyílik ajkatok, és sokszor a nyomorúságok elviselésében gyengének bizonyultok, mert már-már összeestek és azt hiszitek, hogy nem bírjátok tovább az utat. Én pedig azt mondom tőnektek: igen, az emberi lélek nehezen bírja az utat előre, ha nincs mellette az Ő őrző pásztora, ha nincs mellette és nem jár előtte az úton, Aki feltámadott, mert ezzel a feltámadásával meggyőzte a világ fejedelmét, és ennek a világnak fejedelme többé nem oly hatalmas, nem olyan mindenek felett parancsoló úr, hogy a lelkeket tovább is rabságában tarthassa. **A világ fejedelme a bűn. A bűnnek pedig zsoldja a halál.** A bűn fizetése a

halál és a szenvedés, mert nem is lehet más. A bűnt el lehet követni, de a bűn elkövetése után következnek azok a gyümölcsök, azok az eredmények, amelyek előtt a lélek nem térhet ki sem balra, sem jobbra, és nem maradhat el az úton, mert a fejlődés törvénye szeges ostorral hajta előre, mert haladnia kell. S valakik bűnt követtek el, el kell hordozniuk a bűn következményeit is.

De Őt, aki bűnt nem követett el, Ő aki sohase vétkezett, Aki az Isten szeretet-törvényéből soha ki nem lépett: Ő áldozatot hozott. - Áldozatot hozott ezekért a szegény, elesett, bűnbe beleragadt és beletapadt lelkekért. Lejött a Föld sötétségébe, és magára vette a Föld porából készült ruhát - a földi testet. - Maga köré gyűjtötte mindazokat az erőket ezen a testen keresztül, amely erők a bűn következtében hatalmasságra tettek szert, mert uralkodnak a földi ember testén, a test következtében az ő fogalmain és ezen keresztül pedig az ő szellemén. Tehát a földi ember szelleme béklyóba van kötve, nincs szabadulás, nincs felemelkedés semerre sem. Sem felfelé, sem lefelé, sem oldalvást, mert hiszen minden ajtó bezárult mögötte, a test bezárja a földi ember szellemét. Hiába lázadozik, hiába megy neki a falnak, hogy azt a hatalmas falat ledöntse, hiába áldozza fel életét, amikor azt hiszi, hogy megdönti a bűn hatalmát. A bűn és a gonoszság hatalmát meg nem döntheti, ha mártíroknak egész sorozatát állítja is fel áldozatul, a bűn fejedelme nem kötelezhető le és nem győzhető le ezekkel. Egyedül csak Ő győzte le, aki Ő maga nem volt bűnös, aki maga sohasem vétkezett, aki Ő maga soha engedetlen nem volt a törvénnyel, az Istennel szemben. Ő veszi fel a ruhát, Ő veszi fel a bűn terhét, és Ő vállalja a harcot a világ fejedelmével a testen keresztül. És a világ fejedelme mindent, ami csak módjában van, amivel rendelkezik, mindent véghezvisz, hogy megtörje az ártatlanságot. Beszennyezze a testét, és elbuktassa az ártatlanságot, hogy az ő sötétségéből csak egy árnyékot is tudjon, odavetíteni arra a Lélekre, Aki a maga fegyverével, a maga módszerével - a szeretet módszerével, az engedelmesség módszerével - harcol.

És mindezt azért, hogy ti testvéreim, és mindazok akik a Földön járnak, megtalálhassák az utat, megtalálhassák a módot, hogyan, miképpen lehet elszabadulni e világ fejedelmének szolgaságából. Tehát minden ember kell, hogy megismerje, kell hogy

tudjon arról a módszerről, arról a lehetőségről hogy csak így, ezen az egyetlen módon lehet elszabadulni a szenvedések világából. Csak így lehet a világot átalakítani és így lehet csak a bűn erejét megtörni, csak így lehet a sátán erejét erőtlenné tenni. Ezt a nagy munkát, a mindeneket felülmúló munkát végezte el Ő miérettünk, tiérettetek és azokért, akik még utánatok jönnek a Földre. Illó tehát, hogy minden térd meghajoljon és minden keménység meglágyuljon az emberek lelkében. Kell, hogy minden lélekben megtörjön az ellenállás és tagadás, mikorra ő ezt a saját lelkében feldolgozza. És mi mindnyájan, akik az Urat követtük, követjük, szolgáltuk és szolgáljuk: ezt hirdetjük a világnak, erről beszélünk, erről teszünk tanúságot mindaddig, amíg az Úr újra eljövend. Bizonyosságot teszünk azzal, hogy nagy, mindeneket felülmúló munkát végzett, hogy mindeneket felülmúló áldozatot hozott a mi Urunk, a Jézus Krisztus, és mindeneket meggyőzött és magáévá tett mennyen és Földön, mert az Atya az Ő kezéhez adott mindent és mindenkit. Az Ő birodalmába adta az egész Földet és a rajta lévőket, hogy azok akik elismerik Őt Uruknek, Megváltójuknak, bűnbocsánatot és örök életet nyerjenek. Örök életet, mert hiszen a halál többé nem árt nekik, mert átmentek a halálból az életre. Ez az örök élet, amelyet Ő adott, messzeható sugárzással beragyogja a földi életet is, és a hitben és reménységben élőknek a részére megvilágítja az utat. Megtanítja őket mindenre, amire nekik szükségük van. Megerősíti őket, hogy haladhassanak. Új célokat, új lehetőségeket mutat, amelyen könnyebben és biztosabban tudják megharcolni a maguk harcát az ellentét hatalmával. Új eddig ismeretlen erőket és erőforrásokat nyit meg nekik, és ezek az erőforrások új, eddig nem ismert állapotokat hoznak létre az emberek belső világában, és ezek a belső megvilágítású emberi lelkek egymást megismerve ezzel a fénylő sugárral összekapcsolódnak, és megértik egymást az Úr Jézus Krisztusban.

Ez a megértés új, eddig még ismeretlen békefeltételeket hoz létre azok között, akik a Krisztus követői. Ezek a békefeltételek, ezek a lehetőségek a szeretetnek eddig nem ismert összetartó kapcsolatát és láncolatát hozzák létre már itt, e Földön, és ezzel egyik a másiknak mintegy bizonyosságot nyújt egymás bátorításában,

egymás segítésében, és egymás megértésében erőtartalékokat képeznek. Ezek azok a bizonyos kisebb-nagyobb szigetecskék, mint amilyent ti is képeztek egymás között, és azokkal, akik hasonlóképpen hisznek az örök életben, akik tudják és meggyőződtek arról, hogy a síron túl van élet. És erre az életre törekszenek egész életükben, ebbe dolgozzák bele az ő földi életüket, hogy amikor összeroskad az ő porsátoruk, amelyben az ő lelkük végzi Istentől kiszabott munkáját, akkor csak ez a porhüvely válik le. És az ő egész érzésükkel, megszerzett erejükkel, értékükkel ott állnak, és végzik tovább Istentől kiszabott munkájukat, azzal az örömmel és boldogsággal, mely öröme és boldogságra felébrednek. Mert mindazok, amelyekről eddig csak mint vágyakról tudtak, mindazok megvalósulnak, láthatóvá válnak a szellemi életben, és ezek a megvalósult lelki értékek eddig nem ismert nagy örömet, boldogságot, békét, megnyugvást és biztonságot nyújtanak további életükben. Ide erre az életre hívunk titeket, testvéreim, mindnyájókat. És hogy ezt elnyerhessétek, ezért fáradozunk mi, hogy mindazokról, amelyeket a mi Urunk, a Jézus Krisztus a földi embernek hagyott itt, bizonyosságot tegyünk tinektek, hogy van élet a síron túl. És ennek a síron túli életnek a törvényét magyarázzuk, közöljük veletek, hogy legyen a ti életeteknek fénylő, világító szövetneke, amellyel nem téveszthetitek el az utat, hanem biztos léptekkel haladtok előre a felé a közös nagy cél felé: a szabadulás felé.

Ez a szabadulás nem az egyik napnak a másik nap zsarnokától való megszabadulását jelenti, hanem felszabadulást a bűntől. És legelsősorban mindenkinek az ő tulajdon lelkében kell megszabadulnia mindazoktól a tévelygésektől, bűnöktől, félreértésektől és elképzelésektől, amelyeket a sátán vetített még azoknak a lelkébe is, akik már-már felismerték a bűnt, felismerték a tévelygést, és szabadulni szeretnének tőle. De a földi ember hibás természetén keresztül csak egy ferde vonal húzódjék végig, már árnyékot vet, és éppen ellenkező irányt mutat a gondolkodásban, érzésben, minden dolgának megoldásában. És ebben rejlik az a nagy küzdelem, amely a földi emberek előtt is áll. Hol van hát a helyes út? Hol van hát az az igazság, amelyre támaszkodhatunk? Hol van hát az egyetlen megoldás, amelyet magunkévá tehetünk, hogy

mindezekről az árnyékoktól megszabadulhassunk, és kéz a kézbe téve, vállvetve küzdhessünk a gonoszság ellen, a rossz ellen. Ezáltal kinyithatjuk a kapukat, hogy az igazságnak, a jónak, a szeretetnek melege áradjon be a földi életbe, hogy az elviselhetőbb legyen. És ezért újra csak azt mondom: **mindenkinek az ő tulajdon életében kell először ezt elvégeznie, mindenkinek a saját lelkében kell megtanulnia azokat az igazságokat, amelyeket a mi Urunk, a Jézus Krisztus tanított és hagyott itt. „Arról ismerlek meg titeket, ha szeretitek egymást”**. - Ezt mondja az Ő tanítványainak. Óriási kérdés, amely mind a mai napig megoldatlan marad, a megtéretlen léleknek. Hogyan lehet szeretni azt, aki örökké mindig mást akart és mást cselekszik, más vágyai, más törekvései vannak, mint nekem; - az én érdekeimmal örökké ütközik annak a másiknak az érdeke. Nehéz, nagyon nehéz az embernek a maga emberi elgondolása szerint ezt megoldania. Egyetlen megoldás az, ha az én szeretetem erős és kibírja a harcot.

Ha lemondok az én saját, nagy érdekemről, a másik is lemond, a harmadik is, ha lemond az ő érdekéről, megszűnnek a nagy választófalak, megszűnnek az akadályok ahhoz, hogy a lelkek összeforrhassanak. Az érdekek, a külön-külön akarások, a külön-külön célok, az egyénnek az ő tulajdon akarása, az ő maga szellemének a túlértékelése, amely hiúságból fakad; az ő elgondolásait, az ő meglátását tartja a leghelyesebbnek, a legigazabbnak. Ezek azok a választófalak, amelyek egyik lelket a másiktól elválasztják. Az embernek mindezekről az egyénnek szóló kiváltságosságairól le kell mondania. Az emberek, amikor arról beszélnek, hogy: „lemondani” - mindig bizonyos anyagi dolgokat képzelnek és gondolnak el: csak arról lehet lemondani. - Testvéreim! Az anyagi dolog ebben a nagy küzdelemben csak tized és századrendű értéket jelent. **Nem arról kell lemondani! Én magamról, az én emberi énemről, az emberi énemnek akarásáról, vágyáról, az én magam értékeléséről kell lemondani! Mert ismerjétek meg, és tanuljátok meg, testvéreim, az embernek egyetlen értéke az, amennyit az Úr tanításaiból magáévá tett, és a gyakorlatban keresztül tudott vinni. Az embernek az önmagát megtagadása, az önmaga értékének lecsökkentése az, ami az embert felmagasztalja. Mert hiszen meg van mondva, hogy:**

„Aki magát felmagasztalja, az megaláztatik. Aki pedig magát megalázza, az felmagasztaltatik”. Ugyanis: van felettetek Valaki, Aki az igazi értéket látja bennetek, Akinek mértéke nem földi. Aki nem földi elgondolás, nem külső forma szerint, hanem csupán a belső, isteni mérték szerint mér, értékel és ítél. Van, Aki megítéli: ki ér többet, és Aki ítél, az meg is adja mindegyiknek azt, ami annak szükséges. Megadja az erősnek az erősebb munkát, a gyengébbnek a gyengébbet. Ámde a földi ember mindig értékel, mindig mér, mindig önmagát méri össze a másikkal, és a benne lévő sátáni elv, sátáni természet óhajtja, kívánja, várja önmagában, hogy mikor ítélheti meg úgy; mely pillanatok azok, amelyeknél fogva önmagát - ha csak egy kicsinnyel is -, de többre értékelheti a másiknál.

Ez az embernek a legfőbb gyengesége, ez az embernek a legközelebbi elbuktató gondolata, érzése, az önmaga túlértékelése. Mindnyájan, akik ebben szenvedtek - mert mindnyájan szenvedtek ebben - tekintsetek a Megváltóra, Aki önmagából mindent odaad. Odaadja minden értékét. Odaadja egész ártatlanságát, büntelenségét, odaadja nemcsak az életét, hanem a testét, lelkét is, és magára veszi a bűnt, elszenved a bűn következményeit. És mindent azért, hogy az ember lássa azt, hogy ez az az út, ez az a módszer, amivel az ellentét világában hatalmas és nagy sikert lehet elérni, mert éppen ez az a sátáni gondolat, amely folyton-folyvást uralkodni akar. Folyton-folyvást szolgáltatni akarja magát, és azt kívánja, hogy maga körül csak engedelmes emberlelkek és teremtmények legyenek. Ő azonban semmiben nem engedelmeskedik, még az ő Teremtőjének sem. Tehát testvéreim, hogy ha ettől a főbüntől, az önmaga értékelésétől az ember megszabadul, akkor minden nehéz kérdés megoldódik, és közelebb jutott a Megváltó nagy munkájának megértéséhez. Akkor látja összeroskadva, hogy ő milyen kicsiny, és a Megváltó milyen nagy, milyen hatalmas, milyen elérhetetlen. Mert az ember nem képes Őt követni, hacsak az Ő alázatosságából, hacsak az Ő nagyságából, az Ő tűréséből, az Ő szeretetéből nem ad az embernek, hogy így követhessük Őt. - Igen testvéreim! Ezt kell kérni. Ezért kell fohászodni. Ezt kérjük, ezt várjuk, erre törekszünk, hogy már itt a múlandó földi élet-

ben megtanulja az ember Istennek azt a nagy törvényét, azt a mindent felbontó és oldó nagy kegyelmes erejét, amelynek nyomán szabadság, boldogság és megújulás következik. Mert ameddig az ember uralkodni akar, ameddig az ember diktálni akar, addig nincs boldogsága. Mert amennyit a dicsőségben felemelkedik, ugyanannyit a gyalázatban alá kell süllyednie. - Amennyit felemelkedik a hatalomban, ugyanannyi megaláztatás éri és rabszolgaságot kell eltűrnie. - Amennyit magához vonzott az anyagból, amennyi felett ő rendelkezik, ugyanannyi szegénységet kell neki elszenvednie.

Nyomorúságot kell elhordoznia, hogy megismerje mindegyiket a maga értékében. Ekkor látja meg azt a nagy értéket, amelyet Krisztus hozott a világnak, és csak ekkor tudja meglátni az egyedül mindent felbontó és mindem jóvá és tisztává alakító nagy erőt, amelyet ő az eddigi életének minden örök értékű munkájának az eredményében kapott. Igen. - Ott, azokban a szenvedésekben, azokban a tűrésekben - ott a keresztfa alatt a halálig - ott dőlt el a világnak a sorsa. Ott dőlt el a nagy harc a világ fejedelmével. A halálon túl a világ fejedelmének hatalma megtört, mert csupán a múlandó test, a por, az ő tulajdonképpeni erőssége, mert lám azt mondja az Úr: **„Az én országom nem e világból való!”**. **Az én országom nem itt, hanem az örökkévalóban van.** Az Ő uralkodása onnan sugárzik alá azokra, akiket Ő kiválasztott, és akik Őhöz igyekeznek. Minél nagyobb odaadással igyekeznek, annál jobban vonzzák magukhoz Őt, mert Ő éles szemmel figyeli mindazokat az érzéseket, gondolatokat és törekvéseket, amelyek a szellemi ember lelkéből feléje áradnak. Mert Ő bekapcsolja magát a hívő lélekbe, aki hisz Őbenne, egy folyton-folyvást tartó árammal összeköttetést tart fenn mindazokkal, akik hisznek Őbenne, és ezt az összeköttetést csakis ezzel az itt hagyott utolsó vacsorával - annak az emlékezésével - kapcsolhatja össze az ember. Ezzel a titokzatos, sokat jelentő ténnyel lép be az ember abba az országba, amely az Ő országa: az Isten országa. Ebből az országból azonban kívül maradnak mindazok, akik Isten szent törvényét lábbal tiporják, tehát mindazokból a bűnökből, mindazokból a kilengésekből meg kell az emberi léleknek gyógyulnia, tisztulnia, amelyek nem egyeznek az Ő országának törvényével.

Meg van írva: **„Kívül maradnak az ebek, a paráznák, a gyilkosok, a csalók, a lopok, a hazugok és akik a fekete mágiával foglalkoznak”**. Kívül maradnak az ebek, akik az ő önzésükben nem ismernek határt és azért ebek, mert jóllehet önekik már nem kell több, de elássa inkább a koncot, minthogy a másiké legyen. Az önzésnek, az irigységnek, a telhetetlenségnek és mindazoknak az érzéseknek az összesűrített és egyben való kifejezése az „eb” fogalma, amely az Isten országából kizáratik. Az Isten országának világossága és fenntartó ereje az az igazság, az a szeretet, amely az Isten trónjától sugárzik alá. Nem az a kívül fitogtatott szeretet és nem az az emberi igazság, melyet az ember sokszor igazságnak hisz, hanem az az igazság, amely Istentől árad alá, és az a szeretet, amely a léleknek a legbensőjében fakad, amely áldozatra és lemondásra kész. Mert ha én valakit vagy valamit szeretek, és azt én magamévá akarom tenni, hogy az engem szolgáljon, az az én lelkemet gyönyörködtesse, az engemet elégítsen ki, mert az nekem tetszik, az nekem jár, az nekem megnyugvást okoz, de én magam nem vagyok képes arra, hogy én okozzak valakinek gyönyörűséget, én okozzak másnak örömet, hogy én tudjak lemondani: akkor én még nem szeretem azt. Ez a szeretet csak annyit jelent, mint amikor az ember azt mondja: szeretem ezt a gyümölcsöt, és megeszem. Szeretem ezt a virágot és leszakítom, hogy engem, az én szememet gyönyörködtesse. Ez nem szeretet. - Amikor azonban azt mondom: szép ez a gyümölcs, gyönyörű ott a fán, de hadd érjen meg, hadd legyen benne másoknak is öröme, amint hogy nekem is van. - Csak nézzem a virágot és nem szakítom le, hadd éljen, hadd gyönyörködtesse a másikat a szemét is: ez a lemondás, ez az áldozatos szeretet. - Jóllehet ez csak egy képlet, ez egy fogalmat megvilágító kicsiny példa.

A Krisztus szeretete ilyen. Nem Ő magáért, az Ő maga egyéniségéért szerette a világot, hanem hogy ez a világ az Ő élete által boldog legyen, szabadabb legyen. Így szerette Ő a világot, így szereti Ő az embert ma is, folyton folyvást áldozatot ad abban a bűnbocsánatban, testvéreim, amelyet a megtérő léleknek imádságára lenyújt és biztatólag szól a bűnöshöz: **„Bízzál fiam, bízzál leányom! A te hited megtart téged, a te bűneid megbocsáttatnak. Többé ne vétkezzél”**. Én is azt mondom tinektek: megbocsáttattak

a ti bűneitek, többé ne vétkezzetek. Ne azért ne vétkezzetek, mert újra és újra összeütközésbe kerültek az igazság törvényével, és ezeknek az ütközéseknek a következményei majd felmenthetetlenül szenvedéseket és gyötrelmeket fognak okozni nektek. **Azért ne vétkezzetek, mert az Úr szeretete szenved azáltal, ha ti vétkeztetek.** Az Isten szerető szívét sebzitek meg minden vétkekkel, mégpedig minél közelebb valók vagytok az Úrhoz, az Úr minél jobban kegyelmébe és szeretetébe fogad titeket, annál fájóbb és égetőbb sebet üttök szerető szívéen mindazokkal a vétkekkel, azokkal az engedetlenségekkel, amelyeket az ember földi életében elkövet. A szeretet szenved, a szeretet áldoz, s az ember tovább vétkezik. A következmények feltornyosulnak, a világ óriási viharokat szenved keresztül azokban az érzéshullámzásokban, amelyek népek, nemzetek csoportjaiban, mint óriási orkán sepernek végig. Mindegyik ember kiontja azt a keserűséget, azt a szenvedést, amelyet magában hordoz a bűn. Minden embernek meg kell térnie, mielőtt még ez a vihar feltornyosul, mielőtt még a bűn következménye egészen beteljesedik és kicsordul az az egész világra, abban az ítéletben, amelyet Isten többé nem fog fel az Ő szeretetével és kegyelmével, amelyet Isten nem szenved el, hanem szabad folyást enged az igazság törvényének.

Testvéreim! Kicsiny kis gyülekezet vagytok, kicsiny kis szigete ez a háborgó óceánnak, és mégis az isteni életnek mennyi kedves kicsi, repeső örömet okozó eredményei vannak. Mint a kis szigetnek újonnan keletkező kis madárvilága, lepkevilága és fénylő bogárkái, amelyek újabb és újabb feladattal bizonyos hasznot hoznak létre, apró kicsi virágok, amelyek nagy és hatalmas tölgynek készítik elő a talajt, hogy azok megnövekedhessenek. Ti is ilyen kicsiny kis teremtményei vagytok az Isten nagy gondolatának, nagy céljának, amelyet rajtatok keresztül akar megvalósítani a Földön, és erre hívott elő titeket, hogy a ti kicsiny hitetekkel munkáljátok és készítsétek elő a talajt azoknak, amelyeket Isten rajtatok keresztül akar véghez vinni és megvalósítani. - Nem beszélek nyíltan erről, nem beszélek határozottan, mert a ti szívetek is könnyen hajlandó az elbizakodásra, de azt mondom tinektek, bízzatok: Isten kezében vagytok, Isten a ti hiteteket megáldja, megszenteli és megerősíti, új talajt készít elő az Ő nagy tervének,

az Ő nagy akaratának, amelyhez, mint munkások hozzájárulhatok és megvalósíthatjátok az Ő nagy munkáját. Az Isten áldása, az Isten kegyelme legyen ehhez az Ő nagy elgondolásához, végzéséhez, rajtatok! Készítse el a ti szíveteket, lelketeket, hogy hatalmas edényei lehessetek azoknak a mennyei palántáknak, amelyeket mi ültettünk el a ti szívetekben és lelketekben, hogy amikor ezek a palánták megnövekednek, virágot hozzanak és gyümölcsöt teremjenek. A mennyei asztalon ott álljon a ti életeteknek nagy és szép eredménye, és ezzel az Úr áldásával megnövekedve újabb és nagyobb feladattal bíz meg titeket az Úr, és kiválaszt azok közül, akik veszendőbe mennek. Kiválaszt, hogy megtartsan, megigazítsan, s majdan megszenteljen titeket. Ehhez a nagy munkához munkálkodok én, ezen az én gyarló, sokat vergődő eszközömmön keresztül, ezen a repedezett cserépedényen keresztül, de az Isten megáldja az én munkálkodásomat és megszenteli azt és az Úrnak akarata beteljesedhetik. Legyen meg Uram a Te akaratod, mindenkor! és mindenben!

AZ ÚRI SZENT VACSORA(*)

A mi Urunknak, feltámadott Krisztusunknak békessége szálljon reátok és maradjon rajtatok, mindörökké! Testvéreim! A mai nappal a mi Urunk feltámadásának ünnepén mindnyájótoknak lelke határkőhöz érkezett. Ahhoz a határkőhöz, amely a régivel, az elhagyott úttal szakít, új utat választ, felfelé emelkedőt. De ez az út nem lesz nehezebb, mint a régi, sőt könnyebb lesz, mert hiszen előttetek az Úr alakja ábrázolódik ki, Ő vezet titeket, Ő emeli a ti lelketeket, hogy könnyebb legyen a haladás részetekre. A ti vallomásokkal, hitetekkel, hitetek megpecsételésével hozzásegődtetek. Őt választottátok vezetőtökül, pásztorotokul. Ő vezet titeket tápláló mezőkön keresztül, amelyeken a lelketek megelégtetik mindazzal a szellemi táplálékkal, amelyre szüksége van. Megelégtetik lelki szomjúságotok az örök élet vizével, hogy meg ne szomjúhózzatok, és le ne térjetekek arról az útról, amit a földi ember elé szabott, hogy gyorsan, kimerülés és kifáradás nélkül jusson célhoz, melyet Ő mutatott a földi embernek életével és halálával. Mert keresztül kell mennie minden egyes léleknek ezen

az úton, aki a maga üdvösségét keresi, és azt meg is akarja találni. Azért jött Ő, a mi Urunk, azért hozta ezt a nagy mindeneket felülmúló áldozatot, hogy a földi ember az ő gyengeségével, kicsinységével, bűneivel, tévelygéseivel ne bolyongjon mindvégig a szenvedések sivár és sötét pusztaságában, hanem megismerje az Ő Istenének és Teremtőjének szavát, meghallja, lelkébe vesse, kövesse azt, és az ő Istenének szavát követve elérhesse a célt, amelyért őt a Teremtő a létbe hívta. Testvéreim, ezen az úton engem szólított az Úr, hogy a ti lelketeket emberi mód szerint vezessem, emberi mód szerint szóljak hozzátok, emberi mód szerint értessem meg veletek azokat az igazságokat, amelyeket Ő ezen a Földön hagyott, hogy valakik keresik az Istent, megtalálhassák.

Azonban ezeket az igazságokat a tévelygés szele a bűnhődés vihara betemette. Mélyen az anyagba ásta, és a tévelygések következtében lehullott törmelékek nagy és súlyos takaróval vonták azt be. Az emberi lélek pedig önmagától nem képes azt a munkát elvégezni, nem képes ezt a törmeléket a szellem igazságával elhordani, önmagában feldolgozni, tehát a kegyelem Istene kivételes módhoz nyúlt. Hogy addig, amíg a törmelékek eltakarítása tart a ti szívetekről, a ti lelketekről, míg az Ő szavát meghalljátok, lelketek szentélyében és lelketek csendjében, addig emberi mód szerint ébresztgesselek, figyelmeztesselek titeket. És tekinteteket fölfelé irányítsam Hozzá, ahonnan minden jó adomány és tökéletes ajándék az ember lelkére hull. Ti megtettétek vallomásokot, és fogadásotokat most a feltámadásnak ünnepén megpecsételjük azzal, hogy az Úrhoz, a feltámadott Krisztushoz vezetem lelketeket, és az Ő kegyelmét és irgalmát a ti részetekre mintegy kézzel fogható, szemmel látható jegyekben részetekre kiosztom, hogy lelketek és földi emberi tudatotok egészen és tökéletesen tudomást vehessen arról az elpecsételésről, amellyel ti magatokat Istennel elpecsételtétek, és amellyel Isten is elpecsételt titeket a magáénak. Ti most már ezeken keresztül nem vagytok a Földéi, nem szabad hogy a Földéi legyetek. Minden körülmények között Isten a ti Atyátok, Isten az Ő kegyelmével és az Ő bűnbocsánatával a ti fenntartótok, és többé nem vagytok a magatokéi, hanem Istenéi. A ti életeteket, lelki és szellemi kincseiteket, örömeiteket, bánataitokat minden javaitokat odateszitek Isten oltárára, hogy Őt

szolgáljátok földi életetek múlandó napjaiban, hogy Isten elfogadva ezt a ti szolgálátotokat, munkát bízhatson rátok az örökkévalóban, amelyre titeket e földi életben előkészít az Ő lelke által.

Ezért testvéreim, az én Uramnak, Megváltómnak szavával mondom én is azt nektek: **„új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek”**. Szeressétek egymást, nem azzal a földi szeretettel, mely az önző természet szerint a tulajdon javára akar valamely hasznot elkönyvelni, hanem azzal a szeretettel és azzal a reménységgel, amellyel a szántó-vető veti el a magot, hogy Isten majd esőt ad rá, megáldja fáradozását, megáldja munkáját, és a mag kikel, gyümölcsöt terem a mennyei életben a ti számotokra. Ne e múlandó világban vessetek, hogy itt arassatok, hanem az elkövetkezendő élet számára, hogy azt ott arathassátok azt, amit könnyhullatások és csalódások keserősége között az áldozatok nehéz terhével vetettetek, hogy ott, az örökkévalóságban hozza meg az eredményt számotokra. Ezzel a szeretettel pecsételitek el magatokat Istennek, mert azt mondja az úr: **„arról ismerlek meg titeket, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást”**. Hiába mondjátok azt, hogy mi az Urat követjük, hogy mi Krisztust, a Feltámadottat, a szívünkben hordozzuk, hogy mi Hozzá kapcsolódtunk, hogy mi Tőle várunk minden tökéletes ajándékot, ha ti egymást nem szeretitek, ha ti egymással nem vagytok megértésben. Ha egymásban nem találjátok meg Krisztus Szellemét, melyet itt hagyott részetekre, ha ti egymásban nem építitek az örökkévaló épületet, a szeretetnek épületét: akkor nem vagytok a Krisztus tanítványai. Idegenek vagytok a ti feltámadott Krisztusotokhoz, mert Ő nem ismer titeket, nem ismeri el, hogy tanítványai vagytok, mert Ő Maga mondja: **„Arról ismerlek meg titeket, hogy az én parancsolatomat megtartjátok”**.

*

Az emberiség messze eltávolodott Istentől, és így Isten törvényét nem ismerte addig, amíg Mózes által a Természetörvény igazságát nem közölte vele, ameddig a Törvény Szelleme meg nem jelent, és Magáról bizonyosságot nem tett. Az emberiség azonban nem tartotta be, mert hiszen bűnös, tévelygő természeténél fogva nem is tudja betartani a törvényt, melyet a Természetör-

vény tükrének képében tárt eléje az Isten parancsolata. **Így üldözött vaddá vált a bűnbe esett lélek mind a Földön, mind a halál után a lélek világában.** Szükséges volt, hogy ebből az üldözötésből, ebből az örökkévaló mozgásból, hajszolásból valahol egy helyet találjon, ahol megpihenhessen, egy gondolatot, amelyben megnyugodhasson. Ezt az ígét, ezt az ígéretet, ezt a biztatást hozta a mi Urunk, a Jézus Krisztus. És ezért a biztatásért az Istennek bűnbocsátó kegyelméért - amiért az emberlelkekhez ezt közel hozta, az Isten kiegyenlítő kegyelméért, amiért ezt az ember tudomására hozta - az életével kellett fizetnie. Áldozatot kellett hoznia a Természettörvény igazságának oltárán, hogy ennek az áldozatnak tüzeben megégjen és megsemmisüljön az emberiség bűne, vétke, tévelygése. Hogy itt az áldozati oltáron, ezen a nagy titkon - amelyen akkor ment keresztül a világ - **ezen keresztül hallhassa meg és ismerhesse meg Isten szavát a bűnbe esett lélek.** Azért, hogy ezen keresztül ismerhesse meg Istent az ő szerető Atyjának, Aki nem kívánja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen az Ő bűneiből és éljen. Éljen azok szerint a törvények szerint, amelyeket Ő kínál engesztelésül a Természettörvény igazságának betöltésére. Nagy titok ez, melyet a felületes földi ember nem képes megérteni, mert nem képes behatolni az Isten gondolatába, tervébe, érzéseibe.

Tehát az ember, aki gyenge, vétkes és hibás, ne is feszegetse ezt, hanem engedelmes lélekkel boruljon le az Isten oltára előtt, amelyen ez a szent, ez a nagy áldozat megtéetett, és adjon hálát Istennek, Aki nem feledkezett el az Ő vétkező, bűnös, Tőle megszűnt eltávolodott szellemgyermekéről, hanem elküldötte hozzájuk a Szabadítót, az Ő egyszülött Fiában, az Úr Jézus Krisztusban, Aki elvégezte a megváltás munkáját, megtisztította az utat a Földről a mennybe. Az ember tehát ne okoskodjék, ne keresse a dolgok mibenlétét, hanem fogadja hálaadással és engedelmességgel Istennek ezt a rendelkezését. Dicsőítse érte az Istent, s dicsőítse érte a Megváltót, Aki ezt a nagy munkát, ezt a nagy áldozatot magára vállalta Isten szeretetéből, abból a szeretetből, amely nem szűnik meg áldozatot hozni az emberiségért, hanem napról-napra követi azokat a Tőle eltávolodott lelkeket, akik elfordították te-

kintetüket a mennyei Atyától, és a sötétség felé fordulva belevesztek a homályba, a kárhozatba. Ez a kárhozat elnyeléssel fenyegeti őket mindaddig, amíg fel nem figyelnek Isten hazahívó szavára. Ameddig fel nem figyelnek Isten bűnbocsátó ígéretére, és arra az új parancsolatra, amelyet a Megváltó hagyott az Őt követőknek. Hiszen ha a világ szeretné az Istent, ha a világ ismerné Istent, és azt, hogy Isten a szeretet, megtérne az ő bűneiből, megtérne tévelygéseiből. Mert hiszen ha elfogadná az Isten igazságát egyetlen valóságnak, akkor megszűnnék a bűn, megszűnnék a bűnhődés, megszűnnék a könny, a jaj, a vérfolyó, és az ember Istenhez kapcsolódva emelkedhetnék felfelé. Mert az engedelmességgel Istenhez kapcsolódva megtalálná a boldogságot, melyet Isten minden egyes embernek fejlődése jutalmául nyújt.

Mi az, ami az embert visszatartja a boldogságtól? Csak az ő engedetlensége. Mi az, ami az embert szenvedtet? A hazugságnak a lelke, amely megtagadja az igazságot. **Elferdít, megsemmisít, új igazságokat talál ki az ellentét: a testnek önző igazságát.** Ez az önző igazság az, ami az emberek lelkét megbénítja, más irányba tereli, és az a más irány az, ami a szenvedéseket termi az emberiségnek. Azért testvéreim, ti, akiket az Isten lelke felébresztett, akiket az Isten lelke összeszedett egy csoportba, akiknek lelkében visszhangzik az Isten hazahívó szava, akiknek lelkében derengeni kezd az igazság világossága, irányítsátok tekinteteket felfelé, a feltámadott Krisztusra, és hagyjátok el a világi életnek minden baját és rettegését. Tekintsetek fel Reá, aki meggyőzte e világot, legyőzte a halált, a bűn hatalmát! És akkor elvettetett a kárhozat félelme, elvettetett a rettegés, mert Ő él, és mindazok élnek, akik hisznek Benne! És Ő engedelmes volt a keresztnak haláláig, Ő, Aki ismerte az Atyát, mert az Atyától jött, Ő, Aki tudta honnan jön, és hová megy. Ő végigszenvedte a halált, végigszenvedte a kínt, a megvettetést a gyalázatot, a szégyenteljes meghurcoltatást, Ő tudta, hogy miért cselekszik. Miért cselekszi mindezt, Ő biztos volt felőle, hiszen tudta, meg is mondta: **„Király vagyok, de az én országom nem e világból való”**. Hol van az Ő országa? Hová indult Ő olyan nagy bizonyossággal? Ő azt mondja: **„ahol én vagyok akarom, hogy ti is ott legyetek, akik hisztek az én beszédemnek”**. Az Ő országa az örök élet, az örök

boldogság világa. Ott van Ő, a feltámadott Krisztus, és odavárja az Őt követőket. Odavárja mindazokat, akik hisznek az Ő beszédének, akik igéje előtt megnyitják szívüket, és nem sajnálják múlandó életüket az Ő igéje szerint berendezni, mert hitük szerint meg vannak győződve arról, hogy nem hiábavaló igazságot vettek a lelkükbe, és reménységük nem hiábavaló, hanem nagy ígéreteket tartalmaz, és ezek az ígéretetek valóra válnak.

Ha Krisztus nem támadott volna fel a halálból, hiábavaló volna minden ígéret és minden elpecsételés. De Krisztus feltámadott a halálból, és mindazoknak, akik hisznek Benne, elvégezte a feltámadást. Mert akik hisznek Benne soha meg nem halnak, testi haláluk csak átváltozás: a múlandóból az örökkévalóba. Testvéreim, ha ez a bizonyosság átjárja a ti lelketeket, ha ez bennetek hússá és vérré vált, nincs semmi okotok többé, hogy féljete a haláltól, nincs semmi okotok többé, hogy sajnáljátok a földi élet szenvedésekkel, gyötrődésekkel teljes idejét ennek az ígéretnek, ennek a bizonyosságnak odaszentelni. Nem kell sajnálnotok, ha valamit elmulasztottatok a földi életből. Hanem igenis **a ti életetek minden napját, minden óráját az Ő parancsolatával szőjétek át. Azt cselekedjétek, amit Ő parancsol: a szeretet törvényét tartásatok szem előtt. A szeretet törvénye szerint cselekedjétek, ezzel szőjétek át múlandó életeteket, hogy az a múlandó élet eseményeivel, cselekvéseivel, szent igyekezetével, törekvésével meghozza a gyümölcsöt az örökkévaló életben részetekre. Mert mindazt elvesztitek, amit nem ennek szenteltetek, minden kihull a hiábavalóságba, amit Krisztus nélkül éltetek át, mindaz veszteség, amit az Ő parancsolata ellen cselekedtetek: minden teherré, minden lenyűgöző súllyá válik, amit nem úgy cselekedtetek ahogy a ti Uratok megparancsolta. Testvéreim! - törekedjétek Krisztus igéjét, Krisztus parancsolatait mind jobban és jobban megismerni.**

Keressétek, kutassátok Krisztus akaratát, hogy az Ő akarata szerint élve előttetek mind tisztábban és tisztábban kiábrázolódhassék a feltámadott Krisztus. Úgyannyira, hogy amikor bekövetkezik a ti múlandó életetek utolsó órája, amikor már szemeitek elhomályosodnak és hangotok elhalkul, felnyílhasson a ti lelki szemetek ezelőtt a másik világ. Hogy ez a másik világ a Krisztus

szerint való cselekedeteknek ragyogásával fogadjon titeket, és akkor itt, ebben a ragyogásban előttek áll Ő, Aki várt, Aki segített, Aki bátorított, erősített titeket azon az úton, amely Hozzá vezetett. Fogadjátok meg ezen a napon a mi Urunk feltámadásának napján, hogy mindvégig keressetek, kutadjátok az Ő igazságát, és igyekeztetek Őt mind jobban és jobban megismerni. Igyekeztetek mindinkább az Ő akarata szerint járni, hogy méltó tanítványai lehessetek. Ha ez a ti lelketeknek legfőbb vágyát képezi, és erre nézve elhatározátok magatokat, hogy semmi más, sem alulról, sem felülről jövő, sem mellettetek lévő kísértés, vagy bárminemű dolog, ami figyelmeteket elvonná, rátok nézve hatással nem lesz, ti oda nem hallgattok, ti a füleiteket arra nézve bezárjátok: akkor a ti szívetek, lelketek felajánlásával az Úr előtt én is elpecsételtem magamat arra, hogy amit az én Uram rám bízott, mind átadom nektek. És vezérellek, vezetlek titeket, ameddig a célhoz értek, sőt azokat is, akik a ti beszédeitek, a ti cselekedeteitek nyomán hívökké lesznek, elvezetem az Úrhoz, az Úr lábaihoz, hogy ott a ti lelketek megerősödjék, megtisztuljon, hogy munkát vállalhassatok az örökéletben, a mi Urunk dicsőségére. Ámen!

*

Vállaljátok-e ezt a kötelezettséget? Amennyiben igen, az Úr áldja meg és szentelje meg a ti lelketek elhatározását, én pedig könyörgök, hogy fogadja el lelketek felajánlását. Ezzel az elpecsételéssel, ezzel a magatok felajánlásával járultatok az Úr megterített asztalához, a kegyelemnek asztalához, ahol titeket az Úr vár az Ő kegyelmével, bűnbocsátó szeretetével, hogy eltörölje, megszüntesse a ti régebbi életeteket és új utat nyisson nektek. Új kegyelemmel, világossággal, táplálékkal, új segítséggel, új erővel és bátorsággal vezessen titeket az örökkévalóság útján, hogy célhoz érve mindnyájan egyek legyetek az Úrban, hogy Ő lakozzék bennetek, ti pedig lakozhassatok az Ő országában, ahová Ő vár titeket, hogy veletek lehessen. Mindörökké, Ámen!

*

Öröktől fogva, örökkévaló Isten! A világmindenségeket alkotó, fenntartó, igazgató hatalmas Felség! Keresünk Téged, a Te végtelenségében, a Te hatalmasságodban, nagyságodban, keresünk Téged mindenfelé, de nem találunk, mert Lényedet elfedi

gyarló szemeink elől tökéletesség, a Te szentségednek fényköre. Titokzatos vagy és felfedezhetetlen a mi lelkünknek, a mi fogalmainknak, képzeletünknek. Hogyan is alkothatna fogalmat a sivatag homokszeme arról a nagyról, a végtelenről, ahonnan elhajtotta őt a vihar szele? Hogyan alkothatna fogalmat a harmat gyöngyszemecskéje a végtelen óceánról, ahonnan felszívta őt a Nap heve? Elfárad, kimerül, megsemmisül a képzelet, amikor Téged akarunk keresni, hatalmas nagy Isten. Összeesik a mi lelkünk, mert nem találunk sehol Téged. De Te keresel minket, Te tudsz rólunk, kicsiny parányokról, és élénk nyújtod a Te kegyelmeddel a mennyek titkait és bizonysgot teszel Magadról. És hívsz Magadhoz mindazokban a kijelentésekben, amelyeket a Földön élő emberek hívogatására tettél mindazokban az igazságokban, amelyekkel a Földön élő embereket magad felé akarod vonzani. Nekünk, kicsinyeknek, gyarlóknak, gyengéknek meg kell elégednünk azzal, amit Te Magadról bizonysgul adtál. Meg kell elégednünk kicsiny porszemeknek azzal, amit Te akarsz adni. A bizonysgok között van a Te bőséges kegyelmed, amellyel felénk néztél, amelyet felénk kitöltöttél a Te szent Fiad, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Ez a kegyelem, amellyel felénk néztél, amellyel minket felszólítottál, minket hazahívtál, amellyel Te magadról bizonysgot tettél, hogy Te a mi szerető Atyánk vagy, Aki szeretettel és bűnbocsánattal vársz bennünket. Nem tudunk Hozzád szólni, hatalmas nagy Istenség, hiszen nem látunk Téged. Fogalmat nem alkothatunk Rólad, de a mi Urunkban, a mi Üdvözítőnkben lehajoltál hozzánk. Engedd meg, hogy az Ő lábai elé porba hullva boruljunk le, és adjunk hálát Neked mindazokért a jóságokért, amelyeket velünk közöltél, és amelyekkel Te minket magadhoz hívsz. A mi lelkünk vágyakozásában, lelkünk igyekezetében sietve igyekszünk Hozzád. De mivel tudjuk azt, hogy mi tisztátalanok, bűnösök, elesettek, gyengék vagyunk, nem közelkedhetünk Tehozzád, hanem itt a mi Urunknak, feltámadott Krisztusunknak lábai előtt porba hullva várjuk a Te irgalmasságodat, a Te kegyelmedet, megcsókolva a mi Urunk lába nyomát, melyet a porban hagyott, hogy Te kegyelmezzél, irgalmazzával nekünk, a mi bűneinkért.

Bocsásd meg bűneinket, tévelygéseinket! Gyógyítsd meg lelkünket! Tedd világossá előttünk mindazt az igazságot, törvényt, amelyet be kell töltenünk és amelyet mi magunk mögött hagytunk. Szükséges, hogy beletekintsünk a mi lelkünknek sötét, homályos részeibe, és ott megbánva a mi bűneinket, tévelygéseinket, erős elhatározással hozzákössük, elpecsételjük a mi lelkünknek vágyódását, lelkünknek igyekezetét, a Te akaratodhoz, hogy el ne tévelyedjünk. Hogy el ne maradjunk a Te kegyelmedtől, amellyel nekünk a mi bűneinknek bocsánatát kiosztod. Könyörülj meg rajtunk, irgalmas Isten! Nem mi magunkért, hanem a mi Urunk, Üdvözítőnk érdeméért, az Ő nagy és szent áldozatáért esedezünk Előtтеd, hogy bocsásd meg a mi bűneinket, vétkeinket, engeszteld meg a törvényt, amelyet megbántottunk, megsértettünk. És a mi lelkünket gyógyítsd meg, alakítsd és igazítsd meg, hogy mi a Te szent Lelkeddal meggyógyulva és megvilágosodva a Te utaidat keressük, a Te utaidon tántorodás nélkül járassunk abban az igazságban, melyet Te adtál nekünk, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. - Hiszen a mi bűneink, a mi tévelygéseink hatalmas árrá dagadva elfedik látóhatárunkat, mi nem tudjuk azt, hogy tulajdonképpen miben, mikor és hogyan vétkezhetünk, mert a mi világosságunk homályosság, a mi tudásunk tudatlanság, és amikor a legtökéletesebbnek érezzük magunkat, akkor tévedünk el a legmesszebbre Tőled - Óh! Hallgasd meg könyörülő Isten a Te szegény bűnös földi gyermekeidet, akik lelküknek egész vágyódásával, szívüknek egész elhatározásával Téged keresnek! Fogd fel a mi elesni készülő lelkünket!

Ne engedj bennünket elesni, ne engedj bennünket eltévelyedni, hogy ha már a Te szent Lelked megkeresett és felébresztett minket arra az öntudatra, hogy mi léged keresünk, hogy mi Neked magunkat felajánlani készek lehetünk, amikor a mi múlandó életünket - mely minden hibával és gyarlósággal teljes - a Te kezeidbe ajánljuk, hogy Te ebben a múlandó életben vezess minket, hasd át szíveinket a Te szent Lelked világosságával, kegyelmével és szeretetével. Hintsd el a mi lelkünkben az Előtтеd kedves erények mennyei magvait, hogy azok kikeljenek szívünkben, gyümölcsöt teremhessenek, és a Te kegyelmeddel összekapcsolódva felemelhessék lelküket a múlandóból az örökkévalóba,

ahol Te vagy, ahol Te vársz minket, ahol Te a mi szívünknek dobogását szemléled és vizsgálod, ahol Te a mi üdvünket készíted élő, ahová minket minden napon és minden órában visszavársz. Feltámadott Megváltónk, - Te, Aki magadat adtad az elveszett bűnösökért - légy velünk ebben az órában és a mi egész életünkben! Légy velünk, és végy lakozás szívünkben lelkünkben! Építsd meg a Te templomod, és maradj velünk, vezérelj bennünket a sötétségben, hogy világosságra találjunk! Vezérelj ki a tévelygésből, hogy a helyes útra kitaláljunk. Vezérelj ki a gyengeségből, hogy a Te mennyei erőddel hatalmas dolgot cselekedhessünk a Te akaratod szerint, amelyet reánk bízol. Vezérelj minket a hitben, hogy mindinkább és egyre jobban megvilágosodhasson előttünk az igazság, amelyet Te adtál, a mi lelkünknek megtisztulására, megigazulására és megszentelésére.

Vezérelj minket a szeretetben, abban a szeretetben, amellyel Te szeretsz minket, abban a szeretetben, amely üdvösséget hozott, amely üdvösséget kínál minden teremtet léleknek: abban a szeretetben, amely megnyitja a mennyek kapuit előttünk és azok előtt, akikre ezt a szeretetet reásugározva, a Te akaratod szerint tudnak majd cselekedni. Vezérelj minket a reménységben! - hogy amikor küzdelmekkel, megpróbáltatásokkal vesz körül az élet, hogy amikor a mi bűneink következményeivel harcolni kell, el ne lankadjunk. A mi hitünk el ne fogyatkozzék, amikor a kétségbeesésnek fekete, tátongó örvénye előttünk áll, bele ne szédüljünk abba. Állj előttünk, mint bizonyosság, mint rendíthetetlen szikla, hogy mi Hozzád támaszkodva megtalálhassuk a mi oltalmunkat, és biztonságban hadakozhassunk mindazokkal a szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal és csapásokkal, amelyekben keresztül a mi utunk a megtisztulás felé vezet. Uram! Légy velünk ebben az órában, amikor a mi lelkünket, életünket, lelkünk nemes és tiszta érzéseit felkínáljuk Neked, hogy azt Te megszenteljed és megáldjad. Légy velünk Uram, mindig és minden időben! Légy velünk, amikor a mi bűnnel megterhelt lelkünket ide hozzuk Eléd. Gyógyítsd meg a mi bűnre hajló természetünket, a mi tévelygésre kész lelkünket, lelkünknek hatalmas orvosa -, aki meggyógyíts bennünket a múlandóságból, és átvezérelsz az örökkévalóságba, a Te

szent ígéreted által, melyet nekünk tettél utolsó vacsorádon, amikor elbúcsúztál a földiektől.

Elbúcsúztál, de a Földön itt akartad hagyni emlékedet, hogy mi megemlékezhessünk a Te áldozatodról, megemlékezhessünk halálodról, és tudjuk meg, hogy minden értünk volt, mindent értünk cselekedtéül, értünk szenvedtéül, és értünk áldoztál. Áldott legyen Uram a Te szent neved! Áldott legyen a Te testbe öltözésed! Áldott legyen a Te halálod, és áldott legyen a Te feltámadásod, amellyel minket, Benned bízokat keresztülvezetsz a halál sötét folyosóján, a bizonytalanságon, a kétségbeesésen, a nyomorúságon és egy boldog, örömnüpre hívsz bennünket, a Veled való boldog találkozásra. Mert a Te ígéreted szerint velünk vagy, és velünk maradsz mindezekén keresztül, és ígеред a Hozzád hű lelkeknek a kitartóknak, a rendíthetetleneknek, az élet koronáját, amellyel Te koronázod meg a hívőket, az igazakat, a Benned bízokat és az engedelmeseket. Óh, add jóságos Megváltónk a Te szent lelkednek azt a mélységes és nagy szeretetét belénk, amellyel Te egyé teted Magadat az Általad megváltott hívő és bűnőkből kiemelkedő lelkekkel. Óh, küldd el a Te bizonyosságodat, a Te rendíthetlenségedet, reménységedet, hogy mi is végig tudjunk menni az élet szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal és csapásokkal teljes küzdelmes útján. Fogadd el a mi lelkünket, a mi szívünket vedd a Te kezébe, és tartsd erősen azt, hogy mi el ne vesszünk, hanem, Tebenned örök életet nyerhessünk. Ámen!

*

Légy velünk feltámadott Jézusunk! A Te szent lelkeddel áldd meg a kenyeret és áldd meg e pohárt, amelyet ők magukhoz vesznek, hogy amint ez a kenyér a Te szent tested, ahogy ez a pohár a Te kiontott vérednek ábrázolója, amellyel Te szövetséget kínálsz az elbukott embernek, úgy ők is egyek legyenek Benned és Általad. És Te is a Te szent lelked által velük egy légy, általuk cselekedjél a Te akaratod szerint, itt a múlandó életben és az örökkévalóban, mindörökké. Ámen! Azt mondja az Úr: ***„Ez a kenyér az én testem, mely tiérettetek megtöretik a bűnök bocsánatára. Ez a pohár az Újszövetség az én vérem által, mely kiontatik a bűnök bocsánatára, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. És ameddig e kenyeret eszitek és e pohárt isszátok, az én halálomat***

hirdessétek, míg nem eljövök”. Mindaddig az Úr halálát hirdetjük, míg Ő eljön azokért, akik itt, e Földön élnek, mindaddig az Ő halálát hirdetjük, míg az emberiség a tévelygő utakon jár. Hogy megtérjen tévelygéseinek útjáról, és keresse az üdvösséget, keresse az Istennel való szövetséget, keresse az Istennel való kiengesztelődést, amely őt az igazságra elvezérel. Tehát mindaddig, amíg Ő el nem jön, hogy felvigye magával azokat, akik hittek benne, és az Ő akarata szerint cselekedtek, mindaddig az Ő halálát hirdetjük. Mert az Ő halála által bűnbocsánatot és kiengesztelődést nyer a földi ember. Isten megbocsátja vétkeiket, és vezérli arra a kiengesztelő útra, amelyen elvégzi a törvénnyel való számadást. Nem úgy, mint ahogyan azt ti hittétek, nem úgy, ahogyan ti elképzeltétek, hanem a Krisztus engesztelése szerint.

Ez pedig titok, és mindaddig titok marad, hogy kinek mit, mennyit bocsát meg az Úr, ameddig az emberlélek meg nem tisztult, mert mindaddig kísértésnek van kitéve és a kísértő mindent felhasznál, mindent kihasznál, hogy az ember lelkének vesztére törjön. Tévigazságokat hirdet, tévutakra vezet az ember lelkét, hogy ha kimenekült az egyik veszedelemből, a másik veszedelemben megkaphassa és kifoszthassa minden hitéből, minden reménységéből, és szembeállíthassa újra az ember lelkét az Isten bűnbocsátó kegyelmével. Tehát testvéreim az ember lelkének mindig függőben kell maradnia Isten kegyelmével szemben, mert Isten nem engedi meg, hogy egy test is dicsekedhessék az Ő kegyelmével szemben, mert az ember test, és az ő gondolatai, okoskodásai, elvei, mind testiek. Tehát test szerint ítél. Isten azonban az Ő kegyelmessége és irgalmassága szerint osztja a bűnbocsánatot és az üdvösséget. **„Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik”** - mondja az Úr. Az Ő teste megtöretett a bűnök bocsánatára. Hasonlóképp az embernek is, aki eszi az Ő testét és issza az Ő vérét, vagyis aki Krisztust magába fogadja, annak az önző test, az önző világ az önző természet részére szintén meg kell törettetnie. Meg kell törettetnie, mert nem lehet valakinek egyidejűleg élnie a világnak, a világ kívánságainak, és Krisztusnak, az üdvösségnek. Mert valakik szeretik a testet és a test kívánságai szerint járnak, a test örömeit hajszolják, azok nem lehetnek Krisztuséi,

mert a test és vér nem veheti Isten országának örökségét. És valakik eszitek az Úrnak testét, a halálnak testét feláldozzátok az örökkévalóság oltárán, a Krisztus igazságában, Krisztus akarata szerint. Mert a test a bűnnek menedéke, az ellentét eszméjének és az Isten igazságának csatatere, ahol utolsó és nagy csatáját vívja az ellentét a megtérni akaró lélekkel. Azért tehát a testet fel kell áldozni. Annak el kell égnie a küzdelemben, hogy diadalt vehessen Isten igazsága a szellem részére.

Az ellentétnek el kell veszítenie a csatát, mert az ellentét szemben áll Isten igazságával. Az Úr teste és vére ebben a küzdelemben harcol bennetek, ebben a küzdelemben diadalra visz titeket, a ti nemes, tiszta és szent elhatározásokat diadalra viszi anélkül, hogy ti a magatok erőfeszítő, nagy akarásával küzdenétek. Nektek már semmi más dolgokat nincs, mint a testeteket felajánlani Krisztus szent ígéretének szolgálatára, és Ő elvégzi veletek és rajtatok a ti üdvözlésüket. Azért kell magatokat felajánlanotok testtől, lelkestől, hogy ti magatokból ne tartsatok meg semmit e múlandó élet részére, hanem mindenestől ajándékozzátok oda magatokat az Úrnak. Hogy az Ő teste és vére által megeleveníttessék a ti lelketek, és hogy a lelketeknek testét felruhazza mennyei ruhával az Ő ígérete szerint, hogy helyet foglalhassatok az övéi között, az Ő országában, ahol Ő él és uralkodik, mindörökké. Mint ahogyan a kenyér egy test, az Úr teste is egy, és ti mindnyájan az Ő teste és vére által részeivé lehettek egymásnak, ti együtt képezték egyet, egy gyülekezetet, amely gyülekezetnek feje Ő, aki elöttetek jár a küzdelemben. **„E pohár az Új testamentum, az én vérem által”**. Újtestamentum! A régiak elmúltak. A régi szövetség lejárt. Isten lehajolt hozzánk, az Ő szent Fiában, Aki a tökéletes törvényt, Istennek tökéletes törvényét: a Szeretet Törvényét hozta le. Az áldozatos szeretet törvényében Ő maga járt elől, feláldozván önmagát hogy ez a szövetség teljes legyen Isten és az ember között az Ő vére által, és hogy a szövetség teljes legyen, az Ő vére által s az ember elnyerhesse a kiengesztelődést: a bűnbocsánatot. **„Igyatok ebből mindnyájan”**.

Mert ahogy mindnyájan isztok belőle, mindnyájótokban Krisztusnak áldozatos szeretete kering. Mint ahogyan vér az egytestben mindent felszív, ami tisztátalan, és mindemből megtisztítja

a testet, úgy a Krisztus vére is megtisztítja a ti egységeket, lelketeknek szövetségét Istennel, és mindent eltakarít az útból, hogy abban meg ne botoljatok. Krisztus vére megtisztít, Krisztus áldozata megszabadít a bűntől és a bűnre való hajlandóságtól. És ameddig Ő ezt a munkát rajtatok végzi, veletek van, bennetek lakozik, egyre munkálkodik, míg nem az Ő munkája az újjáteremtés munkája, az újjászületés munkája befejeződik rajtatok. Igyatok azért ebből mindnyájan, várva Krisztusnak, ami Urunknak jelenlétét, veletek való közöltetését, hogy megigazulhassatok, megtisztulhassatok és megszentelődjete. Hálát adok neked, mennynek és földnek hatalmas Istene! Hálát adok neked én Uram Jézus Krisztusom. Meghallgattad a Te gyenge szolgádat, és adtál nekem erőt, lehetőséget, hogy akiket rám bíztl, azokat a Te lábaidhoz vezethettem, hogy Te őket megáldd, hogy Te őket megszenteljed. Hálád adok neked Istenem, szeretetnek Istene, hogy az ő szívükben a Feléd lobogó lángot felgyújtottad, és az a láng átmelegítette az ő lelküket, és felébresztette a Feléd való vágyakozást. Felébresztette az örök élet után, a Neked tetsző élet után való igyekezetet. Óh, könyörülj Uram rajtuk és rajtam, és véd meg ezt a lángot az ellentét csábításaitól, véd meg ezt a lángot a külvilág szellőjétől, hogy el ne aludjék ez a szent és tiszta, lobogó láng, amely folyton Feléd repes, Feléd kívánczik, Feléd vágyakozik!

Véd meg ezt a lángot, a mi szívünkben, a Te szent palástoddal, és takard be őket mindnyájukat és foglald össze mindnyájukat a Te palástod alá, hogy mindnyájan egyek legyenek Benned. Hogy mindnyájuk lelkét egy szent törekvés hassa át, hogy a Te lábaid előtt maradhassanak, a Te igédet hallgathassák, és a Te akaratod szerint cselekedhessenek. Hogy ameddig itt a földi életben e múlandó pályát róják, el ne tévedjenek, a tévelygések országútján meg ne akadjanak, hanem folyton Reád tekintve haladhassanak előre, ameddig a Te országodba nem érnek, ameddig a Te országodban otthont nem találnak, hogy ott megpihenhessenek. Hogy ott megigazíthatassanak és megszentelődhessenek, és Tőled elvehessék a dicsőségnek az ő részükre félretett koronáját. Hálát adok Neked, Uram, hogy mindenem keresztül a Te akaratodnak érvényt szerzel, hogy a Te elgondolásod, terved szerint

történik minden, senki és semmi annak gátat nem vethet, hogy amit Te elrendeltél - azokat, akiket az üdvösségre elhívtál - el is vezérelj. Elvezérelj a Te utaidon, amelyet minden ember elé szabsz, és amely útra minden emberlelkeket hívogatsz és amely útra minden emberlelket felfigyeltetsz. Óh, könyörögj értünk Uram, hogy amint az egy kenyérből ettek, amely a Te megtöretett tested; egy pohárból ittak, amely a Te kiontatott véred a bűnök bocsánatára, úgy ők is egyek legyenek. S mint ahogyan a testnek részei egy célt, egy akaratot követnek, úgy ők is a Te akaratodat kövessék, és azt a célt keressék amelyet mindnyájunk elé Te szabtál.

Áldd meg, erősítsd, bátorítsd és világosítsd meg őket, hogy el ne tévelyedjenek, hanem minden szódra figyelve megtalálhassák azt a módot, ahogyan Hozzád szólva, a Te akaratodat keresve, a Te feleletedet várják. Feleletedet, amely őket mindenkor elvezérli az élet göröngyös útjain. Nyisd meg az ő szívüket mindenkor a Te szent igéd előtt, nyisd meg szívüket a szeretet előtt, melyet Te az ő szívükbe plántálni akarsz. Emeld fel lelküket, hogy elhagyhassák a múlandó világ érték nélküli dolgait, és az örökkévaló élet értékes, - Általad nyújtott - igazságaival törődjenek, azt vigyék bele az ő életükbe, aszerint cselekedjenek, és keressék mindenkor azt, ami Előtted kedves. Tedd szívüket, lelküket eggyé, és amikor együtt vannak a Te kegyelmed és irgalmasságod szerint, Te őket mindenkor meghallgasd, amikor ők Hozzád könyörögnek. Segítsd őket az ő gyengeségükben, vezesd ki őket tévelygéseikből, és erősítsd meg őket a jóban! Világosítsd meg őket az igazban, hogy ők mindenkor, mindenben a tiéd lehessenek. Adj erőt nekem, gyenge szolgáltnak, hogy az ő lelkük előtt a Te szent igazságodat hirdethessem, és ezek által az igazságok által ők megtisztulhassanak, megigazíthatassanak, felemeltessenek a Te kegyelmedbe, a Te irgalmadba, hogy ők a Tiéd lehessenek, múlandó életükben, haláluk után pedig az örökkévalóságban, ott, ahová őket Te visszavárod, a Te országodba, hogy az ő hitük, reménységük a Jézus Krisztus által valóra válhassék és beteljesedhessék a Te irgalmasságodból. Ámen!

Könyörgök pedig az én törékeny eszközömért is. Tartsd meg őt a Te szolgálatodban, ameddig a Te irgalmasságod jónak látja. Tartsd meg őt a Te gyenge szolgálóknak szócsövétül, eszközétül, hasd át az ő lelkét a Te világossággal. Bontsd ki előtte a Te szent ígéretedet, hogy az ő lelke ehhez támaszkodva megerősítessék, hogy mindenkor tudjon arról a szolgálatról, és soha el ne feledkezzék arról, amit itt eléje adtál, amit az ő lelke elvállalt, és amit az ő lelke a test gyengeségeivel küzdve a világ akadályaival harcolva, igyekezett is - Te tudod, hogy gyengén - de igyekezett és igyekszik azt mindenkor cselekedni, ami Előtted kedves. Áldd meg, erősítsd meg, és igazítsd meg őt is, hogy legyen és maradjon a Te szolgálatodban, ameddig Te az ő idejét elérkezettnek nem látod, hogy szolgálhasson Téged teljes szívvel, teljes lelkével, testének lelkének minden erejével. Ámen!

*

Kedves testvéreim még egyszer elétekbe adom a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak utolsó és legnagyobb parancsolatát: szeresétek egymást azzal a szeretettel, amely szeretettel ti magatok óhajtanátok, hogy az Úr szeressen titeket. Ha így igyekeztek szeretni egymást, ha így keresitek a ti Uratoknak akaratát, meglátjátok, hogy az Úr, Aki veletek van, Aki a ti lelketeket szemléli, gondolataitokat vizsgálja, - érzéseitek és törekvéseitek nyomán megáld titeket olyan mennyei eredményekkel, amelyek már itt e Földön arról a nagy boldogságról beszélnek, amelyek titeket várnak odaát: Nála! Meglátjátok, tapasztaljátok, hogy Ő nem hagy el titeket, mert hogy ti sem hagyátok el Őt, mindig szem előtt tartván parancsolatát: - hogy szeretitek egymást - azzal az őszinte, igaz, Isten felé vágyódó szeretettel, amely szeretetet az Úr megáld, megszentel. Ezzel nemcsak a ti mennyei örökségeket gyarapítjátok, hanem a ti földi életeteknek úgynevezett okozati törvényből kifolyó szenvedéseit, megpróbáltatásait is elhalkítjátok, elfakulttá teszitek, mert beragyogja a szeretet fénye, amely Krisztustól sugárzik alá, de a ti lelketeken keresztül egymásra sugárzik, megáld, megszentel, megerősít és megvigasztal. Eltávoztatja tőletek a félelmeket, békességet önt belétek, és akkor az Isten lelke lakozik közöttetek, és ez az Isten Lelke nagy csodákat és jeleket tesz köztetek. Meggyőződéseket hoz, amelyekért a ti lelketek

epedezik. Megbizonyosodásokat hoz lelketek elé, melyek titeket a hitben erősítenek. És mint megerősödött, harcoló és munkálkodó testvérek és eszközök az Úr világáért munkálkodva, szellemek hihetetlen nagy csoportját hozzák körétek, akiken meglátjátok a ti hiteteknek világosságát és eredményét ragyogni.

Ez a szellemcsoport, amely rajtatok keresztül ismeri meg az Isten kegyelmét, és tanulja meg az Istent dicsőíteni, ez tesz tanúbizonyságot mellettek, hogy ti valóban Isten útjain jártok. És ez a szellemcsoport lesz az, amely felett ti a ti szeretetetekkel és a ti szolgálatotokkal uralkodtok. Nem úgy uralkodtok, mint ahogyan a pogányok uralkodnak egymás felett, hanem uralkodtok szeretettel, és ők szolgálnak nektek azzal az örömmel, azzal a hálaadással, amely nem a ti lelketeknek szól, hanem az Urat dicsőíti benne. Ezzel a ti bűneitekből, tévelygéseitekből sok feloldódik az Úr törvényében, és ahelyett, hogy rettegnetek kellene a jövőtől, bizakodva tekinthettek előre, mert akik még ma ebből a csoportból ellenségeitek, akik még ma nem értenek titeket, jóbarátaitokká lesznek, és Istent dicsőítő társaitokká válnak. És akkor nem lesz okotok félni a szellemvilág ajtajában várakozni, mert mind alulról, mind felülről, mind mellettek, mind körülöttetek a szellemek arcán mindenütt a ti hitetek ragyog, a ti reménységetek és a ti szeretetetek tükröződik vissza, és mind a mi Urunkat, Krisztusunkat dicsőíti. Ezzel vonultok ti be az örökkévalóságba, hogy ott a részetekre eltett jutalmat elvehessétek az Isten ígérete szerint. Most pedig testvéreim a mi Urunk, a Jézus Krisztusnak kegyelme és az Ő nagy szeretete legyen veletek a ti szent és felfelé emelkedő pillanataitokban. Legyen veletek harcaitokban, legyen veletek örömeitökben, boldogságotokban, legyen veletek szomorúságaitokban és bánatotokban. Kísérjen el az életnek útjain, és vezéreljen titeket mindenkor, mindenben a felé az áldás felé, amelyet Ő tart fenn a ti részetekre, és amelyet Ő sugároz be a ti lelketekbe, és a ti időleges és örökkévaló életetekbe. Legyen és maradjon veletek az Ő békessége, szeretete, ereje és az Ő világossága ragyogjon a ti lelketeken. Ámen!

*

Emlékezésül a ti lelketek felajánlására testvéreim, osszátok fel a maradékot. Vigyázzatok arra, hogy egy morzsa is le ne hulljon,

hogy azt meg ne tapodjátok. Osszátok fel és örvendezzetek az Úrban, dicsérjétek az Istent! Isten veletek!

*

Ezután Eszter-médium a következőt mondotta:

Az úrvacsora képe, mintha egy miniatűr képpé zsugorodott volna össze, Krisztus alakja pedig óriási nagy, mindig nagyobb lett, és jobb kezével az egészet egybefoglalta. Olyan boldog vagyok, hogy soha ilyen érzéssel nem ültem itt, ebben a teremben. Most megint olyan komoly tekintettel nézett rám az Úr, mint akkor, amikor álmodtam a gesztenyékről és kis Jézusról. (*Misztériumok, kiadva: Bp., 1937 - Három szem gesztenye*). Most az egész miniatűr képet a kezében fogva elvitte...

ÍRÓÓRAI GONDOLATOK(*)

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Senki sem veheti a maga akarata alá azokat az eshetőségeket és lehetőségeket, melyek a másik lélek életének kellékeit teszik ki. Az ember a megpróbáltatások világában él egész életében, mert szabadságában áll jól és rosszat gondolni és cselekedni, hamis célokért törtetni, és sokszor elérni azt, ami sok keserű eredményt hoz részére. A szellemi életben azonban ez a szabadság nincs meg, mert a hasonlókkal való együttélés kizárja a lehetőségét annak, hogy próbálkozhasson. Azért nagyon nehéz a szellemi életben a próbálkozás. A földi életben van a tanulás és a vizsgatétel ideje és lehetősége. Az emberi lélek hamar elveszti a tájékozódó képességét, hacsak egy kicsit is felemelkedik a göröngyök közül. Azért az élet útvesztőjének ismerői sohasem keresik az élet kellemesebb oldalán való megjelenést, mert ismerik az emberi gyengeségekkel való küzdést. Így, bár minden földi ember keresi a könnyebb lehetőséget, az élet terheinek valamennyire való leoldását - ez természetes velejárója az életnek - és akár törvényes, akár törvénytelen úton, de ha lehetséges, meg is szerzi magának. Azonban, ha azt nem az isteni kegyelem nyújtotta, vagy segítette az igaz úton haladó embernek, akkor meg kell érte fizetnie az utolsó fillérig. Az emberi lélek nagyon hamar elhiszi magáról, hogy ő jó és feddhetetlen életet él, ha már egy kicsit beletekintett

az isteni Törvényekbe. A próba ezután jön és ha nem erősödött meg a hitben, akkor elbukik és sokszor egy egész nemzedéket ránt magával. Azért kellene az ütközőpontok, hogy az embert visszatérítsék az alázatosság útjára, mert könnyen elhiszi magáról, hogy már tökéletes és mindenben megállja a helyét. Csak az alázatos lélek tudja elviselni a megpróbáltatást. Így csak azok jutnak előre a fejlődés útján. Meg van írva az - hogy az alázatosoké a megigazulás nyújtotta feljebb jutás, mert „*a kevélyeknek az Úr Törvénye ellene áll, az alázatosakat pedig felmagasztalja*”. Ez az igazság. Ezt pedig csak a próbák mutatják meg az élet eseményeinek elhordozásában... Isten veled!

AZ IGAZSÁG MEGKÖZELÍTÉSÉRŐL(*)

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem, hogy megnyugtassalak afelől, hogy nem feledkeztem el sem rólad, sem a magam elé vett munkáról, mert tudom azt, hogy téged nyugtalanít a te magad benső érzése és az az aggodalom, hogy a te egészségi állapotod szerint nem leszel képes elvégezni mindazokat a magad elé vett munkákat és kötelezettségeket, amelyekre önként vállalkoztál szeretetből és az ügy szeretetéből. Én látom a te emberileg kiszámíthatatlan állapotodat, mely valóban aggodalomra okot adhatna, ha nem állana melletted az az isteni kegyelem és segítő erő, amellyel már egypárszor megmutatta az Úr az Ő nagy gondoskodását terólad.

E: 1950 januárjában álmodtam, hogy a saját temetésemet látom, ami engem nagy elégedetlenséggel töltött el, mert tudtam, hogy nem végeztem el a magam elé tűzött munkát, - a halál váratlanul ért.

N. Sz.: Ez nem ok arra, hogy kételkedjél, mert éppen akkor is egy nagyobb szabású fordulóponthoz érkeztél el, amely már egy régebben lejárt időnek az eshetőségét mutatta meg neked. Neked az már nem kimért idő volt, hanem csak eshetőség. Higgyél abban, hogy vannak az Úrnak kiválasztott szellemi gyermekei, akiket nem kímél meg ugyan a megpróbáltatásoknak nevezett harcoktól, de meg is segíti harcaikban, ha nem is látszik feltűnően ez

a segítség. Mert ha nagyon feltűnő lenne, nagyobb lenne a küzdelem is, mert a világ fejedelme (a sátán) egyáltalán nem tűri meg az ő uralma, az ő igazsága ellen lázadókat, hátha még egy általa gyűlölt igazsággal próbál zászlót bontani valaki.

E: Az ember látja, hogy vannak papok, akik éppen csakhogy egészen le nem csúsznak az igazság útjáról, és vannak médiumok, a közepesnél sokkal hátrább eső tanításokat és igazságokat mondanak általuk, a cselekedeteik is alighogy megütik a törvényesség látszatát, - és mégis sokkal nagyobb megbecsülésnek örvendenek, mint akik nagy lelkiismereti szorongások között csak a teljes igazság mellett akarnak kitartani.

N. Sz.: Akiket ideig-óráig megtűr világ fejedelme, az nem jelenti azt, hogy ők valami előnyt élveznek. Nem! Az ilyen útszéli kis elhullatott igazságokat, amelyeket kiforgatva, átdolgozva dobnak bele az ilyenek a világba, itt is, ott is szívesen fogadnak. És nagyon boldogan neveznek a magukénak azok az emberek, akik még csak most kezdenek az anyagi élet vastag puha takarója alatt ébredezni arra az igazságra, amelyért bizonyosan már sokszor kinyújtotta kezét a próbáltatások idején az ő egyéni lelkük, de nem tudta megfogni sem az értelmével, sem az érzéseivel a jobbat, a nagyobbat, mert az egy másik világnak a természetéhez tartozik. Ez a másik világ pedig nem egy külön világ, nem külön törvény, csak igaz valóság. Ezt az igaz valóságot csak az értheti meg, aki már abban dolgozott, és némi eredményre is szert tett. Ezek az eredmények képesítik az emberi világban a szellemet, hogy a „látszatlolgok” mögé láthasson, és a valóságot érzékelhesse, lelkében kifejlődött érzékszerveivel. Azért mondja az Úr! *„Akinék füle van a hallásra, az hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”* Ezt a belső hallást a fejlődött szellem a maga lelki szervein keresztül látja és hallja, s mivel ő maga hallja, nem idegen előtte, hanem ismerős valóságok ezek, mert magával hozta az emlékezést a lélek. Tehát visszaemlékezés a valóságra, melyről a testbe zárt szellemnek tudomása van, csak ez a földi életben az anyag sűrűségében elhomályosult. Akik keresnek, kutatnak az igazság után, azok okvetlen találkoznak vele, bármely formában, bármely állapotban, de nem a tőle távol eső, egészen magasrendű igazságokkal, hanem csak azzal, ami az ő lelki színvonalukkal

megegyezik. Ebben is eredményeket kell elérni, hogy egy-egy fokkal magasabbrendű világosságban tájékozódni tudjanak az emberi lelkek.

Amíg ez a fejlődési korszak tart, egy-egy szellemcsoport részére, addig összetartanak. És vannak kíméleti időket és állapotokat élők is, akik ilyenkor kiváltságos helyzeteket élveznek, a hitük megerősítésére, és egy eljövendő munkás életre való előkészítésre. Vagy esetleg az addig letakart bűnök és tévedések kitisztogatása céljából próbaéletek elé lesznek állítva, mert *„semmi tisztátalan nem mehet be az Isten országába.”* Semmi sem megy hiába, vagy csak úgy találomra, az esetleges kedvező eshetőségek kihasználására, mert mindennek oka és célja van. Minden a legkisebbtől a legnagyobbig valami célt szolgál. Sokszor érthetetlen és felismerhetetlen ez, amíg a földi burkokban vannak az emberlelkek, de bizonyos kiérés után már megmutatkozik a cél és minden vele együtt láthatóvá válik, az ami az „ok” volt, amely bizonyos okozatokat hozott létre az emberi és szellemi élet számára. De inkább a szellemi célok elérése a fő ok mindig, ami azokat a sokszor károsnak és szenvedtetőnek ítélt okokat a homályból a felszínre hozta, hogy a nagyon óhajtott lelki tisztulás és átalakulás, ezzel együtt a nagy lelki békesség létrejöheszen. A lelki képességek felszabadulásával óriási távlatokba való betekintéssel, nagy örömöknek eddig nem sejtett boldogságoknak birtokába jut a lélek. Ezt pedig nem a törvénytöréseknek a megtanulásával, ezek ismeretével, vagy erőszakos kényszerekkel éri el a földi ember, vagy a szellem, hanem az egyszerű hittel és a szeretettel és az ebből fejlődő alázatossággal, mely mindezek fölé emeli a lelket. **Az alázatos lélek minden feltétel nélkül hisz és bízik az Isten felőle való gondoskodásában. Nem kérdezi, nem faggatja az egeket, hogy ez vagy az, miért van úgy, ahogyan az van.** Nem kutatja a „karma” igazságát, amit úgy sem ért meg a földi ember, mert betekintése nincs és nem is lehet a Gondviselés Angyalainak a munkájába. Az ember még éretlen gyümölcse a Földnek a szellemi törvények megértéséhez. Bölcsebb dolog az, ha rábízta magát az isteni Gondviselésre, és hagyja, hogy életsajkája békén ringjon az élet vizén, míg a kikötőhöz elér.

A Földön minden lélek egyforma egyenruhába öltözik, nincs elsőrendű, nincs utolsó, mert a kegyelem lehetővé teszi, hogy az elsőkből utolsók, az utolsókból elsők lehessenek. Amikor a külső földi burok lehullik, akkor láthatóvá válik, ki mennyit gyűjtött, ki mennyit pazarolt el a kegyelemnek neki juttatott ajándékaiból. A földi „álom-élet” tévelygő képzelgői gögös fennhéjázással keresik az általuk elképzelt elsőséges kiválasztottak helyét, de mindig messzebbre és mélyebbre mutat az útjelző tábla, és az ott szolgálatot teljesítő szellemek. Az egyszerű és alázatos lelkeket pedig az Úr hívja egyre feljebb magához közelebb. Ember nem láthat be az Úr kegyelmének műhelyébe, ahol a bűntől megszabadult lelkek új ruhába öltözködnek. Ezek új életre, új világban ébrednek fel, hogy boldogságban egygő forrjanak mind azokkal, akik a nehéz utat megjárták, az Isten kegyelmére támaszkodva. - Egyedül Tőle várva segítséget, mert minden igazi segítség az Isten nevében, az isteni akarat kiteljesedésével történik. Azért az élet szép és boldog reménykedéssel teljes legyen minden igaz hívő és az Isten útján járó léleknek, mert nem tudhatja egy Földön élő ember sem, mikor, mire tartogatja az Úr őt a Földön, mikor, mit akar még rábizni, és mi a célja földi életével. Engedelmesen szolgáljon, aki szolgálatra van küldve, mert nagy a bér, és még nagyobb az ajándéka annak, aki szeretetből szolgálja az isteni akarat kiteljesedését. Meglátod te is gyermekem, nem lesz okod megbánni, hogy a nehéz terhet türelemmel hordozod...! Isten veletek!

A MEGFERTŐZÖTT KÉPZELET(*)

A mi Urunk a Jézus Krisztus nevében üdvözöllek mindnyájaitokat, hogy részt vegyetek velünk együtt a mi Urunk, Jézus Krisztus munkájának eredményében. Mert a mi Urunk munkájának eredménye világokat átfőmáló, új életet teremtő, új lehetőségeket alakító hatalom és erő. Ehhez az erőhöz és hatalomhoz kapcsolódni, az Úr hívó szavára hallgatni és benne élni azt jelenti, hogy a lélek saját magának teremt új életet, új lehetőséget, új világot. Új alkotásokat hoz létre, mert a megtért lélek az Isten akaratát megértő lélek. Átérzi, önmagában kialakítja, és tetteivel új

világot, az új világnak alkatrészeit hozza létre, azaz mintegy megformázza Isten segítségének és hatalmának erejével. Minthogy az Úr a megtért lelken keresztül cselekszik, a saját igazsága szerint az emberekkel, a világgal, és minden teremtett, látható és láthatatlan elemmel. Ezeket az erőket, gondolatokat, vágyakat, törekvéseket újjá alakítja és ebből új világ keletkezik. Új élet, új lehetőség, amely nem a bűn és tévelygés útján halad tovább, hanem az Isten akaratát valló cselekvések, érzések, gondolatok szerint igyekszik teremteni, cselekedni, élni továbbalkotni. Mert az Isten nagy szabadságot adó kegyelme az, ami ebben a hatalomban működik, alkot teremt, újjáépít, és ezzel a munkával új boldogságot, új örömeket és új eredményeket hoz létre, nemcsak az ember lelkében, hanem a körülötte lévő világban, amely fokról-fokra egyre építődik, nagyobbodik, formálódik, tökéletesedik. Úgy hogy az mindig nagyobb és nagyobb, tisztább, igazabb örömeket, boldogságokat és alkotásokat hoz létre azokon a lelkeken keresztül, akik az Ő akaratát, gondolatát magukévá tették, és teszik. Mert hiszen az ember minden pillanatban érez, gondolkodik, vágyódik valami után.

Vágyódik az után, amit tán nem is ismer, de hiányérzete parancsolja, hogy ami elviselhetetlenül nehéz, fárasztó, szenvedtető, azt elhagyja, és a boldogság, a megelégedés, az öröm országában mintegy megpihenhessen, mert Isten az Ő gyermekeit nem azért teremtette, hogy szenvedjenek, gyötrődjenek, és a lehetlenség mélységébe zuhanjanak, hanem azért, hogy boldogok legyenek. Ezért ott él a lélekben olthatatlan vággyal - még a legnagyobb bűnös lelkében is - az a vágy: boldognak lenni, megelégedettnek lenni és elérkezni valahová, ahol megnyugodhat, ahol betöltődik valami a lelkében, amit ő még nem is ismer, nem is tudja, hogy az micsoda. Ez a nagy fordulat minden ember lelkében végbemegegy, megtörténik, és mindig más formák megteremtése, létrehozása a cél, hogy azt már itt, a világban valahogyan érvényesítse, létrehozza, és azzal először ő magának, azután pedig másoknak is boldogságot szerezzen. **De amint felébred, az emberi lélekben az istenséghez való tartozásnak érzete és gondolata, bukása folytán mindig feljebb kezdi érezni magát a másik embernél.** A maga alacsonyabb rendű elgondolásaival, vágyaival

úgy gondolja, hogy a teremtettség minden legkisebb és legnagyobb alkotásának, mindenkinek ő a létrehozója, mindenkinek ő a teremtője, mert hiszen ő eszelte ki, ő gondolta el, ő hozta létre a semmiből a valamit. Mint ahogyan a földi embernél tapasztaljátok, hogy mindenki, hacsak valami legkisebbet cselekszik is a jóban, az igazban, az már nem bír megalázkodni, hanem fennen hirdeti a saját dicsőségét. És miközben az önnön dicsőségét hirdeti, elfelejti megadni a dicsőséget az őt létrehozó Teremtőnek, mert ő akar a magasság polcán uralkodni. Az uralkodási vágy ugyanis a tévedés folytán belenőtt a tudatba, így ott marad az ember lelkében, és mindig mindenben és mindenkinél nagyobbak akarja magát érezni, hatalmasabbnak, erősebbnek, értékesebbnek.

Ez az a lefelé húzó érzés, ami minden jó és helyesen meginduló alkotását semmivé teszi, elrontja, értéktelenné teszi, és a rothadásnak, a megsemmisülésnek a porrá levésnek - mit mondjak - tán poklába sújtja alá. Mert hiszen mi az ember? Az ember - egy bukott isteni teremtés, és megjelenésével itt ezen a Földön mélyen lefokozott erő birtokával bíró, magát hatalmasnak képzelő, megtevedt lélek. És ezért minden egyes életével, amit a Földön tölt, újabb és újabb megpróbáltatásoknak kell alávetnie magát, hogy lelkéből mindazok a nagyzási gondolatok, érzések kisúrolódjanak, megsemmisüljenek, és ebben lássa be a lélek - az a bukott szellem - hogy ő tulajdonképpen senki és semmi. Ellenben a tudatnak a legmélyén mindig ott marad az az érzés, az a gondolat, hogy ő mégis valaki... Ő mégis hatalom! Ez az érzés őt mindig cselekvésre, újabb és újabb elgondolásokra izgatja: valamit tennie kell azért, hogy ebből az egyformaságból kiemelkedhessék. Ez az élet a Földön. Ez a felfelé törekvés, ez a hatalomra, diktálásra való hajlandóság minden egyes lélekben megvan egészen addig, amíg az isteni Kegyelem ki nem tisztítja és át nem formálja az újjászületés által. Az újjászületés pedig Isten ajándéka mindazoknak, akik magukat megalázva kicsinynek, senkinek érzik a maguk emberi, vagy szellemi megjelenésében is, mert elismerik, hogy ők maguktól senkik és semmik; csak a felettük kegyelmet osztó Hatalom az az Isten. Csak az Isten emelheti fel, csak Ő adhat nekik erőt, hatalmat, világosságot, tudást mindahhoz a sok vágyanak és

törekvésnek a teljesítéséhez, amiket mind nagyobb és nagyobb formában rajzol elébe **a képzelet. A képzelet van a bűntől megfertőzve!** A képzelet az, ami az embert önmaga előtt is nagyvá teszi, és a másik ember, sőt mi több: az Isten fölé is helyezi. Mert hiszen azt mondja: nincs Isten, nincs oly hatalom fölötte, aki előtt meghajoljon, akitől kérnie kellene, akitől várhatja, hogy megsejtse őt. Nem, - én vagyok az, aki valamit cselekedhetek: én vagyok minden! - Így gondolkodik az ember és létrehozza az isten-tagadást. **Az istentagadás pedig a lélek halála!**

A LÉLEK AZ, AKI MEGELEVENÍT, A TEST NEM HASZNÁL SEMMIT! (*)

Szent Isten, megáll a Te beszéded mindörökké! Világokat, embereket, mindeneket teremtő a Te igazságod! Áldd meg, szenteld meg azokat mind, akik a Te beszédedet keresik, hallgatják és dicsőítenek lelkükben Téged, mindörökké! Legyetek üdvözölve a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében. Kijöttem megnézni titeket testvéreim. Az Ő életének bizonyossága legyen veletek, bennetek, igazgassa a Ti értelmeteket, érzelmeiteket, vágyaitokat, törekvéseiteket, hogy az Ő itt hagyott nyomain haladva a ti lelketek nemesebbé, világosabbá, tisztábbá válhasson. És az Ő lábnyomain haladva, Vele haladjatok minden akadályon keresztül Őhöz, a mi Urunkhoz, hogy Ő is lehajolhasson hozzátok, és felemelhesen titeket, amikor egy-egy nehéz próbán, akadályon kell nektek keresztülhaladni. Jól teszitek, ha keressétek Őt, mert Ő is keres titeket. Keresi a Földön minden egyes gyermekét, azokat is, akik elfordultak Tőle, mert azok is az Ővéi, és vissza kell térniük oda, ahonnan az Ő útjáról leléptek, és más irányt választottak a saját részükre, mert be kell látnia minden léleknek, hogy csak az az egyetlen irány, amin előre lehet haladni, amin a célt el lehet érni. Ez a cél pedig nem más, mint a boldogság elérése. Hiszen mindenki keresi a boldogságot, mindenki keresi lelkének jobb, boldogabb elhelyezkedését a létben, de nem találhatja meg csak azon az úton, amelyet Ő hagyott itt, amelyen Ő haladott. És ezek a nyomok vezetnek mindannyiótokat vissza, oda abba a hazába, ahová

mindnyájan vágyódtok. De mivel az utat elvesztettétek, így különböző szenvedéseken kell fennakadnotok az Ő kegyelme folytán. Mert **ha az emberek nem szenvednének, akkor nem tudnák felismerni, hogy az az út nem a helyes út volt**, az nem az ő lelki természetüknek a célja, ahová ez az út vezeti őket, amit pedig ők el akarnak érni. Ezen az úton sok mellékes félrelépések, félrecsúszások, elesések, gyengeségek vannak, amelyen összetörik a lélek. Sírva, jajgatva keresi a menekülés útját, hogy hogyan, merre találná meg azt, amit keres: a boldogságot.

Mert tulajdonképpen azt keresi sírva, jajgatva. De ez a cél nem az a cél, amelyre az Isten az, embereket, vagyis az Ő gyermekeit teremtette. Nem ez volt a cél kezdettől fogva, nem ezt ajándékozta az isteni szeretet az Ő teremtményeinek, hogy vergődjenek, gyötrődjenek, kínlódjanak és meghasonlódjanak önmagukkal, azzal a léttel, amelyben helyet foglalnak. Azért tekintsetek ezt a léteket átmenetinek, minden örömeivel, minden önámító eredményeivel, amit az emberek nagy gőgösen a maguk eredményeinek, a maguk teremtményeinek hisznek. Ez mind csak mellék lépcső, amelyen azt hiszi a bukott emberi lélek, hogy célhoz ér azon az úton, mert íme óriási nagy eredményekkel dicsekedhetik. De nem ez a cél! Mert minden olyan magasságba emelkedés, amiről újra és újra vissza kell jönni, csak egy melléfogás, mint ahogyan azokat a „csigákat” útnak bocsátják, amelyek nagy bűgva felemelkednek, de amikor az erő kifogy belőlük, visszaesnek. Ezek mind csak mellékes dolgok, amiket az ember a Földön elérhet. **A lélek az, aki megelevenít, a test nem használ semmit.** A lélek az, aki előtt a végtelenség kitarul, és ebben a végtelenségben elhelyezkedhet a maga természete szerint abban a természetben, ami benne van az ő tulajdon lelkében, mert hiszen minden léleknek itt a Földön, minden emberi léleknek más célja van. Mindegyik önmagában más világot alkot, és ennek a más világnak - ami más, mint amit lát és amiben él - ennek más törekvései és céljai vannak. Mindegyik külön világ, de ezeknek mind egybehangzóan kell a maguk forgását, a maguk létét megteremtve elhelyezkedni a nagy létben, a nagy mindenségben. Hogy ez az elhelyezkedés minél tökéletesebb legyen, az minden léleknek külön feladata.

Minden léleknek külön feladata, hogy ennek a nagyon széttagozódott, nagyon apró kis részekre bomlott egységnek mégis találkoznia kell, és mégis egybe kell fornia. Ebben az „Egyben” találkozniuk kell az érzéseknek, gondolatoknak, céloknak és ezeknek az azonosság törvényében egybe kell olvadniuk, egyet kell akarniuk, egyben kell találkozniuk, hogy ez az összeolvadás létre jöhessen. És akkor érte el az isteni gondolatnak, isteni akaratnak azt a célját, amely minden egyes emberi lélekben - még a legutolsó elbukott lélekben is - mint a fénynek egy, talán láthatatlan kicsiny paránya, de ott van az isteni Szikra, aminek azt mondom, ismét bele kell olvadnia a nagyba, az egészbe, mert bele van írva a boldogság utáni vágy minden lélekbe. Ez a mostani életetek mintegy fergeteg utáni állapot, amikor látjátok, hogy a fergeteg lekopasztja a fák lombjait, letördelte ágait, az áradó patak elvitte mindazokat az építményeket, mindazokat a veteményeket, amikről már azt hittétek, hogy tovább fog fejlődni, és gyümölcsöt fog hozni: ti ezt látjátok és boldogtalanok vagytok ebben a látványban. Sokakban megrendül a hit, elhalványodik a reménység, és sötétség borul arra a hitre, és az emberi lélek beburkolózik és várja a megsemmisülést, mivel reménye nincs a feltámadásban, nem hiszi, hogy másképpen is jöhet az élet lehetősége és alkalma. Én pedig azt mondom titektek, hogy: jön! Lehet, hogy még ezidő szerint ismeretlen formában, de eljön! Mert az emberi lélek elfáradt a bűnben, a tagadásban, megszűnt a vágyakban, az önalkotta törekvésekben, küzdésben, és amikor nincs reménység tovább, akkor már nincs cél, amiért küzdeni érdemes. - Tehát: új reménység, új célkitűzés, új formaképzés. - Ez az a munka, amely mindazokra vár, akik még hátra maradtak, és akik még nem jutottak el odáig, ahol ti most álltok. Ti is el vagytok fáradva, ti is azt hiszitek, ameddig a világos reggel eljön, addig valahogyan meghúzódtok egy fa árnyékában, ahol a bűnöknek rengetegében biztonságban lesztek a vadállatoktól, amelyek körülöttetek ordítanak, és várják, hogy kit faljanak fel. Ti álljatok rendületlenül, támaszkodjatok a hithez, és ez a hit, ennek a hitnek a világossága és erőssége kiemel titeket a nagy általánosságból, és érezni fogjátok, hogy mellettetek csobogva, zúgva rohan el az ár, és nem fog érinteni titeket. Mert ha nem láttok is, de érzitek, hogy van veletek egy

hatalmas Erő, és ez az Erő a felséges Isten trónjától származik felétek. Ebbe belekapaszzkodva, bekapcsolódva hiteteken keresztül megóv titeket azoktól a veszedelmektől, amelyek mindazokra várnak, és mindazok találkoznak is vele, akik a lelkükből kidobták az Istenben való hitet. Így a lélek megteremti mindazokat a lehetőségeket, amellyel ez - a hitetlenségnek tomboló árja az Istentől való elfordulásnak ez a minden gátat elszakító ereje - elsodorja őket, azokat mind, akik nem hittek. Vagyis kiléptek lélek szerint a megóvó, védő korlátok közül, amelyeket Isten az emberiségnek - a próbákat élő emberiségnek - mintegy támasztékul adott, hogy abban fogódzva megtartassanak, amikor a veszedelmeknek gyors folyója és örvénye végigseper a világon. Ez viszi magával mindazokat a lelkeket, akik gyengének bizonyultak erre a földi életre, akik nem voltak méltók arra, hogy itt részt vegyenek az életben és fejlődhessenek tovább. - Próba ez, és egyben ítélet is azoknak részére, akik elhagyták az istenhitet, akik elhagyták az igazságnak azt a kijelölt irányvonalát, amelyen az emberiségnek előre kell haladnia.

Az emberi lélek csetlő-botló, tántorgó lépésekkel haladhat csak előre, mert gyenge, és nehezen tud megállni abban a sodrásban, amely olyan erővel viszi előre az emberi lelkeket a haladás, fejlődés vonalán. Természetes, hogy leesnek, lemaradnak. De amikor embertömegek állnak össze, és embertömegek ellenállnak az igazságnak: azok tömegével hullnak alá. És ez az aláhullás - tudjátok mit jelent? - Nem voltak méltók még a sok és nehéz próbákkal megterhelt emberi életre sem, és így egy alacsonyabb fokon kell újratekdeniük az életet! Tehát aki végig megáll ezeken a próbákon, az megtartatik, az előre megy, az vezető irányban halad és vezetővé lesz maga is, nemcsak a Földön, hanem odaát, a szellembirodalomban is, ahol a szellemek nemcsak folyókat képeznek, hanem tengereket, véget nem érő láncolatokat. A hasonlókkal győzködve, birkózva kell nekik a maguk harcát megvívniuk, az igazságnak egy-egy kicsiny pontjáért, amelyet a Földön talán nem tekintett semminek sem. Azért mondom, legyenek békességben, megelégedésben, hálaadással élve és töltve napjaitokat, hogy az Úr megtartsa titeket azoknak a fordulatoknak ör-

vénylésében, hogy kikerülve innen a békesség világába, megpihenhessenek. Mert nem messze van az idő, amikor tinektek mindnyájatoknak számot kell adni az életek folyásáról, mint egy kiszűrt eredményéről, hogy mit hogyan cselekedtetek. Az ember nem tudja, hogy kicsiny gondolataival, kicsiny érzéseivel - talán nem is veszi tévedésnek, vagy bűnnek - mikor tér le arról az útról, amit neki Isten eléje szabott, amelyen haladnia kell, hogy saját célját a lélek elérhesse, vagyis közelebb juthasson mintegy a célhoz. Azért **vigyázzatok minden gondolatotokra, érzéseitekre, törekvéseitekre, megvizsgálva legaprólékosabban, nem tévedtek-e**, nem másképpen kellett volna-e megoldani, mint ahogyan ti megoldottátok, vagy szeretnétek megoldani.

Mert az életnek minden órájára, minden napjára olyan feladatok adtak és tűzettek ki, melyeket rajtatok kívül senki más nem oldhat meg igazán a ti részetekre. Hiába gondoljátok azt, hogy száz és ezer különböző léleknek ez a megoldás nagyszerű volt. De pont tinektek, akik már magasabb világosságban vagytok, a ti részetekre az a megoldás, - amely egy alacsonyabb síkon, kisebb világossággal, kisebb tudással rendelkező emberléleknek dicső és nagy megoldás, és helyes volna - a ti részetekre már nem helyes. Mert tinektek már nem a körülöttetek való életre kell tekintenedek, hanem ami fölöttetek és előttetek van. Azt a megoldást kell Istentől kérni, hogy Ő segítse pontról-pontra a ti lelketek érzéseiben, törekvéseiben, szent elhatározásaitokban mindazokat megőrizni, amelyek felettetek állnak. Azért testvéreim vigyázzatok, és el ne bízátok magatokat felettébb, mert éppen a földi élet minden pillanatában újabb és újabb ellentétes érzéseket, gondolatokat és azok hatásait kell a ti életekben megoldani - nemcsak a ti magatok részére - hanem embertársaitok részére is. Ami mindig előttetek áll: ütközést kell szenvednetek, és ez az ütközés helyes és jó kell, hogy legyen. Jól kell legyen megoldva, Isten szerint, ahogyan azt Isten adja az ember érzéseibe, gondolataiba, a magasabb megvilágítás szerint. Jönnek idők, amikor csakugyan minden hitetekre, minden lépésetek meggondolására szükségetek lesz, hogy jól és helyesen oldjátok meg az előttetek álló dolgot, mert titeket nemcsak a körülöttetek lévő embertömegek figyelnek

- mert ez elenyészően kevés, sőt semmiség mindazokkal szemben, akiket ti nem láttok - de ők figyelnek. Ezer és ezer szem néz és figyel titeket, hogy vajon a ti világosságotokkal hogyan oldjátok meg, azokat a kicsinynek látszó pontokat, amelyekből óriási fák nőhetnek a jövőben, az elkövetkezendő időben. - Nem árt, ha ezeket az Istentől kapott igéket sűrűbben előhózzátok, elmélkedtek rajta egymást erősítve, támogatva, tanítva. Mert hiszen még egy bogárkától is lehet tanulni, hogy az hogyan oldja meg az ő kis életét, hogyan osztja be a holnapra valóját.

Az ember sokszor elcsodálkozik azon, hogy a férgeknek tartott kicsiny lények milyen elgondolkoztatóan osztják be az ő kis életüket. Tehát az ember, a hatalmas, az erős, a fényben, a világosságban a tudásban, a bőségben kifejtett lélek, a szellem nem tudja aszerint helyesen megoldani, ami előtte példának van adva, nem tudja megoldani az ő életét? - pedig lám, az a kis parányi élet megoldja, és az ember nem tudja? Gondoljátok csak el, hogy mennyivel többet adott az Isten az embernek. És az ember - éppen, mert nagy világossága van,- jobban eltéved, mint az a kicsiny, tudat nélküli élet, amit a természet vezet az ő fokozata szerint mindazokra az igazságokra, és bevégzett tényeket ad elé. És az ember tévelyeg a nagy világossága, a nagy tudása mellett, és újra és újra meg kell neki ütköznie, hogy magába térjen, és belássa azokat a tévedéseket, amelyeket az ő szabad, szellemi gondolata szerint teremthetett volna. És az ember nem cselekszi azt, mert éppen az ő elbizakodottsága folytán nem tartja érdemesnek, hogy ebbe a törvénybe beleilleszkedjék, amely törvényt neki az örökkévaló Isten a szívébe írt. Igen. A szívébe írta, a lelkébe írta. És ez a törvény áll, marad, ítéletet mond felette, és eredményeket ad elébe, és ha ezek az eredmények nem jók, hanem rosszak, meg kell azokat emésztenie a vétkező léleknek mindaddig, ameddig minden tévedése és bűnre való hajlandósága helyett jobbat, tökéletesebbet nem tud a tulajdon életével a létbe, elhinteni, mint ahogyan korábban cselekedett. Az élet folytonos próba. Nem az a próba, amiket nem ismer! Sőt - ott van előtte: úgy cselekedjétek, ahogyan szeretnétek, ha tiveletek is cselekedne az élet! Úgy cselekedjen a sors, úgy cselekedjenek embertársaitok is. Az egész természet úgy alakuljon, ahogyan az tinektek jó volna.

Először azonban nektek kell a jót és az igazat behinteni a természetbe, behinteni az életbe, és a természet majd azt adja vissza nektek: Csak ez a próba megoldása! Azért keressétek Isten országát és az Ő igazságát! Keressétek azokat a megoldásokat, amelyek ott állnak előttetek, kezetekbe vannak adva. Lelketekbe is bele van írva a vágyak, a törekvések szerint, hogy mit szeretnétek, és ha a ti törekvéseitek, vágyaitok nem helyesek, nem Isten szerint valók, akkor úgymint letörnek azok a fattyú hajtások a ti további életetekről, mert mind ugyanazzal ütköztök meg bizonyos próbákban, amelyet ti magatok alakítottatok ki magatoknak. Újra és újra meg kell ütközni, mindaddig, ameddig a lélek bele nem simul az Isten által megmutatott helyes útba, helyes érzésbe, gondolatba, tiszta és szent elképzelésbe. Ameddig ezek nem alakulnak ki, az emberi lélek addig nem találja meg a maga boldogságát sem a Földön - ami csak ideig-óráig tart -, sem pedig az örökkévalóságban - ami pedig mintegy boldogság-elképzelés úgy áll előttetek. - Vagy pedig hibáitok, gyengeségeitek tökéletlenségeitek folytán előállott folytonos akadályok, ütközések, háborgó folyama, tetőzve csalódásokkal, szenvedésekkel és könnyes panaszokkal, úgy áll az emberi lélek az Örökkévalóság Törvényének kapuja előtt, amikor befejezte földi életét. Azért ti higgyetek az isteni Jónak veletek való közlésében, hogy Isten tud mindent, ami veletek történik, és Ő elhozza a szabadulást minden lélek részére abban a formában, abban az igazságban, amely igazságot ő a lelkében hordoz. Tehát testvéreim, legelsősorban a ti magatok lelkében kell azt a tiszta igazságot kialakítani, mindig fényesebbé, mindig ragyogóbbá tenni. Ti ezt magatoktól nem tudjátok, csak ha Istenhez folyamodva keressétek Isten Országát és annak Igazságát, és akkor a többi minden megadatik nektek. Isten veletek!

MEGPRÓBÁLTATÁSUL VAGYTOK A FÖLDRE KÜLDVE! (*)

Az Úr szent nevében, Akinek legyen dicséret és dicsőség az égben és földön mindörökké. Ámen. Eljöttem az Úr Jézusnak nevében gyermekem, hogy az új évfordulóban amelyben sok minden teljesezésbe jut, azokból a vágyakból, amit óhajtottok, de sok minden abból is, amit szeretnétek, ha még nem jönne. Amit sokan szeretnének még a messze jövőbe eltolni, amikor már nem találkozhatnának szembe azokkal az eljövendő eseményekkel, amelyek készen állnak és bebocsátásra várnak. Ezek, amikor behatolnak és a jelent benépesítik a maguk jelképes formájában, sokan sírnak és jajgatnak, mert csalódva érzik magukat hitükben és reménységeikben, mert nem így gondolták, nem így akarták. Nem így hitték, nem erre vártak, nem ezt volt az elgondolt vágyuk, akaratauk és elképzelésük... Mindazoknak mondom, akik csalódnak, **ne feledjétek soha emberek, hogy megpróbáltatásul vagytok a Földre küldve!** Mert nem ez a ti hazátok, a ti otthonotok. Nem ez az a boldogság, amire vágytok, amire készültök, amiért küzdötök, amit a földi életetekben elérni szeretnétek. Nem! Ezt a földi élet nem adja és nem adhatja meg. Mert ez legfeljebb csak kis pihenőket adhat az elfáradt léleknek, hogy újra felvesse a keresztet, és hordozhassa, amíg az Úr leveszi válláról, és Ő hordozza azok helyett, akik már-már összeroskadnak alatta. Ez a földi élet csak előkészítő tanfolyama annak a nagy ígéretnek, amit az Úr itt hagyott az Őt követők részére. Mert Ő járt elől a kereszthordozásban. Ő járt elől az áldozathozatalban, és Ő járt elől az embernek meg nem érthető titkos feltámadásban, hogy az Ő áldozatával megnyíltak a mennyek kapui kitarulhassanak azok számára is, akik még gyengék és értelmetlenek, hogy ezeknek a mennyei titkoknak részesei lehessenek.

Tehát az ember a maga messze-esettségében sohasem jutott volna el a feltámadás nagy misztériumáig, ha az Úr le nem száll az Ő magasságos isteni világából - ahová az embereknek még a képzelete sem juthat el, mert a bűnbe eséssel elvesztette az arról való képzeletét is. Az örök isteni szeretet azért vette föl a bűnbe és kárhozatba hullottak testét, hogy ezzel ezeket az igazságokat

és törvényeket megvilágítsa az emberi szellem előtt, amelyeknek segítségével a lehullott mennyei fénysugár - amit az emberi lélek a maga titkos szentélyében hordoz: isteni szikra - újra kigyulladjon abban az érzésben, amelyet úgy hívnak, hogy szeretetet, és világosságot, melegséget árásszon a földi életben maga körül... Hiszen ez is nagy eredmény, ha maga körül felolvaszthatja a befagyott emberi szíveket, amelyek a megdermedt világon életet, és az élet tiszta örömvirágait fakasztják a szívekben és lelkekben. De az még nem elég ahhoz, hogy az ember itt a Földön boldog tudjon lenni. Az élet a Földön, az elhagyott vadonban való járás-hoz hasonlít, ahol minden lépésnél sziszegő kígyók, undok varangyok, vérszagra gyűlő fenevadak és apróbb-nagyobb férgek állják útját a földi élet vándorának, hogy vérét kiszívják és csontjait megemésszék, azzal a vággyal, hogy az ő undok testüket feltáplálhassák. A bűn testét ugyanis, amelyet a boldogság világaiból kirekesztettség után a bukott lélek magára szedett, védelemképpen, hogy az önmaga által alkotott bűnpáncélt megóvhassa az elpusztulástól. Ez a bűnpáncél-megóvás, ennek kényeztetése, felmagasztalása, a testiség dicsőítése: az emberi lélek haladásának, nemesebbé fejlődésének a nagy akadálya. Mert amit az ember cselekszik, mindent a testén cselekszi. Ez a felettébb való testi értékelés áll útjában a lelki fejlődés előre haladásának. **A lélek minden képessége - amit a születéssel magával hozott - a testi életet szolgáló eszközzé lett a földi életben. Ez az elferdült lelki törekvés nehezedik a földi világ emberére**, ez akasztja meg a haladás útján, a megismert jóhoz való törekvését még azoknak is, akik születésük előtt nagy és nemes szándéktól fűtve indultak útra. Hogy a jobb, a tisztább, magasabb rendű lelki életet elérhessék, ott egy hosszabb pihenést nyerhessenek, és egy még tisztább, még boldogabb állapotban folytathassák az utat felfelé. Mert a végcél még messze van, ahol a teljes boldogságot az emberi szellem elérheti, de a földi élet kárhozatos világához viszonyítva az már a mennyek országának előcsarnoka. **Ezt, legalább ezt az állapotot elérn, ahol a lélek már le tudja vetkőzni magáról a külső világ mindent átfogó, és mindent belepő porát. Ami a lélek minden megmozdulását akadályozó, hibás és bűnös né-**

zetét, feltételezéseit, félelmét, az anyagi élet sokoldalú törekvéseit jelenti. - Melyeket az isteni Gondviselés úgysem rendel ki a részére - legalább ezt tudjam veletek megértetni, és az isteni Gondviselés iránti bizalmat felébreszteni. Ez volna az én törekvésem veletek, hogy lenne az én munkámnak gyümölcse, és a gyümölcsnek magja, amiben az élet tovább folytatódna a te eljöveteled után. De sajnos nehezen érik meg az a gyümölcs, ami a magot meghozza. Az érés pedig sem tőlem, sem tőled nem befolyásolható, mert annak a lelkek áthatottságától az Istenben való bizalmától, és attól a szent önátadottságtól kell megérnie, amit minden lélek önmagában termel ki, az Istentől küldött kegyelmi sugárzás elfogadásával. A világ, az élet felébreszti mindazokat a latens meghúzódó vágyakat törekvéseket, amelyek, mint kínzó akadályok útját állják az igaz jó felé törekvő érzéseknek, amelyeket minden testben megjelenő lélek magával hoz születése előtti állapotából.

Minden emberszellem boldog szeretne lenni, ezt viszont semmiképpen el nem érheti sem a Földön, sem a szellemi életben addig, amíg a lélek éretlen állapotban tér meg a szellemi életbe. A Földön is csak a vágyakat hordozza magában, de hiába akarja azt törvénytelen úton elérni, ez csak súlyosbítja a helyzetét, és forrongó lelkében csak panasz és elégedetlenség üt tanyát még akkor is, ha célját látszólag némiképpen megközelíthette. Amíg az isteni kegyelem nem nyújtja azt, addig csak megnyugvással és bízva, reménykedve viheti Isten elé az ember az ő vágyait, törekvéseit, ha még olyan jónak, szentnek és igaznak látszanak is azok az emberi szemek előtt. **Az isteni rejtett elrendezésben meg kell nyugodnia az embernek és az meghozza a gyümölcs érését mindig mindenben.** Az ember lelke nyitott könyv azok előtt, akik a sorokat intézik. De vannak kegyelmi idők is. A megpróbáltatások ilyenkor szünetelnek, de amikor a bűn megsokasodik, akkor kiömlik és mindent elborít. De akik az Úr kegyelmének megértői, azok megtartatnak a viharok közepette is. Azért legyél türelemmel és bizodalommal, az Úr kezében vagytok és mindenkinek a tulajdon törvénye szerint jár a meghallgattatás és a kegyelem kiosztása. Most a jóságos Atya gondviselő kegyelmébe ajánlva té-

ged és mindazokat, akik a te életutadon társaid a hitben és a szeretetben. Isten oltalmába és kegyelmébe ajánlva téged, aki veled érzek és veled egy úton járok. Isten veled!

ÚJ EGET ÉS ÚJ VILÁGOT TEREMTSETEK! (*)

Már eljöttem az Úr Jézus nevében, gyermekem. Szívesen jövök, ha azt óhajtjátok. Az élet változatossága adja meg az ízét és erejét annak az előrehaladásnak, amelyről az emberi lélek nem tudott, és az nem az ő számításai szerint következett be. Ha az ember a maga elgondolása és akarata szerint oszthatná be életét és idejét, akkor nagyon elszíntelenedne és ellaposodna az élet mind a Földön, mind a Föld feletti légkörökben. Mindenütt vannak eshetőségek és lehetőségek, mert az emberi lélek nem gép, nem szerkezet csupán, hanem a maga elé vett akarása szerinti mozgásszabadságával bizonyos tekintetben ura és irányítója azoknak az eseményeknek, melyek benne és körülötte képződnek. Így vannak eredmények, melyek sikereket, míg némelyek, csalódásokat okoznak, a legnagyobb felkészültség mellett is. Ezek az eredmények mind a lélek felkészültségéről tanúskodtak. De az nem bizonyos, hogy az a felkészültség elég ahhoz a munkához, amelyhez azt összegyűjtötte. - Csak az isteni előrelátás segítségével lehet bármihez hozzákezdeni. A legjobb akarat és legtisztább szándék is sikertelen marad, ha az emberi lélek vagy túlszámítja erejét és tudását, vagy elfelejtkezik arról, hogy a legnagyobb képességek is semminek számítanak, ha az ellenfél - amit meg akar hódítani a maga részére - még nem érett meg a használhatóságra. Az erő elpazarlódik, hiábavalóvá válik. Ez így van nemcsak a Földön, hanem mindenütt, ahol még a bukás okozta árnyék elfogja az isteni fénysugarat, az előre haladni akaró lélek előtt... Azért szükséges, hogy legelsősorban az isteni segítséget kérje az ember, és az, hogy ennek a kérésnek az eredménye részére fenntartott helyet tisztítsa meg azoktól az önmagát felértékelő érzésektől, amelyek kiszorítják a lélekből az alázatosság önmagát odaadó érzését.

Mert hiábavalóvá, hatástalanná válik még az imádság is, ha az nem az alázatosság helyéről indul el a legmagasabb, a legtökéletesebb szentség helyére, az örökkévaló Istenhez. Az ember a mélyen bukott, a teljesen tökéletlenné süllyedt egyéniség el sem tudja képzelni, fel sem tudja fogni az isteni tökéletességnek legparányibb hatalmát sem, és mégis elbizakodott, gőgös, az isteni hatalommal dacoló, akaratával szembehelyezkedő parány létére pillanatonként kihívja maga ellen az ítéletet... Az Úr, az egész teremtettségnek létrehozója, fenntartója, mégis meghagyja az embert a maga szűk kis börtönében, abban a száműzetésben, amelyet a kicsiny értelmű, bukott emberi lény a maga számára teremtett... Hagyja, amíg a lélek meg nem sejtí, és fel nem fedezi az önmagában rejtőző nagyra hivatottságot a boldogság, a szabadság utáni vágyban, az önmaga által létrehozott szenvedésekben gyötrődve, a haláltól, a megsemmisüléstől való félelmében. Az ember a boldogság világaiból kizárva, tájékozatlanul próbálkozik, és hol ide, hol oda kapkodva várja sorsának javulását: de meg nem fordul, hogy más irányban keresse az enyhülést, szenvedéseitől való szabadulását. Pedig minden mozdulata, minden sóhajtása, minden erőtlen kapaszkodása valamihez - amit ő, az ember alkotott, a tulajdon boldogulásának érdekében - minden számon van tartva, hogy annak hiábavalóságát lássa az ember. A szeretet lehajol mélyen a tökéletesség, a boldogság világából, hogy segítsen, hogy felemelje az elesettet, aki fel-feláll, de újra elesik. Összetört lélekkel vonszolja magát a pusztulás világaiban, a Földnél nem különb igazság szféráiban. Az isteni szeretet prófétákat, hírvivőket küld a Földre, akik hírt hoznak a jobb, az igazabb valóságról: az életről, csak azért, hogy lássanak a szegény vakok, és keressék az Igazságot, amit régen elhagytak.

Az az igazság ugyanis, amit helyette találtak, kemény, büntető és szenvedtető természetével csak azt adta vissza, amit belé vettek. És ez az igazság fáj. A próféták igazsága engedményeket tett, reménységet nyújtott, de nem emelte fel az embert a porból. Az Igazság lehajolt és megszánta a tévelygő száműzötteket, - hazahívta, gyógyította őket, feltámasztotta a halottaikat, mert Ő volt az „Élet”... Az „Életet” megölték, mert ők akartak a saját igazságuk szerint élni - A saját igazságuk szerint élnek ma is, 2000 év

óta azok, akik ma is azt mondják, amit akkor mondtak: „Ez, az ilyen szabadság, nem kell nekünk! Mert mi nem szolgálni, hanem uralkodni akarunk, ott ahol élünk!” Igen. Ez az egymás felett való uralkodási vágy a cél! Ez a cél elérhető ugyan, de nem sokáig csak talán egy-két percig, vagy óráig. Ez az ítélet, amit az ember önmaga felett véres kardokkal, öldöklő szerszámokkal szerez meg magának... Ez az, amit gyakorol a világ. S a maga fiai és leányai részére örökséget gyűjt, amelyet mint szent ereklyét őriznek évezredekken keresztül. - Nem! Ez a világ ezekkel az elvekkkel nem nyerheti el sem a békességet, sem a boldogságot, mert ez messze van attól! A gőg elzárja az utat attól, hogy azt megközelelíthessék, mert az sem itt, sem ott, sem amott meg nem található, csak az Istennek átadott lélek találja meg az utat a Földről a mennybe. Csak azok az alázatos kicsinyek, a gyengék, akik nem bízhatnak saját erejükben, saját tudásukban és eredményükben, mert azok nem e világból valók, és azok itt nem kelendő értékek.

A világ fiai nem törik, zúzzák magukat érte, és így, akik ezeket keresik, azok „*nem normális emberek.*” Igaz, ez nem az átlag. Nem az átlag normálisnak tartott bukdácsoló tévelygő, a tömegek által kitaposott úton haladó ember. Ezek egészen más úton haladó, kicsiny, jelentéktelen emberek, akikre szüksége van a világnak, mint a juhokat őriző pásztorokra, hogy a bűnökben benne élő farkasok el ne ragadhassák a juhokat. Ezek az egyszerű pásztorok látják meg a csillagot a maga különös, szokatlan fényében megjeleni. Ezek látják meg a hírvivő angyalokat, az örök Isten küldötteit, ezek beszélnek a csodákról, ezek híresztelik, hogy van egy fénylő boldog világ odafenn, ahonnan leszállt az ígért Szabadító, Aki megszabadítja azokat, akik hisznek az Isten igazságába, törvényében. Megszabadítja attól az ítélettől, ami a bukott világ átváltoztató ítéletével jár... Mert a világ már készül a maga értelmében, hogy ezt az öldöklő szerszámot előállítsa. Emberek, emberek! Álljatok meg az úton, ami a veszedelembé viszi a világot! Legyetek kicsinyek, és hallgassátok meg, mit mond Az, Aki a világot sarkaiból kiemeli: „Ég és föld elmúlnak, de az én beszédem, az én igazságom el nem múlik, hanem új eget és új világot teremt azok részére, akik hittek az én beszédeimnek. Az én beszédem

lélek és élet, mert az Istentől való!” Ez a születés minden lélekben megtörténik, aki hisz és megtér az Úr igazságának útjára. Ez az emlékezés szép a külsőben, de még szebb az ember belső lelki világában. Tehát nem kívül, hanem a belső ember, az örök boldogságra előhívott ember lelkében eleven életének megnyilatkozásában, valóságában a legszebb, és én ebben szeretnék látni mindnyájotokat, mert bennetek látom meg elsősorban az én munkám gyümölcseit. Isten veletek!

A TÖKÉLETESEDÉS ÚTJÁN(*)

(Eszter 1972-ben töltötte be kilencvenedik életévét és magas kora, megviselt egészsége ellenére még mindig szolgálhatott, ilyen mélyen megható és megszívlelendő tanítás közvetítésével.)

Köszöntelek benneteket testvéreim! Isten tehát mindent elintézett, mindent megteremtett abban a formában, amely kezdettől fogva a további fejlődésig mindig a nagyobb tudás megismerése szerint alakult ki. Amikor az isteni kegyelem az emberekhez le-hajol, maga felé vonzza őket az ő lelki világosságuk, lelki erejük, a jó és igaz megismerése szerint. Ahogyan fejlődik az ember lelke aszerint lesz nagyobbá, világosabbá, erősebbé tudásának és megértésének a terjedelme, mivelhogy mindig közelebb és közelebb jut az isteni kegyelem nagy világosságához. Ez átvilágítja az emberi lelket, és ez a világosság nemcsak maga körül, hanem önmagában belül is kezd elindulni a tökéletesedés útja felé, mert nagyon fontos az, hogy az emberi lélek a tökéletesség útján előre haladhasson. Nagyon fontos, hogy úgy tudjon gondolkodni, érezni, és vágyait, törekvéseit, akaratát abban az irányban tudja kifejleszteni, hogy mindenképpen az egész énje megvilágosodjék. Így elsősorban önmagában, azután pedig az őt körülvevő világban ismerhesse meg az igaz jót, és képes legyen megkülönböztetni a jót a rossztól. Szükséges, hogy tudomásul vegye azt, hogy mi a jó és mi a rossz, mi a helyes és mi a helytelen, melyik az Istentől vett igazság, és mi az igazságtalanság. Ezeket meg kell

tudnia különböztetni egymástól, hogy tudniillik az igazság teljesen átformálódó, a testből az isteni igazság felé. Ha pedig átformálódik, akkor mindig jobban erősödik. És minél inkább megvilágosodik az ő lelki világában az a fény, az a helyes megézés, annál tökéletesebb ismerete tud kialakulni benne mindennek. Ezzel az ismerettel először is önmaga, majd pedig az önmagából kialakuló isteni jó és igaz mind nagyobb, erősebb és világosabb, alkotásra lesz képes, azért, hogy az Isten akaratát be tudja tölteni. Képes lehessen tehát az emberi lélek az isteni akarat szerint való felfelé fejlődésben olyan alkotást végig cselekedni, amivel az ő tulajdon hibáit, bűneit és elveszett bölcsességét - mindent - képes legyen a maga helyére állítani. Ezáltal az elveszett emberi lélek kialakulva, kimagasodva, megvilágosodva teljesen elérhesse azt a fokot, amelyet neki el kell érnie. Erre azt mondhatnánk nektek, földi embereknek, hogy mindezekben egy-egy testöltéssel előbbre kell jutnia, hogy ezzel az előrejutással az ember képes legyen a saját életében és adott lehetőségeiben teremteni a rosszból jót, hogy mindezzel meg tudja közelíteni az Isten akaratát, és azt be is tudja tölteni a maga bölcsességével, amelyet az ő saját hibájából alkotott meg arra a minősítésre ahol éppen van. Ezért szükség van tehát a léleknek - a maga felsőbbrendű énjének - mindazokra az elveszett képességeire, amelyekkel maga körül az igazságot, szeretetet, bölcsességet és mindent meg tudjon szerezni, amit a bukás által elvesztett, és elveszít minden egyes ferde alkotásával is, amit a helytelennek, az isteni akarral ellenkező gondolatnak és érzésnek nyomán alkot meg az ember földi életében. Tehát mindazt el kell veszítenie a földi embernek, ami rossz, tökéletlen, ami az Isten akaratával határozottan szembehelyezkedett. Vannak az emberi léleknek, olyan elmaradott alkotásai a tulajdon lelkében, amelyeknek el kell pusztulniuk, meg kell semmisülniük, hogy felvehesse a harcot a jóval, vagyis a meggondolás folytán, a szellemi bölcsesség ereje és hatalma mindezeket félredobja és leértékeli.

A leértékeléssel nemcsak elveszítettnek, hanem teljesen megsemmisültnek lehet tekinteni azokat a tökéletlenségeket, amik a különböző hibáknak, bűnöknek elkövetésére izgatják őt. Amikor

mindezzel tisztába jön az emberi gondolkodás és átminősítés, és meg tud állni a maga helyén úgy, ahogyan azt a legfelsőbb énje - a szellemi énje - az ismeret folytán már kialakított, akkor mindig a hozzá legközelebb álló isteni jót közelíti meg. És mivel megértette, így azt igyekszik is magáévá tenni, azért, hogy a boldogságot elérhesse.

Mert a boldogságot csak úgy érheti el az ember, ha mindazokat vissza tudja szerezni, amelyeket eldobott magától a göggyével, ami vesztét, - az Isten közelségétől való eltávolodását - hozta létre. Erre az eltávolodásra mondják, hogy elbukott, vagyis a bölcsességet, ami ott van, az ember eltolja vagy értéktelennek találja. Ezáltal mindig veszít abból az Istentől kapott világosságból, bölcsességből, amelyben pedig neki a haladás során mindig inkább és mindig jobban meg kellene erősödnie, hogy nagygyá lehessen, vagyis az ő lelkéből is mintegy segítenie kell az isteni jónak. Sokszor áldozatok árán még bele is erőszakolja magát az ember, hogy mindazokat, amiket az isteni világossággal felismert, amelyeket lelkében a maga részére fenntartott, vagy visszaszerzett, mind ezeknek az értékét képes legyen önmagában felmagasztalni. Mert érzi azt, hogy ez a bölcsesség nem az ő bukásának az eredménye, hanem az Isten ajándéka, mert az isteni kegyelem az, amely az embert megkeresi, ha az emberi lélek vágyódik arra, hogy mind ezeket elnyerhesse. - Éreznie kell a földi embernek, hogy mind ezeknek híján van ahhoz, hogy ő valami hatalommá nőhesse ki magát. Mindazt, ami az isteni tulajdonságból reá sugárzott a teremtés idején, és amelyet az ember úgyszólván eldobott magától, vagy semmibe se vett, mert az önmaga bölcsességével szembekeült az isteni bölcsesség. Az önmaga alkotása így nagyobbá és értékesebbé vált az ő lelke előtt, azt az isteni kegyelem valójában felruházta, megáldotta, azért hogy boldog legyen, és igyekezzék mindig nagyobbat, szebbet alkotni, mint ahogyan az volt.

Ámde a bukott emberiség, vagyis a lelkek nem vették tudomásul, hogy ők elbuktak, mert tévesen abban a hitben voltak, hogy nem buktak el, hanem hatalmasabbakká lettek. Ugyanis az volt a céljuk, hogy hatalmasabbakká legyenek, és amikor tévesen azt hitték, hogy ők elérhetik azt Isten nélkül - az isteni bölcsesség

nélkül is - és csakugyan feljebb tudnak emelkedni, akkor be kellett és be kell látnia az emberi léleknek, hogy tévedett. Ez a tévedés az ő hibája, bűne, mert az Istennel szemben nem helyesen cselekedett, nem volt engedelmes, mert tévedése folytán ő magát jobbnak, tökéletesebbnek szereti elképzelni, mint az elejétől fogva megvolt állapotát az isteni teremtés alkalmával: „menjetelek és legyetek tökéletesek!”. Tökéletességük folytán csakugyan elérkezhetnek majd az isteni világosság elé, az isteni erőket önmagukban, az Isten szent törvényével megalkotva, elérik azt, hogy odaérhessenek, és valósággal az Isten gyermekeivé válhassanak azzal a tökéletességgel, amelyet ők el tudtak érni az alázatosságukkal és törekvéseikkel. Hiszen az isteni kegyelem kínálta nekik ezeket a tökéletességeket, vagyis mindazoknak a megismerését és tudását, amit az Isten ajándéka szerint meg is kaptak, de ők elfelejtették azt, hogy nekik meg kell magukat alázniauk ahhoz, hogy az isteni kegyelem velük maradhasson, és az ő lelküket tökéletessé alkothassa.

Ha ezt az emberek beismerik, az már magában véve felfelé emelkedés. Mert csak az Isten előtt alázatos lélek nyerheti el mindazt a tökéletességet, mindazokat a bölcsességeket, amikre neki szüksége van, hogy az ő isteni énje mindig nagyobb és tökéletesebb legyen, mindig erősebb és alkotóképesebb legyen. Mert ha ez az összeköttetés az istenséggel valamiképpen elvész, az olyan, mintha azt a szálát vágná ketté, amelyen keresztül a világosságot, az erőt kapja, tökéletességének a továbbfejlesztéséhez. Ha az emberi lélek abbahagyja ezt a vágyat és törekvést, mindig jobban és jobban elveszíti azokat a lehetőségeket, hogy ő az Istent megérthesse, és magáévá tehesse az isteni bölcsességet. Azonban, mivel erre szüksége van, hogy fejlődhessen, azért ő maga akar alkotni és bölcsébbé lenni, és ezen alkotási vágy, törekvés, és az ezt igénylő erő és hatalom támogatja. És ha mindezt nem tudja az Istentől teremtett lélek a felfelé haladásához, a tökéletesedéséhez magához vonzani, várni, kérni, és mindenben az igazság szerint engedelmeskedni, akkor nemcsak, hogy nem jut előre, hanem visszaesik fokról-fokra. És mindig kevesebbet ismer meg az igazságból, amelyet neki szükséges megszereznie, mert abból az emberi lélek alkotásaiban - és nemcsak neki, hanem mindazoknak a

lelkeknek is, akik nem emberi testben, hanem az élet bármely bármely fokán legyenek - mindig kevesebb és kevesebb van. Így mindenképpen aláesik, mindenképpen gyengül, a tökéletessége mindig kevesebb lesz, végül teljesen elveszti, és nem látja meg, hogy mihez hogyan kell neki hozzáfognia, mint kell a saját továbbhaladására való lehetőséget megmentenie. Ezzel az eleséssel, ezzel a hullással mindig nagyobb fájdalmak és mindig nagyobb erőtlenségek keletkeznek azokban a világokban, ahol ők csoportosulnak, az egyformán való gondolkozásuk folytán. Így ahelyett, hogy felfele emelkednének, mindig lejjebb csúsznak és mindig tökéletlenebb az ő alkotásuk, beszédük.

Nem tudnak az igazságnak, az isteni bölcsességnek ahhoz a fokához eljutni, amely fokon ezt már maguk is be tudnák látni, ezért szükséges a nagyfokú alázatosság, az Isten előtt való meghajlás. Lélekben beismerni, és elismerni az Isten tökéletességét és bölcs jóságát, hogy így - az ő belső hitükben kialakult valamelyes tökéletesség folytán - ismerjék és megismerhessék azt az utat, amelyen keresztül felfelé emelkedhetnek az isteni bölcsesség, az isteni nagy akarat megértésében. Ha erre a fokra eljutnak, akkor a megértéssel és a maguk megalázásával, az ő tökéletlenségük beismerésével egy-egy léppel előbbre mennek, és belátják, hogy ők tévedtek. Nagyon is tévedtek, eltévedtek és mindig kisebbek, értéktelenebbek lettek, alkotásaikkal együtt. Tehát így állnak elő mindazok a lehetőségek, és mindazok az alkotások, amelyek állnak, várnak, hogy azok, akik megalkották ezt, le is bontsák, megsemmisítsék. És helyette az isteni kegyelemben meggazdagodva, a magasabb rendű, isteni akaratot és gondolatot szolgálhassák. És ők ezzel a szolgálattal megerősödve az isteni kegyelemben kiteljesedve, felemelkedhessenek mindig közelebb és közelebb az örök Istenhez. Ezt akarja az Ő egyszülött Fia által, aki az Ő akaratát a legnagyobb fokban cselekedte meg, - hogy ők is megcselekedhessék, és így mindig közelebb juthassanak ahhoz a tökéletességhez, amit ezeknek az eltévelyedett emberlelkeknek akar és akart juttatni. Áldozatok árán akar juttatni, mert a szeretet azt és úgy írja elő a lélekben, hogy az Isten gondolatai és érzései az ember önmagában mindig tökéletesebben át és átformálják, hogy az ő énjében is az isteni lélek, az isteni szellem alkotása juthasson

érvényre, hogy az ő alkotásai az Isten akaratát szolgálják mindig és mindenben.

Ha mindazok az emberré lett lelkek megértik ezt, akkor megszűnik a bűn. Megszűnik a bűn további nagyobbodása és hatalmasága, mivelhogy azt csak a tévedés diktálta nekik. De ha nincs amivel ők ezeket valósággá tehessek, vagy tegyék, ez megszűnik önmagától. És mivel a tökéletlenség megszűnik, akkor a tökéletesség alkotásai jutnak az előtérbe, és akkor ezek a tökéletes alkotások mindig nagyobbat és nagyobbat tudnak teremteni maguk körül, és ez már Isten előtt úgy állhat elő, mint elfogadott, elismert munka, és Isten megáldja őket. Tökéletesebb világ, tökéletesebb lét áll elő az örökkévalóságban - mindig tökéletesebb és tökéletesebb - és így lassankint bár de fokozatosan az Isten közelebbe jutva az isteni tökéletességből ők maguk is részesülhetnek. Mert az Isten nyújtja felénk a világosságot, az erőt, a szeretet boldogító erejét, hatalmát, és ők is isteni gyermekekké - éppé - válnak ismét, mint akik voltak azelőtt, mielőtt még elestek volna.

- EZ a mi Urunknak, üdvözítő Krisztusunknak a nagy akarata, gondolata, cselekvése és áldozata. Ez: újjáteremteni a bukott emberiséget. De ezen mindig lelkeket, szellemeket kell érteni, és ezek a szellemek ismét vissza tudnak jutni arra a fokozatra, ahonnan leestek, ahonnan elvesztették az ő tökéletességüket, az ő nagy erejüket és hatalmukat. Én tudom és látom, hogy ti ezt még nem tudjátok sem átélni, sem teljességgel felfogni magatokban, de amikor ráléptek arra az útra, amelyre Krisztus rálépett, hogy mélyebbre szállva megalázza magát, és odaadott áldozatul mindent, amivel rendelkezett: odaadta a halálnak - de ismét visszanyerte a feltámadásban, mert az Isten akaratát cselekedte, - akkor megérthettek. Az Isten akarata pedig az, hogy tökéletesedjék, haladjon előre az emberiség, legyen jóvá, tökéletessé, igazzá, szentté és dicsőségessé.

Tulajdonképpen ez az a munka, ami Istentől szállt alá az egész bukott emberiség részére, hogy ismét visszahívja őket, és ismét odaállítsa abba a fokozatba, ahonnan leestek. Tehát az Isten maga a szeretet, maga a nagy világosság, a tökéletesség, és mindezt meg akarja osztani teremtett gyermekeivel, hogy boldogok legyenek, és a szeretetben élve élvezzék ők is a szeretetnek boldogító

erejét, hatalmát és örömét, hogy ők is részesülhessenek ebben az örömben, mert hiszen az Ő gyermekei. Ti, akik szülők vagytok tudjátok, hogy a szülő azt szeretné látni, hogy gyermekei - minden egyik gyermeke - boldog legyen. Mindent szeretne nekik odaáldozni, hogy olyanok, sőt nagyobbak legyenek, mint ők, ahogyan azt ők a maguk megjelenésében és fokozatában élik. És ez helyes és kívánatos, hogy az ember megértse azt, hogy önánál tökéletesebbet tudjon alkotni, vagyis szülni, s ha elért valamit, akkor boldog meglepődéssel van áthatva a lelke, és hálát ad az Istennek, hogy őt ebben az akaratában megsegítette. Akik nem tudják ezt megérteni, azok nem is tudnak boldogok lenni, és nem tudnak elérni jóformán semmit az ő földi életükkel, mert az ő boldogságukat mintegy eljátszották azzal, hogy nem tudnak, vagy nem akarnak előre menni. Az ilyenek mindig csak eljátszák értékeiket, az ő addig elért boldogságukat, örömeiket, mert kifáradnak az életben, és nem tudnak erőhöz jutni, nem tudnak világossághoz jutni, mert ők nem tudják, hogy eltávoztak az Istentől, a világosság és szeretet atyjától. Hogyan tudnának akkor ők valamit alkotni, ha a forrástól elfordultak? Az élet mindezeket megmutatja nektek, embertestvéreim, mert ti is örültök, ha valami jót, szépet, igazat és értékeesebbet tudtok létrehozni a ti munkátokkal, elgondolásaitokkal.

Ez a becsületesnek nevezett emberi lélek gondolkodása. De ha mindezeket az emberi lélek nem tudja értékelni, és azokat a célokat magában hordozni, és nem tud ebben a munkájában boldog lenni, akkor mindig veszít azokból a lehetőségekből, amelyekkel előbbre tudott volna jutni földi életében is. Mi pedig - akik az Atyától vagyunk elküldve - mindezeket tudtára adjuk mindazoknak, akik élnek, élni akarnak, és boldogok akarnak lenni. Tudtára adjuk azoknak, akik abban fáradoznak, hogy ők is szeretetnének az Istenhez hasonlóan a jobb, az igazabb, az Istentől megalkotott formában valamit elérni, és teremtéseikkel együtt használni azoknak, akik még alacsonyabb fokon vannak, és még nem tudták megérteni ezeket az igazságokat. A szépek, jónak, boldogítóknak az értékét még nem tudták felismerni, így az ilyen nem is tud ebben munkálkodni, és az elveszíti még azt is, amit tudott, amit a

kezében hordoz, és mindig kevesebb lesz az ő értéke és a munkájának az értéke is, amit az életével végig cselekszik. Ha az életben megjelenik valami újdonság, ami idáig még nem volt, de meglátja, hogy az jobb annál, amit alkotott, mint ahogyan az ezelőtt volt, akkor annak az öröme átjárja az ő lelkében mindazt, amit átérez mint örömet. Hogy ő cselekedett, ő is alkotott valamit, ő is létrehozott valamit, ami addig talán nem is volt ismeretes és látja, hogy valami felett rendelkezik, valamije van, és ez őbenne az érték határozott megismerését ébreszti fel, és ez az érték gazdagabbá teszi.

Gazdagabbá teszi a szeretetben, a dolgoknak a tökéletességre való előrejutásában, és mindig újabb örömök, mindig újabb és magasabb rendű céloknak elérésére készíti őt, hogy mindig jobbat és tökéletesebbet tudjon előállítani életében. Tudjátok-e mi az az öröme az a boldogító érzése, hogyha valamihez jutottatok, valamiért küzdöttetek és végre elértétek?

Tehát ez az emberi léleknek ez a nagy és erős feladata, amelyet mindenki szeretne elérni, hogy tudniillik: elért valamit és azzal gazdagabbnak érzi magát. Nagyobbnak, hatalmasabbnak, erősebbnek, és ez a boldogító érzés az, amellyel nekilát munkájának, érzi, hogy gazdagabb, nagyobb. Érzi, hogy mindezek felett ő rendelkezhet, és azt cselekszi vele, amit akar. Minden napnak megvan a maga öröme, a maga értékének jobb megismerése, és a szeretetnek mindig nagyobb és mindig több és különböző formákban való megteremtése. Nem tudom szavakkal kifejezni, de az érzésvilág az átérzi azt, ti is átérzitek és mindenki, aki megvan szegényedve, mind gazdag akar lenni, hogy több felett rendelkezék. És mindenki, aki látja, hogy emberek felett munkálkodik, emberek felett rendelkezhet, hogy ezt vagy azt jól és helyesen megtudja alkotni, és azt megmértén az igazság: azt jónak, igaznak és dicsőségesnek találja az isteni kegyelem, így mindig nagyobb, igazabb, szentebb örömet érez a lélek, és mindig több felett rendelkezik ha eléri a célját, ami részére az Isten ajándéka. És miért ajándékoz Isten az egyiknek és miért nem a másiknak is? Ez nem helyes elgondolás, hogy Isten csak ennek, vagy annak ad. Az Isten mindegyiket hívja, keresi, hogy magához vonzza, sőt sokszor

egészen értéktelen lelkeket, akik még a jóhoz, igazhoz nem értenek, hogy azt az ő maguk elgondolása szerint értékelni képesek legyenek, de érzik, hogy valami felett rendelkeznek, amit tán nem is tudnak, mégis ott van nekik az az ajándék. Így vannak pl. a gazdagsággal. Nézzetek csak végig a Földön! Az egyiknek sok van, a másiknak kevesebb és rendszerint azoknak van, akik - talán azt mondhatni - igazságtalanul cselekednek, helytelenül élnek és azoknak mégis van, mert „szerencsájük” van.

Ez a szerencse nem más, mint az Istennek az ajándéka, hogy a lélek megszeresse azokat az értékeket, amelyek felett az Isten rendelkezik, de tanulja meg a lélek azt is, hogy mindennek van külön munkateljesítménye. Hogy ha nem is mindig azt az ismert jót, amit az ember már valamiképpen megismert, hanem talán egészen mást - ami nem is érték még - de mégis meghozza a nagy jövedelmet, a nagy gazdagságot, a felemelkedést, az emberek fölé való emelkedést. És miért? - kérdezi a földi ember, egyik a másiktól? Miért kapta ez ezt, amikor hiszen nem is jó, nem is okos ember? Miért éppen az kapta ezt? Az isteni kegyelem azért adta neki, hogy megszeresse a jót, mert ha megismeri: azért neki valamit cselekednie kell, akkor a „megszeretés” által szorgalmas és igazságot kereső lélek nyílik meg benne, és elkezd javulni. Elkezd az ő tiszta gondolatait megismerni, hogy ez azért van, mert ő így csinálta, és az jó lett, tehát akkor csinálja tovább is a jót és megszereti. Megszereti a jót, a becsületeset, az igazat, és az ezekért való harc csak később jön. Akkor, amikor ezeket lassan elveszíti azért, hogy egy még nagyobb jót találhasson benne az isteni kegyelem által, hogy azzal mintegy az isteni ébresztést adja az emberek lelkébe, hogy képesek legyenek javulni, az értéket megbecsülni, amit ingyen adott az Ő gyermekeinek. Ez az ajándék őket így tegye boldoggá, és ezen a boldog úton mindig bölcsébbé, jobbá és igazabbá lehessenek, és munkálkodjanak mindazokon, akik még fent vannak, akik még nem tudtak értékeléséhez sem hozzájutni annak, hogy mi a jó sem pedig annak mi a rossz; akik még nem ismerik a jó és rossz közötti különbséget. Láthatjátok sokszor, hogy vannak ilyen esetek, amikor más jobb - az az ember tán sokkal jobb - mint ő, aki azt észreveszi, és mégis mennyit kell szenvednie annak, aki jobb.

Ennek miért kell szenvednie? A közönséges gondolkozásúak, akik még nem tudnak beletekinteni ezekbe a világosságokba, bizonyosan azt mondják, hogy az Isten igazságtalan, mert azoknak adja akik gonoszak és rosszak. Nem! Az Isten nem igazságtalan, hanem azért adja, hogy az szeresse meg a jót, és próbálja megszerezni **a jó úton, és azon az úton dolgozzék érte, amit addig nem is ismert, mert nem ismerte a munka értékét.** Tehát meg kell neki a munka értékét ismernie, és ha megismerte, akkor küzdenie kell neki a rosszal, hogy a jót vihesse előre az élete útján. Ezek azok a titkok, amelyeket az emberek nem ismernek, és sok szenvedés árán tanulják meg, hogy helytelenül cselekedtek, és megismerik, hogy van egy olyan Hatalom, Aki látja mindezt. Ő azonban csak már mint szellem szembesül ezekkel. És ez a Hatalom látja, hogy ő mennyi hibát, mennyi értéktelen dolgot cselekedett, sőt bünt is követett el, és azt a saját részéről helyesnek is találta. Tehát meg kell ismernie - neki, az embernek -, hogy ha úgy kapja azokat a javakat, amelyekre nincsen érdeme: azt sokan érték nélkülűnek és igazságtalannak találják az Istentől. - Azonban meg kell tanulnia az embernek azt is, miszerint - azért, hogy megszeresse a jót, és ami azzal jár: a kellemes életet, és hogy húzódjék el a rossztól, - ha elhibázza, és rosszul cselekszik, akkor rá még nagyobb szenvedés vár, és pedig azért, hogy ő megismerje a becsületes, az igaz munkát és törekvéseket, amelyek előbbre viszik az életet.

Mindezeket meg kell tanulnia, hogy visszaszerezhesse azt, ami jó volt, de akkor már csak a becsületes és igazi munka, és az ennek is megfelelő élet után nyerheti el azt, amit azelőtt ingyen kapott a kegyelem útján. Így lassan tanulnak a földi emberek saját hibájukon: ferde elgondolásaiknak le kell róluk kopnia, és az igazság felé fordulva kell cselekedniük a jót és a becsületes munkát. Amikor pedig látják, hogy a jó, az igaz munka és elgondolás az, ami őket előbbre vitte, akkor látják, hogy tulajdonképpen igaz volt az, amit azelőtt régen látott és hallott. És akkor egészen fordítva gondolta, hogy miért van az úgy, hogy az egyik embernek, aki csak rosszat cselekszik, mégis kellemes az élete, és a jóból, a kívánatosból mégis többet és többet meg tud magának szerezni, míg **a másik embernek pedig, aki sokat munkálkodik, fárad,**

mindig rossz jön az életére csak azért, hogy a megpróbáltatáson keresztül megismerje az igaz jó és a rossz közötti különbséget!

Ezeket azért mondom el tinektek, hogy lássátok és halljátok meg azt, hogy nem az Isten ver meg valakit, hanem azok a sorsot együvé munkáló kezek számlálják meg mind a jót, mind a rosszat, és megnézik a lélekben azokat az eredményeket, amelyeket létre hozott ez a munkálkodás. Talán egy jóra igyekvő emberről van szó, és mégis el kell neki szenvednie a csalódásokat, meg kell neki tapasztalnia mindazokat a hiábavaló dolgokat, amelyek mintegy elveszik a kedvét, és nem is igen akar munkálkodni. Minek? Úgyis rossz a következménye. Nem! Az embernek el kell fogadnia a jót és a rosszat egyaránt, mert azt nem tudja senki, hogy mikor miben esett el, mikor miben tévedett el, és ez a tévedés még mindig ott van a lelkében. Ő még azt a tévedési okot nem tudta lelkéből kitisztogatni, ezért kell, hogy az ember megismerje, miszerint a jót a rosszal együtt, egyformán el kell fogadnia. Amikor pedig elfogadja, akkor is adjon hálát az Istennek, mert bizonyára ha elfogadta a rosszat, és az Istennek akkor is hálát ad, akkor azt is tudja hogy az Isten minden cselekedetével ajándékot ad, amivel az emberi lélek felemelkedhetik.

És amikor elkövetkezik az idő, amikor vissza tud tekinteni a régebbi múltba, akkor látni fogja, hogy kár volt neki azokat a jónak látszó rosszakat megcselekednie, amiket a test részére megszerzett, és utána meg kár volt a rosszat cselekedni, amikor jót is cselekedhetett volna, ugyanazzal a lehetőséggel, amelyet ő annak idejében hordozott a lelkében. Ezeket az apróbb-nagyobb gondolatoknak a megvilágítására adom nektek testvéreim, gondolatok arra, hogy az Isten igazságos, és az Isten a „látszó jót” nem azért adja, hogy azt megérdemli az a rossz ember, hanem azért, hogy tudjon majd a jó és rossz között különbséget tenni, és gondolkodjék azon, amin kellett volna akkor gondolkodnia, mielőtt elbukott. A jót éppen olyan hálával kell elfogadni, és megemészteni az emberi léleknek, amint a rossznak is örülni. Ha valami jön, ami rossz, és látja az ember, hogy mindig van valami, ami fájdalmat okoz, a lélekben felmerül a kérdés: miért kellett neki szenvednie, miért kell neki a fájdalmat magában hordoznia, amikor úgy érzi,

hogy nem cselekedett rosszat. Azonban lehet, hogy az első gondolatában nem tudja felismerni a tulajdon lelkében van rossz, és van jó is. Egyszer az egyiket tudja csak megérteni gondolataival majd azután a másikat is.

Amikor a jót, mint áldást veszi, vegye azt áldásképpen de ne bosszankodjék a rosszért se, és ne illesse keserőséggel az Isten rendelkezését, hanem várja be azzal a türelemmel és azzal a szent várakozással, hogy az Isten mindig látja az emberi lélek belső világát. És amint elfogadta a jót ugyanúgy el kell fogadnia azokat a rosszakat is, amelyeket tán kísértésül kapott az a másik lélek, aki elcsúszott azon az úton, amelyen előre indult.

Talán elcsúszott, ámde emiatt öneki is éppúgy meg kell szenvednie azért, hogy megismerje: rosszul cselekedett. Így az egyik elveszíti, a másik meg megkapja és lehet, hogy éppen az, aki veszít, az bosszankodik és elkeseredik helytelennek találva azt, a másik lélek meg hálát ad Istennek, hogy így adta neki. Az egyik lélek felemelkedik, a másik meg aláhanyatlik. - Mindegy, bármelyik esik le, bármelyiknek kell szenvednie, gyötrődnie, fogadja el azt a földi ember hálával és kérjen hozzá Istentől olyan erőt és világosságot, hogy az ő lelke meg ne botránkozzék azon a látszólagos rosszon, vagy a látszólagos szenvedéseken, amit a lélek ebben a testben kell, hogy elszenvedjen. **Mindenkinek, aki így gondolkodik, és Istentől várja a jót, annak mindig el kell fogadnia a rosszat is. Mert ki tudja - az emberi lélek nem tudhatja, - hogy mi van a múltban, amit neki le kell faragnia, le kell csiszolnia a lelkéről, hogy újra azokba a hibákba, vagy gyöngeségekbe megint bele ne bukják, és vissza ne essék oda, ahol azelőtt volt, amiért sokat nagyon sokat kellett szenvednie.** - Tulajdonképpen ez az igazság. - De ti higgyetek, akár jó, akár rossz van a jelenben veletek. Ha Istent ismeritek, - mert most már ismeritek jobban az Ő bölcsességét, - megértitek, és látni fogjátok - ha momentán nem is, de az idő meghozza minden lélek részére - azt a bizonyosságot, amivel újra új utakra tud előbbre lépni. És nagyobb öröme van, amikor megértette azt, hogy az Isten jót cselekedett vele, azzal amit ő annak idején nem értett meg, és a lelkében talán keserőséget érzett miatta. De amikor a lélekben a jó eredményt hozott, azzal, hogy megismerte, hogy az Isten nem

azért adja a szenvedéseket, gyötrettetéseket, hogy büntessen, hanem azért, hogy az elfordult emberi lélek minden egyes lépésével előbbre juthasson, hogy képes legyen azokat a buktató formákat kikerülni, amelyek a léleknek hátrányára vannak, akkor nem fog örülni azoknak a jónak látszó, irigylésre méltó eseteknek, vagy eseményeknek, amelyeket az egyik ember csakugyan jóra tud felhasználni, a másik pedig az alacsonyrendű örömökre használja el, és az embereknek kárát cselekszi vele. Az egyik boldog a rosszban, a másik boldogtalan a jóban. Mert az a jó keserűséget hozhat a léleknek hosszú időre, amíg meg nem találja az utat, amit az isteni kegyelem neki megmutat. Az ember lelke itt a Földön is éppen úgy, mint a szellemi világban, úgy gondolkozhat, érezhet, hogy Istent hívja segítségül: világosítsa meg értelmét, és adjon erőt, amivel elviselhesse azokat a rosszakat és nem kívánatosakat, ami az ő részére adatott, hogy az őt megkeresse. Nagyon sokszor nagyon jót cselekszik az az úgynevezett sors, ami nem kedvez, míg ami kedvez nem jelent neki mást, mint csak azt, hogy felébreszti benne azokat az irigylésre méltó dolgok utáni vágyakat és küzdelmeket, hogy így mindig nagyobb és nagyobb megpróbáltatásba sodorhassa bele. Az egyik a szenvedésben felemelkedik és a jó felé halad, és aki irigylésre méltó sorsot látszik kapni, az pedig esik lefelé. És nem tud előre jutni, mert ott kezdődik el részére a megpróbáltatások sorozata, hogy miképpen és hogyan tudta mindazokat létrehozni, amiből pedig jót is cselekedhetett volna, és a maga részére nagyon nagy lelki és testi előnyöket is meg tudott volna teremteni. **Emberek, emberek! nem tudjátok, hogy az isteni kegyelem hogyan munkálkodik, hogy az embereket valamiképp feljebb emelje, és minél kevesebb fájdalomnak tegye ki.** Mert az isteni szeretet fájdalommal tekinti meg az embernek a nagy elcsúszását, az emberek elesését, mert hová eshetik el? Csak a fájdalomba, a szenvedésbe, amitől irtózott, amit kerülni szeretne, és mégis ő maga megy bele azokba a lehetetlen megpróbáltatásokba, amelyeket ha ismerné, messze elkerülné.

Emberi lelkek vannak a sors kezében: az egyiket felemeli, a másikat lesújtja. És az eredmény az, hogy akit felemelt, az lecsúszik, leesik a fájdalmak tavába, a másik meg felemeltetik, mert el

tudta az Istentől jövő megpróbáltatásokat szenvedni. Belenyugodott és kérte Istent, hogy adjon neki elég erőt és türelmet, hogy mindezeket el tudja viselni. Az van előbbre, az fejezi be jobban az életét, aki a megpróbáltatásokban is meg tud állni, nem pedig az, aki a látszatos jóval és kívánatossal bír, ami irigységre indítja az emberi lelkeket - annyira jónak és szépnek, helyesnek találja azt, hogy ő azzal rendelkezék, és mellette bűnöket hordoz a lelkében, amely bűnök magukban hordozzák a szenvedések sokaságát. És nem tudja majd akkor, abban az időben, amikor szenvednie kell hogy miért is szenved, hiszen ő nem cselekedett semmit, ami rossz volt. Nem cselekedett talán valamilyen óriási nagy bűnt, amit bűnök tartanak, de a lelkében ott volt talán az irigység, talán az Istennel való szembefordulás, hogy az Istent okolja: miért kell ő neki - mondjuk - szegénynek lennie, miért kell neki betegnek lennie, miért kell neki óriási munkákat végeznie, amikor az a másik ember munka nélkül is nagy, nagyon nagy jövedelmekhez jut és minden kívánsága teljesül. Nem szabad az embernek mindezeket úgy látni, ahogyan látszanak, mert az Isten szeretetében sokszor, ezek hozzák a legjobb gyümölcsöt, ami a Földön tán keserűnek fájdalmasnak látszik. Ámde azok hozzák a legszébb gyümölcsöt és a legnagyobb boldogságot, melyet azzal nyert el, hogy nem keseredett el, és nem úgy vette, hogy az az Istentől büntetés. Mert sokan azt hiszik, hogy ha valaki megszegényedett, akkor az Isten megbüntette. Vagy ha valakinek fájdalmas szenvedései vannak; azt sem szabad úgy vennie a földi embernek, hogy az azért van, ez meg emezért van. Mindenkinek meg kell a maga próbáját szenvednie, hogy a lelkében hogyan és miképpen alakulnak aki azok az érzések, gondolatok és törekvések.

Az emberek sokszor gondolják azt, hogy ez ezért van, az meg amazért van. Mindenesetre, vannak olyan megpróbáltatások, amelyek azért vannak, hogy ő is cselekedett valami rosszat, ami-ben most meg lehet az ő előhaladásához valókat találni, hogy mondjuk bizonyos szenvedéseket átél. Nem azért mert bünteti az isteni igazság, hanem azért, hogy el tudja-e hordozni - anélkül a keserűség nélkül -, hogy az Istent okolná, azért, hogy neki szenvednie kell, mert az Isten így akarta. - Nem! Akik hívők, azoknak sohasem szabad ilyen gondolatokkal foglalkozniuk, mert rá kell

bízni az isteni kegyelemre, hogy az miért van. Majd eljön a felismerés mindenki részére, hogy az egyik ember a szenvedéseivel előbbre jutott, és azt nem büntetésből kapta. A másik ember meg a maga nagy boldogságával megpróbáltatásként kapta azt az életet. Az átlagemberek úgyszólván helytelennek találják az Istennek az elosztását, hogy annak az embernek miért ad: a jó embernek pedig miért kell küzdenie mindenfélével. Az ember azt nem tudhatja és nem is adja tudtára az élet, hogy mit miért kell elszenvednie. Az ember tanulja meg elviselni mindazokat a fájó, gyötrő megpróbáltatásokat, amelyek földi életében sújtják, bízva az ember az Istenre mindazokat az igazgatásokat, amelyeket sok ember helytelenül és oktanul szájára vesz, hogy ő keresse ki az okát mindennek a Földön, hogy miért kell az egyiknek szenvednie, és miért nem kell a másinak, mikor az milyen rossz és milyen helytelenül él. Akár szenvedni, akár örülni kell, vagy lehet az embernek, adjon hálát mindenért az isteni kegyelemnek, hogy adjon erőt akár a jónak, akár a rossznak az elviseléséhez. Tehát meg ne botránkozzék az emberi lélek azokban a felsőbb elrendezésekben, amelyeket az ember egyáltalán nem tud megérteni, hogy hogyan és mint van, mert az ember parányi lény a nagy mindenségben, és abban minden kicsi részecskének megvan a maga kimért elhordoznivalója.

Vagyis valamiben - jóban-rosszban - munkálkodnia kell minden emberléleknek, mert nem tudhatja, hogy mikor miért és hogyan bukott el, hogyan cselekedett helytelenül, talán nem is akarral, hanem a nemtudás miatt. Azért mondom, ha megpróbáltatások jönnek, akkor is maradjatok békességben, és bízzatok Istenben. Ő tudja, látja a ti sorsotokat, és ha békességgel hordozzátok el, akkor a ti javatokra cselekszi a sors azt, hogy szenvedtetek. Nem tudjátok, hogy hogyan mivel, miként emelkedhettek feljebb abból az alacsony szellemi sorból, amiben éltetek, de a hitetekkel megéreztetek, hogy az Isten akaratát nagy békességgel, és Isten iránt való nagy engedelmességgel hordozzátok. Mert az isteni kegyelem mindezeket szemmel kíséri, és minden kicsi jóra válik, ha rossz volt, és minden jó bizonyosan azért van, hogy az isteni kegyelem meggyógyítja azt a lelket, hogy erőre kapjon, hogy tudja

majd az ő nagy hibáit leküzdeni, és azokat a nagy megpróbáltatásokat, mintegy átküzdeni. Nem mondom ezt így, mert ez bennetek egy helytelen gondolatot ébresztene, hanem ez azt jelenti, hogy a lélek mennyire erős, és mennyit lehet rábízni abból a munkából, ami nagy és erős eredményeket tud elérni. **Lehet, hogy sokaknak azért kell megpróbáltatásokat átszenvedniük, vagy átdolgozniuk, hogy az ő lelki erejét megmutassa, és tudjon vizsgázni, hogy hova, melyik helyre való, ahol ő munkát vállalhat,** vagyis elbíri a munkát, hogy soknak a boldogságát teremthesse meg ezzel. Isten nem részrehajló, hanem igazságos, és sokszor a jóval - amin sokan megbotráncsoznak - próbát ad, hogy a lélek hogyan állja meg a helyét, mert utána el kell neki számolnia mindenért, amit cselekedett: hogyan gondolkozott, hogyan jutott előre, vagy hátra, hogyan és hol csúszott el, hogyan esett el, ahonnan fel kell neki majd kelnie, hogy tudjon valamit cselekedni az ő lelki üdvösségéért. Mert hiszen mindenkinek próbát kell élnie a Földön, mindenkinek látnia a jót és a rosszat, és úgy kell magát az isteni igazságokban kiformálni a saját részére is, hogy mindent az Istennek kezére kell bízni.

Isten nem hiába cselekszik, nem hiába ad ezt, vagy azt, hanem ez mind a léleknek az előre jutását szolgálja. Azért testvéreim álljatok azok mellé, akik szenvednek. Nem azért szenvednek talán, hogy ők rosszat cselekedtek, és most kínlódnak érte, hanem éppen annak az ellenkezője a valóság, mert ő talán önmagában olyan erőt akar kiképezni, hogy majd azzal ki tudja, hogy hány embernek a lelkében tudja megvalósítani azt az igazságot, azt az isteni kegyelemhez való ragaszkodást. Aki fönt van, az leeshetik és aki lent van, az fölemelkedhetik, ha a lelke úgy ítéli meg azt a próbát, hogy „ez az Istentől van, és akkor áldott legyen az isteni kegyelem, hogy ezt énreám bízta. Csak adjon az Úr erőt és békeséget a lelkembe, hogy el tudjam ezt hordozni.” - Van, aki azután csak folyton az okot keresi, hogy hogyan és mint lehet az, és ha szenvedni kell bizonyosan azért szenved, mert megérdemli. Nem, nem mindig! Nem szabad azt gondolni, hogy csak azok szenvednek, akik megérdemlik. Ne felejtsetek el a múltkori beszédemben, Krisztus Urunk feláldozta az Ő mennyei hazáját, hogy azt a nagy

munkát elvégezhesse, véghez vihesse hogy az emberi lelkek tanulják meg az isteni igazságot. Hogy tudjanak felemelkedni, aláztosak lenni, és tudják mindenből azt az igazságot kiolvasni, hogy Isten szent, és Krisztus áldozatot hozott azokért, akik nehezen tudják megérteni azt az igazságot, amivel Ő a világot megmentette a teljes elpusztulástól. Sokan nem hiszik, és nem tudják elgondolni, de ti maradjatok abban a hitben, amelyről én beszéltem nektek, hogy az Isten a szeretet, és a szeretet áldozatokat hoz, mert van neki miből.

Van neki amiből adjon, van szeretet a lelkében, van igazsága, és szeretné az igazságot az isteni igazság mellé helyezni, hogy a lelkek megértsék azt, hogy az Isten szeretetből cselekszi mindazt ami megvan, egészen addig, ameddig teljesen ki nem fogy a lélekből az a jó, ami még fenntartotta, ami még képessé tette arra, hogy még megérthesse az Isten akaratát. Az ember sohase avatkozzék bele, hogy Isten mit miért cselekszik. Ezt vagy amazt miért, mert lehet, hogy a legkeserűbb dolog, amit az emberiségnek el kell szenvednie azért jön létre, hogy az isteni kegyelem megmenthesse őket, hogy ne kelljen egy még sokkal lejjebb való helyre esniük, hanem lélek szerint fel tudjanak majd emelkedni.

Ha az ember a szenvedéseket elszenvedí békességgel, az nagy előnye minden léleknek, ha mindent Isten akaratába belenyugodva intéz, az ő sorsa szerint. Azért mondom, mindenbe bele kell az embernek nyugodnia, és rábízni az isteni kegyelem munkájára, mert az mindig, mindennel jót tesz, jót akar cselekedni, és az embernek úgy kell vennie azt, hogy az Isten ajándéka a jó is, meg a rossz is, amit az ember rossznak tart. Lélekben azonban meghozhatja a maga gyümölcsét, ami a lelki világban nagy értéket jelent, és ezt magával viszi a lélek. Mindenért adjunk hálát az Úrnak. Ő mindent jól és igazsággal intéz el az emberek és a szellemek sorsában. Isten a szeretet, a bölcsesség, az örök jó, aki szeretettel tekint alá a Földön élőkre, azokra is, akik szenvednek, azokra is akik vétkeznek, azokra is, akik felfelé emelkednek, a másikat pedig mindenféleképpen az ő maga munkája szerint segíti, aszerint amit cselekszik a földi ember lelke. Mindent aszerint intéz el, ahogyan azt a lélek a maga részére megcselekedte, vagyis megalkotta azt, ami öneki jár. Ha jó: megkapja

érte a jutalmát és ha rosszat cselekedett, akkor megkapja érte ugyancsak a jutamát, de az fájó jutalom neki.

De ha megtér, akkor az isteni kegyelem még mindig megtalálja az ember lelkét, és erőssé, nagyvá és megvilágosítóvá teszi, mint ahogyan az utolsó időkben lesznek ilyenek és olyanok is, akik a megpróbáltatást rossznak látják, s azt hiszik, a másik embernek azért kell szenvednie, mert ez biztosan gonosz ember volt. Ezek-től a gondolatoktól tartsátok magatokat távol, mert azt ti nem tudhatjátok, miért van az egyiknek jó és a másiknak rossz, és aki rosszat hordoz, az a jó, és aki a jót, az pedig a rossz lehet. **Megpróbáltatásul vagytok a Földre küldve, tőrjetek!** És ne legyetek okosak a magatok érett, vagy éretlen gondolataival! Bízátok Istenre, Ő mindeneket lát, tud és mindeneket a maga helyére állít, mert Isten a szeretet, az igazság és a segítség. Higgyetek, bízátok! Bármi jöhessen is az emberi gondolatokban érzésekben, okoskodásokban: ne higgyetek azoknak, bízátok mindent Istenre, az isteni kegyelemre! Ő mindent tud minden egyes lélekről, és minden egyes lelket vár, hogy Őhöz forduljon, Őt kérje, Őt keresse, hogy Ő vezesse az életnek minden fokozatán keresztül, mind a kicsit, mind a nagyot, mind az okosat, mind a hiányosat. Az okoskodásban, mindent bízátok Őreá, és megadja mindenkinek a maga megerősítését és útba igazítását, és akkor látjátok meg az Isten nagy kegyelmességét. A kicsiny időben a kicsiny lélekben éppen úgy, mint a nagy lelkekben, akik sokat tudnak, sokat cselekszenek. És mégis - látszat szerint - nem azt a jót nyerték a földi életben, amit az emberek jónak tartanak, hanem éppen szenvedniük kell, hogy az ő szeretetükkel, Istenben való megnyugvással utat tudjanak készíteni azoknak, akiknek meg nagyobbakat is el kell szenvedniük.

Tehát sokszor csak azért kell valakinek szenvednie, hogy az a másik ember lássa azt, hogy nemcsak azért szenved, mert talán vétkezett volna, hanem azok is szenvedhetnek, akik nagy és szent gondolatokkal és érzésekkel megtöltött lelkek hordozói. És várják, hogy az Isten őket bevezeti arra a helyre, a léleknek abba a világába, ahol az ilyen ok nélkül valónak látszó szenvedések sok olyan cselekedet emlékéért bontják le jellemükről, amikről talán

senki sem tud, hogy azt valaha megcselekedték, azért, hogy ne kelljen azokkal a dolgokkal foglalkozniuk, és azoknak a cselekedeteknek emlékeitől ne kelljen szenvedniük a szellemvilágban. Ugyanis könnyebb inkább a földi életben elszenvedni azt, mint a szellemi életben, ahonnan nincs felváltás: mert a szellemi élet az örökké tartó. A földi élet rövid időre szánt megpróbáltatás, mert minden jót és minden rosszat a földi életen keresztül ki lehet az embernek a maga lelkéből tisztítani és átalakítani, és ez az átalakítás ez: kegyelem. Amikor ezek az átalakított szellemek, vagyis lelkek megérkeznek a szellemvilágba, boldogan sóhajtanak fel, és hálát adnak Istennek, hogy megszabadultak azoktól a terhektől, amelyeket ők maguk okoztak önmaguknak, mert olyan cselekedeteket vittek valaha véghez, mint pl. ha valaki valakiről rosszat mond, és az nem igaz. És valakinek a gondolatába az belekerül és fájdalmat okoz, akkor az már rossz véleménynel van arról az illetőről, az már nagy hiba, nagy bűn valakinek az értékét lekicsinyelni, és nem csak lekicsinyelni, hanem még el is rontani a másik embernek az érzését, gondolatát és bizalmát az iránt, akiről szó van.

És ezt általában egyáltalán nem is tartják bűnnek, az ilyenek nem is hiszik magukat bűnösnek, hanem helyben hagyják: Jól van, rendben van, maradjon így, mert ez így van,- „ezt mondták” - ...tehát ennek így kell lennie”. Azért az úgynevezett pletyka, továbbá valakinek a hibáit, bűneit folyton önmagukban és mások előtt is hánytorgatni - és így azt a másikat lekicsinyíteni - ez nagyobb bűn, mintha véletlenül valaki ellop valamit, és nem tud róla elszámolni. Egyik is a másik is éppúgy rosszat akar, vagyis helytelenül ítéli meg bizonyos lelkeknek életét. Ilyenektől tartsátok távol magatokat. Még olyasmi is előfordulhat, hogy elmond valamit, amiről nem is tudja, hogy igaz-e vagy nem. És még ha igaz, akkor sem szükséges, hogy az ember egyik a másiknak a hibáit, gyengeségeit elmondja, hogy így annak a másik embernek a bizalmát teljesen elveszítse: ez nagyobb, mint a lopás, ha valakinek a bizalmát lopja el valaki, mert ez egy olyan, hogy a háta mögött

beszél valakinek valakiről. Azért mondom, minden ilyen kicsinynek látszó hibáktól őrizkedjétek. Legyetek az Úrnak csendes követői mindazzal, amit cselekedtek, úgy ahogyan a ti szívetek adja. Nem azért, hogy valamit várjatok, hanem mert a lelketekben érzitek, hogy azt szeretetből tettétek, és **ha valaki szeretetből cselekszik valamit, akkor az nagy dicsőség a lélek világában.** Az emberek legyenek egymással szemben nagyon türelmesek, elnézők amennyire lehet. Mindamellet nem szükséges, hogy a rosszat is éppen takargassátok, és mindent eltakargatva azt az hitet tartásátok az emberekben, hogy nem lehet és nem szabad senkinek se rosszat mondani.

Egyáltalán nem szabad és nem szükséges, hogy a rosszat mondassátok egymásról, de cselekedjétek jót, amennyire tudtok, amennyire képesek vagytok. A többit bízzátok az Úrra, aki titeket úgyszólván az Ő szemeivel néz, a ti cselekedeteiteket és a ti szíveiteket látja és vizsgálja. Nem azt, hogy hogyan, miképpen, hanem hogy mit érez a lelketek, a szívetek, és mit cselekedtek, tisztán, helyesen, jóakarattal, és mit cselekedtek bizonyos körmönfonsággal, hogy csak egy szóval is megemlítve legyen annak az embernek hibája, vagy baja. És ha abból annak legkevesebb kis hátránya lesz, az annyi, mintha elvennétek valakinek a szájából a falatot, amikor az is éhes.

A szeretet munkája legyen köztetek erős és csendes, és egymást szeretve úgy cselekedjétek az életetek munkáját, hogy az ne legyen hátrányos, hanem előnyös, mert az a munka a szeretet munkája. Lehetséges, hogy még a rosszat is megsemmisíti. És ha a rossz tévedésből hibázik, és azt rossznak minősítitek, sokkal nagyobb rosszat cselekedtek, mintha azt csakugyan szándékosan megtette volna. Ti pedig valakinek a lelkét megbántjátok azzal, hogy rosszat beszéltek, vagy rosszat gondoltok róla, a lelketekben talán egy könnyelmű szóval megbélyegeztek, vagyis elítéltek. Azzal már a szeretetet megvonjátok attól az embertől, és annak el kell szenvednie mindazt a bizonyos átfarmálást, amitől az emberek félnek, mert: „nem olyan az, akivel beszélni lehet, nem olyan az, akinek hinni lehet. Továbbá az ilyen kicsinynek látszó dolgo-

kat az ember fölfújja, és így megfosztja azt a másik embert a szeretetnek egy bizonyos kicsillóságától. Vagyis ezzel valamiképpen a szeretet melegétől fosztjátok meg őt, pedig nem érdemelte meg. Ilyeneket ne cselekedjete, nehogy ti magatok is ugyanarra a sorsra jussatok.

Legyetek - úgy mondom - tökéletesek, de nem mondhatom, hogy tökéletesek vagytok, vagy lesztek, mert Isten a tökéletességet csak azoknak adja, akik azt megérdemlik, amikor már az Ő tulajdon elgondolása szerint ajándékozza valakinek.

-A földi ember nem érdemli meg sem a rosszat sem a jót, hanem mindig várnia kell, ahogy az Isten elrendeli mindenkinek az igazság és a kegyelem szerint. Hogy hogyan minősíti és hogyan akarja, azt bízzátok az Istenre. Most pedig ez az én beszédem az eljövendő egész évre volt. Az Isten áldása legyen tirajtatok! Legyetek szeretetteljesek, legyetek bölcsék abban az igazságban, amit a szeretet diktál. Szeressétek egymást, és igyekezzetek egymással szeretettel együtt lenni, egymást ha csak lehet segíteni, hogy a szeretet megnövekedhessék, mindig nagyobb és nagyobb formában. Mindent cselekedjete meg, amivel nem rosszat, hanem jót tudtok tenni. Kicsi vagy nagy az mind tőletek függ, hogy mit hogyan és miképpen érttetek meg, és éreztetek át lelketekben. Szeressétek egymást, szeressétek mindazokat, akik titeket nem bántanak, és nincs semmi okuk, hogy bánthassanak. Egymás mellett elmehettek az egész életben anélkül, hogy megbánthassátok, vagy meg akarjátok bántani egyik a másikat. **Minél kevesebb a panasz, a fájdalom, amit okoztok valakinek, annál nagyobb a békesség körülöttetek, és szellemvilágban is annál nagyobb a békesség, a szeretetnek megnyilvánulása és a segítése.** Mert a szellemvilágból is segítséget nyertek, ha ti szeretettel vagytok egymás iránt. Ki tudja, ki hogyan, kivel, mikor juthat ismét együvé, és ki tudja közletről vagy távolról való kapcsolat lesz-e az, ami titeket összefon. Azért a szeretet mindig épít, a fájdalom - akár lelki, akár testi - és valaki azt szándékosan cselekszi: az rombol, az már gonoszt cselekedett.

Tehát én azt mondom: minél kevesebb rosszat és minél több jót cselekedjete egymással, hogy a szeretet nagyobb legyen közöt-

tetek, és ti is a magatok szeretetével teremtsetek új világot körülöttetek, nemcsak a Földön, hanem a szellemvilágban is. Így az Úr, a mi Urunk ezzel a nagy és erős hatalommal uralkodik mindenki fölött, tifölöttetek is, és ti a felétek irányuló mindig nagyobb és erősebb vonzódással tudtok olyanokat teremteni magatok körül, akik úgy tekintenek reátok, mint a lélek hozzátartozójára. Mert a szeretetért hálásak a lelkek, egyik a másiknak. Tehát mivelhogy ezeket megmondottam tinektek, eszerint próbáljátok a ti életeteket megalkotni, hogy amikor eljön az idő, és számot kell adnia mindenkinek a cselekedeteiről, ne legyen a cselekedeteitek között bántó rosszakarat, vagy cselekedet, hogy azokkal valaki titeket vádolhasson. Akkor gazdagok lesztek a szellemi életben, mert ne felejtsetek el, a szeretet: gazdagság.

Ha valakit szeretnek, vagy valakivel a szeretet éreztetik - ha csak egy jó szóval - még azzal is tudtok építeni magatoknak, mert annak a másiknak a lelkében jó érzést építettetek. Így annak is, meg a magatok részére is építetek ezeket a jó és áldásos állapotokat, és gazdagok lesztek már itt a Földön is, de amikor megérkeztek a szellemi világba, mint gazdag lelkek juttok azokba a helyzetekbe, ahol boldognak fogjátok magatokat érezni.

Ezzel kezdtük ezt az évet, és azt kívánom nektek, hogy amikor az eljövendő év bezárul, és ismét új kezdődik, mindenki azzal a nagy és szép ajándékkal tudjon átmenni ama másik évbe, hogy gazdagabbak legyetek a szeretetben, a megértésben. És gazdagok lehettek az isteni kegyelemben, amellyel Ő reátok tekint, és a segítségével gazdagon ajándékoz meg titeket, hogy még nagyobbak és boldogabbak lehettek. Isten nevében elbúcsúzom tőletek. Isten áldása legyen rajtatok testvéreim, hordozzátok lelketekben azokat, amiket mondtam, hogy nagyok lehettek nemcsak a szeretetben, hanem az engedelmségben is. Egymással szemben legyetek őszinték, szeretetteljesek, és ahogyan csak lehet, igyekezzetek egyik a másiknak a terhét szeretettel hordozni, amennyit csak a szeretet tud. Egyik a másik fölött ne uralkodjék, hanem az uralkodást félretéve a szeretetnek munkáját végezze úgy, ahogyan azt tudja egyik a másiknak. Nem úgy mondom, ahogy ti most gondoltátok ami a földi dolgokkal hoz össze benneteket, hanem amit szeretetből tudtok cselekedni, amit a szeretet tud a ti

részetekre nyújtani, azt ne hagyjátok elromolni, ne hagyjátok, hogy az elkopjon, hanem legyetek erősek a szeretetben, és legyetek egymással őszinték. Az Isten áldása és segítsége legyen rajtatok mind ezen az évből, ami következik, mind az egész életetekben. Isten veletek!

1848-TÓL 1998-IG(*)

Mielőtt a honi spiritiszta irodalom tanításaiból néhány részletet alapfokú tájékoztatásul az Olvasók elé bocsátanánk, rövid történelmi visszapillantást teszünk. Mindenekelőtt megemlékezünk Dr. med. Grünhut Adolfról - a Doktor bácsiról - aki 1826-ban született és mint orvosnövendék vett részt az 1848/49. évi forradalom és szabadságharcban, ahol is megismerkedett a delejezéssel, majd a szomnambulizmussal és a médiumizmus, ill. spiritizmus útján kapcsolatba került a Vay-családdal, és Vayék szellemi Vezetőinek kívánsága szerint az 1873-ban megalakult Szellemi Búvárok Pesti Egyletének elnöke lett. - Mindenirányú ismereteiről írott két kötetes könyvét a *Tanulmányok a spiritizmus köréből*-t, mind a mai napig értékes és élvezetes olvasmányként kell tisztelnünk és lehetőség szerint - újból ki is kell adnunk. Doktor bácsi 1906-ban, nyolcvan éves korában halt meg Pesten. Száz éve: 1898-ban indult útjára az Egyesület havi folyóirata az **Égi Világosság**, amely magába fogadta mind az egyesületi, mind a magyarországi szellemnyilatkozatokat, továbbá a külföldi spiritiszta irodalomból átvett anyagokat. Az Egyesület védnöke Vay Ödön volt, aki 1832. május 10.-én Golopon, Zemplén megyében született és rajzoló médiumitással volt megáldva. Az egész Vay-család nyíltan hangoztatott meggyőződéses híve volt a spiritizmusnak. Ödön édesanyja: Geymüller Katalin is jelentős szerepet vitt, míg felesége Wurmbrandt Adelma - született 1848-ban, - vagyis mint általánosan nevezetik: Vay Adelma: író médiumként volt eszköze a magas szellemi Vezetők nagyfontosságú alapvető művének, a „*Szellem, erő, anyag*”-nak. Ez a könyv Istenről, teremtés létrejöttéről, az élet és a mindenség működéséről a Szám-törvény alapján ad az emberiség javára, megfellebbezhetetlen is-

mertetést. Adelma médiumításának köszönhető művek közül említjük például a **János Evangéliumának és a János jelenéseinek szellemi magyarázatát**. Életművéhez tartozik az, hogy irodalmi működésén kívül, Adelma, mint gyógyító médium, korának jelentős személyisége volt mind Gonobitzban (Steyermark), mind Golopon, de így ismerték szerte a világban is.

A XIX. századi Egyesület másik nagyjelentőségű médiuma Prochászka Antal volt, aki Budweiss-ban valószínűleg 1824-ben született, részt vett az 1848-i bécsi felkelésben, küzdött Bem oldalán, emiatt menekülnie kellett, majd Pestre kerülván, mint egyszerű szabómester élt. Rajta keresztül a magas szellemi Vezetők **Máté és Márk Evangéliumainak magyarázatát** adták le, valamint **Az emberiség hét gyülekezetéhez intézett Szellemi szózatot**. Antal 1880-ban halt meg Pesten. Megjegyzendő, hogy mind Adelma - kinek édesanyja Teleki grófnő volt, mind Antal, németül írtak még. A XIX. század utóján történt magyar fordítások természetesen a századvégi nyelvújítás még teljesen ki nem forrott helyesírását, szórendjét, írásmódját követik: pl. fehérnye = fehérje - így tehát mai szemmel olvasva kissé nehézkesek. Miután a **Szellem, erő, anyag** esetén alapvető, elsőrendűen fontos műről van szó, a könnyebb kezelhetőség érdekében tervbe vettük az újbóli magyarra fordítását. Az alapvető irodalom fontosságát kívánjuk kiemelni, amikor idézzük az Eszter médium útján a Névtelen Szellem által írott: „**A kegyelem törvényvilága**” című mű kiadói előszavából az alábbiakat: „*Ha végignézzük az egész Föld spiritiszta irodalmának legkiválóbb termékeit, egészen objektíve szemlélve leheletlen meg nem látnunk, hogy a sok felemelő értékű, mélyenjáró és tudományos mű közül az evangéliumi igazságok ragyogásában tündöklően emelkednek ki az Adelma és Eszter médiumok útján nyert alapvető kijelentések, főként a **Szellem, erő, anyag** és **A kegyelem törvényvilága** - a Harmadik kijelentés e két ragyogó pillére, amelyek egy mély szakadékot átívelő hatalmas híd épül fel: ez a híd, amely összeköti a múlandó létet az örökkévalóval, a Földet a mennyel, az embert az Istennel.*” (A kegyelem törvényvilága, Budapest, 1933.)

A XX. századi magyar spiritiszta irodalom két tündöklő nevet tart számon: az 1882. december 13-án született Esztert (meghalt:

1977. Budapest) aki hatvan évig volt kizárólagos és fölülmúlhatatlan munkatársa a magas Vezetőknek, közelebbről a Névtelen Szellemnek, valamint Pátkai Pált, aki által Laurentius „*Az utolsó óra munkásaihoz*” köteteiben a hatások és viszonyhatások ismeretéseként a spiritizmust, mint ezt a célt szolgáló tudományos bűvárlatot és empirikus bölcseletet írja le, mert a spiritizmus nem hitforma, de tényekkel és bizonyítékokkal kényszeríti térdre a tagadókat és hitetleneket. (Részletek a III. kötet előszavából.) Pátkai Pál, hatvan éves korában halt meg Budapesten 1942-ben. Halála - részben a háborús helyzet, részben az Egyesületen belüli kiválasztódási folyamat miatt - Eszter részére súlyos megpróbáltatások kezdetét jelölte. 1944 októberében megkezdődött Budapest ostroma, majd az ezt követő szovjet megszállás, mind - az időközben nevet változtatott - Egyesületet, mind az Égi Világosságot, ugyanarra a sorsra juttatta: betiltották... Ebben a hosszú évtizedekre elhúzódó szenvedésekkel teljes időben volt az 1916-ban alapított és azóta megszakítás nélkül működő clevelandi Magyar Szellemkutatók Társaságának Gyülekezete Mészár Anna és Trombitás Gyula vezetésével igaz testvéri segítője Eszternek és környezetének, s az adott körülmények között lehetetlent nem ismerve, vállalta fel, a terhek hordozását.

Az eleven kapcsolat megerősödött, mikor 1956 után Pócze József és felesége Grosswald Zita - aki a Szentlélek Közössége Munkatársa által adott magasztos tanítások közvetítő médiuma, a clevelandi Gyülekezethez csatlakoztak. Mi, akik mind Eszternek, mind Pátkai Pálnak - aki haláláig az Egyesület titkára és a Névtelen Szellem könyveinek szerkesztője is volt - legszűkebb körülményhez tartozó családtagjaik, barátaik és legközvetlenebb munkatársaik voltunk egész életünk folyamán a lelkiismeretünkre bízottak alapján - illetékesek vagyunk kijelenteni, hogy mi: a Névtelen Szellem Családja, a Szentlélek Közössége szolgálatában állónak - működése alapján - egyedül a clevelandi Magyar Szellemkutatók Társaságát ismerjük el. Tanúbizonyosságot teszünk erről annál is inkább, mert ez már Eszter életében is kétségtelen volt. Mint arra az előző sorokban és már az Elszórt kalászkok III. kötetének előszavában is (megjelent Cleveland 1982.) utaltunk: Eszter súlyos anyagi gondjait egy vészterhes korszakon át hordozták, így

téve lehetővé médiumi munkálkodását 1942-től 1977-ben bekövetkezett haláláig. Ennek az első keresztyének ösközösségét jellemző szeretetnek mi magunk is évtizedekig élvezői voltunk és vagyunk ma is. Abban reménykedünk, hogy egykor együtt lehetünk ott, ahol a földi távolságok már nem állhatnak közénk és mennyei Édesatyánk áldásával megszenteli és megerősíti a mi szívtől szívig ható igaz kapcsolatainkat, mert „...*Akik az Úr segítségét várják, azok belülről kell, hogy hasonlítsanak egymáshoz, mert az Úr az ember lelkét pecsételi el magának az érzések és törekvések szerint.*” (Névtelen Szellem 1963. november 21-i tanításából, megjelent a **„Kiáltás az utolsó órában”**, Cleveland 1997.)

Agárd,
Budapest,
Cleveland, 1998 november 23.

A szerkesztő

FÜGGELÉK(*)

Névtelen Szellem: „Az ember a Föld legkésőbbben érő gyümölcse!...

Hozzávetőleges időrend a pátriárkák korától Salamonig illetve Kr. u. 70-ig:

Vízözön Kr. e. 2000 táján (Gilgames eposz)

Ábrahám Kr. e. 1850 körül (Mózes I. 15:6 *„Hitt az Úrnak és tulajdonították az őneki igazságnak”*)

József Kr.e. 1700 táján

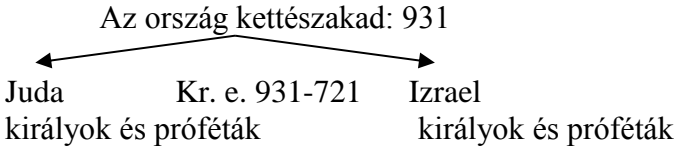
II. Ramzesz Kr. e. 1301-1234 héberek kényszermunkája építkezéseknél

héberek kivonulása Kr. e. 1250 és 1230 között, Mózes

Józsué Kr. e. 1220-1200

Dávid Kr. e. 1010-970

Salamon Kr. e 970-931 templom építése

Cidkija Kr. e. 598-587
 Ezékiel megjövendöli
 Jeruzsálem pusztulását

Acháb Kr. e. 874-853
 Illés próféta

Nebukadnecar Kr. e. 604-562

elfoglalja Jeruzsálemet: Kr. e. 598-ban

Babiloni fogság: első: Kr. e. 597, második Kr. e. 587, harmadik;
 Kr. e. 582

Próféták: Haggeus - Zakariás, - Abdiás - Malakiás - Ezsdrás: Kr.
 e. 428-398?

Krisztus születése: Augusztus Kr. e. 31 - Kr. u. 14, Tiberiusz Kr.
 u. 14-37, Keresztelő János 27

Prokurátor: Pontius Pilátus Kr. u. 26-36

Krisztus kereszthalála: 30 húsvét Niszán 14-én

Nero császár 54-68 Róma égése: 64 körül

Vespázianusz 69-79 zsidó háború kezdete: 66-ban

Titusz császár 79-81

Jeruzsálem pusztulása: 70-ben

Szakirodalom:

BIBLIA ÓSZÖVETSÉGI ÉS ÚJSZÖVETSÉGI SZENTÍRÁS

Kiadó: SZT. ISTVÁN Társulat, Budapest, 1991.

Flavius Josephus: A ZSIDÓ HÁBORÚ, görögből fordította: Dr.

Révy József

KÁLDOR György kiadóvállalat, 1948.

Flavius Josephus: A ZSIDÓK TÖRTÉNETE, görögből fordította: Dr. Révay József

Renaissance Kiadás, 1946, Budapest.

John Bright: IZRAEL TÖRTÉNETE, ford.: Dómján János.

Kiadó: Ref. Zsinati Iroda, Budapest, 1977.

Dr. Tóth Kálmán: A RÉGÉSZET ÉS A BIBLIA

Kiadó: Ref. Zsinati iroda, 1978.

Leonard Woolley: ÚR VÁROSA ÉS A VÍZÖZÖN.

C. W. Ceram: A RÉGÉSZET REGÉNYE.

Kiadó: Gondolat, 1965.

BIBLIAI KISLEXIKON. Kiadó: Kossuth, 1978.

BÁBEL TORNAYA: Móra Ferenc Könyvkiadó, Budapest, 1964.

Caius Suetonius Tranquillus: A CAESAROK ÉLETE.

Kiadó: Magyar Helikon, 1975.

A spiritiszta irodalomban gyakran előforduló fogalmak közül néhánynak ismertetése:

absztrakció: elvonatkoztatás; a leglényegesebb tulajdonságok kiemelése és általánosítása, a lényegesnek a lényegtelenről való szétválasztása, elkülönítése

abszolút: nem viszonylagos; máshoz nem viszonyított, érvényességében független

asztrál-test: vágy-test, érzelmi-test

delejesség: vonzás

ezoter: csak beavatottnak hozzáférhető

fluid: az anyag (ionizált gázkeverék plazma állapota)
cseppfolyós, pl: por tartalmú gáz, mintha folyadék lenne

idegerő: idegnedv; idegszféra; harmadlagos életerő=éter
test alkotó váza

kauzál-test: ok-test

mentál-test: fény-test

periszpirit: idegnedv; idegszellem

relatív: az abszolút ellentéte, viszonylagos

repulzió: visszaforgó erő

szervező életerő: éterikus test

szféra: hatáskör, működési terület; érdekkör; égbolt

szinoptikus: „egy tekintetű”, párhuzamos (az első három evangélium)

villamosság: taszítás (A Névtelen Szellemlnek Eszter médium által adott ezoterikus tanításai, különösen a Titkos Tanítás I., II , III. kötetei gyakran használják a fentieket.)

A Sinai-hegy másik neve: Horeb

Sion-hegye = Hermon hegyének másik neve, Jeruzsálem épült ezeken a dombokon